

Рицарят на
един трилион
звезди

Дара Джой

ДАРА ДЖОЙ РИЦАРЯТ НА ЕДИН ТРИЛИОН ЗВЕЗДИ

Превод: Dream Team

chitanka.info

Уволнена от работа и изтощена от ужасния преход през Бостън, когато най накрая се добира до дома си, последното нещо, от което се нуждае Дийна Джоунс, е да открие извънземен, настанил се във всекидневната ѝ. Но как другояче да обясни присъствието на великолепния мъж, който твърди, че идва от космоса. Той се представя като Лорджин и настоява, че тя е част от неговата небесна съдба. За Дийна думите му са безсмислени и нелепи и е сигурна, че той допуска грешка с космически размери. Но не може да пренебрегне горещите му силни прегръдки, нито начина, по който ѝ въздейства с невероятно страстното си желание. И започва да се пита, дали наистина съдбата им да бъдат заедно не е предначертана от звездите?

„Началата на всички неща са скромни“
Цицерон

ПРОЛОГ

Планетата Авиара, Звездна система Тау Хидра, 5186 м. г.

Лорджин та'ал Кру гледаше печално своя стар приятел и наставник Яниф. Никой не знаеше истинската възраст на Яниф, но старшият мистик винаги изглеждаше неизменен. За първи път в спомените на Лорджин, Яниф, древния, показваше признаци на своите неизброими години. Раменете му бяха приведени; лицето му беше набраздено с линии на тревога, които ги нямаше предишния ден. Боджо, крилатия другар на Яниф, стоеше тихо на лявото му рамо.

С успокоителен жест, Лорджин постави ръка върху рамото на стария мъж.

— Значи, няма съмнение? Ще извършиш повторна проверка на разпределението на силите?

Яниф въздъхна дълбоко.

— Да, това е сигурно. Това е най-обезпокоителното... — той наклони глава, дългата му сребриста коса се залюля около него.

— А ако нищо не може да се направи, тогава? — попита Лорджин.

— Не и от мен. Моите познания не могат да бъдат приложени в тази сфера.

— Тогава е безнадеждно. Ако ти, най-добрия сред нас, си безсилен... — думите на Лорджин заглъхнаха.

Очите на Яниф, по-тъмни от най-тъмната нощ, пронизаха Лорджин:

— Не съм казал такова нещо.

Лорджин кимна с глава. Познаваше стария си учител добре.

По свойствения си заобиколен начин Яниф искаше да му каже нещо. Лорджин кръстоса ръце пред мощните си гърди и се облегна на парапета.

— А какво точно каза?

Яниф затвори очи. Той беше доволен от Лорджин та'ал Кру, любимецът му от всички негови ученици, ако трябваше да бъде честен.

— Казах, че аз не мога да направя нищо. Не съм казал, че ти не можеш.

„Ето за какво става дума“ — помисли Лорджин, усмихвайки се на себе си. Яниф се разтвори бавно като цветето тазмин погалено от лъчите на слънцето.

— Какво мога да направя, Учителю?

Древните думи за услуга бяха изречени.

Лорджин би дал живота и силите си, за да ги командва Яниф, както той намери за добре. Отново. Той беше водил много акции от името на Авиара и Звездния Алианс. Сега очакваше думите на Яниф.

— Трябва да потърсиш истината, Лорджин. Намери какви са причините за тези пукнатини в пространството и времето. Знаеш, че сътресенията трябва да спрат.

— Ти искаш от мен да отида до далечния сектор? — това го изненада. Беше трудно пътуване. Малко оцеляваха. Рискът от смърт не го смущаваше толкова, колкото огромното значение на възложената задача. Мисията беше невъзможна.

Древният мистик прочете мислите му.

— Може би за повечето хора. Но не и за теб.

Лорджин си пожела да има увереността на Яниф, но се съмняваше в себе си.

— Добре е, че се съмняваш, Лорджин. Това ще ти послужи при нужда. Така съм те обучавал.

— Да, вярно е.

— Ела, мой млади приятелю, ще отидем до Залата на тунелите. Твоето пътуване започва — той погледна Лорджин през рамо и те пое заедно през града.

Лорджин застана с лице към първия тунел. Спиралата се движеше около него в безброй блестящи светлини, пулсиращи във времето. Преди да влезе, той се обърна към стария си учител и приятел, за да се сбогуват и чак тогава пристъпи към портала.

— Лек и безопасен път приятелю — пожела Яниф на Лорджин, който постепенно изчезваше във въртеливата мъгла.

Лорджин нямаше представа от колко време пътува. Но знаеше, че се намира далеч от началната точка, когато внезапно и силно бе издърпан извън пространствено-времевия континуум.

ПЪРВА ГЛАВА

Беше ужасен ден.

Ужасен.

Най-напред я уволниха от работа. Поправка, освободиха я. Всъщност означаваше едно и също. Странно как да си прекалено квалифициран ти вреди, когато кандидатстваш за работа, но не ти помага, щом те изритат.

И това беше само началото на деня, който щеше да изживее позорно.

Във влака за извън града, тя си помисли, че е късметлийка да забележи празна седалка, явление с честотата на Халеева комета. Естествено, тя се втурна право към нея... и седна на нещо мокро. Изобщо не беше приятно и вонеше.

Тя стана достатъчно бързо, но вредата беше нанесена. Добре че поне беше облечена с дъждобран, нищо че все още не валеше. Благодарни се, че лицето ѝ е относително сухо, за разлика от палтото ѝ, което вонеше. Хората я гледаха странно и се отдалечаваха от нея на известно разстояние.

Предвид настроението на Дийна, това беше повече от добре.

Когато слезе от влака, на последната спирка, естествено, тя свали противното палто и импулсивно го захвърли в кошчето за боклук. Беше в такова разположение на духа.

Но бедите ѝ тепърва започваха.

Точно когато стигна до колата си, тя има късмета да види две коли, подпрени една в друга на паркинга. Броните им бяха смачкани и слепени по невероятен начин. Двамата шофьори — учтиви и любезни бостънски граждани — излезли от колите си като диви бикове на родео, пухтяха и тропяха, докато обикаляха автомобилите си.

Дийна нямаше нужда да отгатва чия кола блокираха в паркинга.

Когато полицията най-сетне пристигна, я уведомиха, че ще трябва да почака докато дойде камион, за да прочисти мястото. В пиковия час, това означаваше приблизително 45 минути.

Когато се огледа наоколо за някое място, каквото и да е било, за да се измъкне, очите ѝ попаднаха на малко, разнебитено магазинче от другата страна на улицата.

В този момент приличаше на човек, който току-що е разбрал, че е спечелил от лотарията и отива да си вземе печалбата.

Когато влезе в магазина, звънчето над вратата издрънча. Щом забеляза долнопробната обстановка, Дийна преразгледа първоначалната си оценка и я понижи до магазин за продажба на боклуци. Навсякъде безразборно бяха пръснати картонени кутии. Книги, стари мебели, изделия от стъкло, счупени играчки — всички те обитаваха стаята като духове на предишните си собственици. Но поне тук беше тихо.

Докато наблюдаваше това гробище на слонове, завесата на входа се повдигна и възрастен мъж с бейзболна шапка на Ред Сокс влезе с бавна походка.

— Попаднахте в клопка, нали? — очите му се сбръчкаха, когато се усмихна.

Изглеждаше приятен старец.

— Как познахте?

— Случва се непрекъснато. Това ме задържа все още в бизнеса. Искате ли да разгледате наоколо? — попита той с надежда.

— Разбира се, защо не? — Дийна се обърна и се разходи до задната част на дългия тесен магазин, оглеждайки това, което можеше да нарече единствено боклуци.

Мислеше си за своята вече несъществуваща работа. Сега съм само Дийна Джоунс, двадесет и шест годишна, и съвсем скоро ще бъда стара чанта. Щеше да е по-добре да свиква с това.

След около половин час, тя намери интересна огърлица. Беше заровена под пет картонени кутии с боклуци, но Дийна имаше усещането, че там ще намери нещо добро.

Тя повдигна огърлицата на слабата светлина.

Беше потъмняла и мръсна. Изработена от метал, тя прилепваше по врата и ѝ напомни за торква от времето на крал Артур. В средата имаше тъмен, грубо оформен камък, вероятно черен, въпреки че беше трудно да се каже на жалката светлина.

Тя я разгледа по-внимателно.

Да, ако се полираше щеше да изглежда доста добре, макар че се съмняваше да е сребро — не откри никакви печати по него.

Тя я занесе в предната част на магазина и я постави на мръсния плот.

— Колко искаш за това? — попита собственика.

Старият мъж повдигна огърлицата и я погледна с отвращение.

— Искате да купите това? — като че ли се съмняваше в здравия й разум.

Дийна незабавно я защити:

— Не е толкова лоша — той я погледна недоверчиво. — Добре де, зле е. Колко струва?

Той поклати глава, беше му много трудно да постави цена на това. Накрая той каза колебливо:

— Петдесет цента?

— Продадено — Дийна плесна две монети по двадесет и пет цента.

Докато старият мъж слагаше колието в торбичка, тя погледна през прозорците, и забеляза, че камионът е пристигнал и разчиства колите. Дийна благодари на мъжа, сграбчи чантата и напусна магазина, предвкушвайки чашата силно и горещо кафе, което щеше да си направи веднага след като се прибереше в къщи.

Чувстваше се изтощена. Слава на Бога, че вече бе опаковала багажа за пътуването си — пътуване, за което бе платила предварително, не можеше да отмени и, следователно, не трябваше да се чувства твърде виновна за настоящето си икономическо положение. За тях беше изгодно, че я уволниха в деня преди ваканцията ѝ да започне.

Дийна се вгледа предпазливо в нарастващия черен облак над нея. Може би ако побързам ще успея.

Прозвуча кратък гръм преди небето да се разтвори и да завали пороеен дъжд. Тя пробяга разстоянието до паркинга. Без дъждобрана, прогизна до кости, докато стигна до колата си.

С какво заслужих такъв ден?

Заради дъжда, движението до дома ѝ беше ужасно. Шофиране, което обикновено отнемаше двадесет минути, се превърна в един час. Когато най-накрая стигна до вилата, Дийна почти изхлипа в благодарност.

Слезе от колата, за да провери пощенската кутия. Три отказа от двама редактори.

Тя стоя известно време на алеята, а дъжда се изливаше върху нея. После безропотно се върна в колата и кара четвърт миля нагоре до вилата.

Докато гледаше уморено към малката тристайна къща, Дийна благослови дядо си, последния останал ѝ роднина, задето ѝ я бе завещал. Най-малкото тя винаги щеше да има покрив над главата си. Докато си плащаше данъците, поправи се тя.

След като влезе, тя затвори вратата и бързо захвърли механизма за заключване. Така остави останалата част от света вън от личното си царство. Изстена от облекчение, че се бе върнала в приятния си топъл дом, запъти се към горещия душ, и свали мокрите си дрехи по пътя към банята.

Никога не бе усещала душа толкова прекрасен. Почувства се почти човешки. Сплете дългата си до кръста коса и се вмъкна в чифт удобни избелели дънки. Въпреки че бе началото на септември, влажният въздух беше хладен, така че тя облече суитчър, преди да отиде в кухнята да си направи дългоочакваната заслужена чаша с Джава.

Докато чакаше г-н Кафе да направи своя номер, Дийна си спомни за огърлицата в чантата и си вгледа в нея. Каква лудост беше извършила? Тя изглеждаше още по-зле, далеч от другите боклуци, които я заобикаляха. Може би ако я почистеше...

Тя се насочи към малък шкаф, и се върна с кърпа за полиране и няколко почистени бижута. Веднага щом започна да премахва петната, Дийна се почувства по-добре относно покупката си.

Огърлицата имаше сребрист блясък на светлината в кухнята, въпреки че Дийна се съмняваше да е чисто сребро. Изглеждаше по-скоро като платина, но това означаваше, че е много ценна и, въпреки че възрастния мъж в магазина изглеждаше ексцентричен, не приличаше на глупак. Освен това тя не мислеше, че платината потъмнява. Трябва да е някаква сплав.

Каквото и да беше, ужасно силно привличаше светлината.

Докато разглеждаше камъка на ярката светлина, тя забеляза, че не е черен, както беше помислила в началото, а много тъмно зелен. Добре! Това се оказа много хубаво. Единственият лъч в този мрачен

ден, помисли печално. Реши да вземе огърлицата на пътуването, върна се в спалнята и я хвърли в куфара си.

Беше време да забрави този ужасен ден и да си припомни, че ѝ предстои дългоочакваното пътуване до Сан Франсиско утре. Отиваше на „Worldcon“! — Световната конвенция на научната фантастика. Веднъж в годината феновете от цял свят се срещаха на някое предварително уговорено място за Световна конвенция на научната фантастика. Тази година беше в Града на залива.

Дийна нямаше търпение да види всичките си стари приятели от целия свят, изпитваше истинско удоволствие и това я караше да забрави за проблемите си за седмица напред. Перспективата за пътуването намаляваше отхвърлянето на безбройните ѝ научнофантастични истории. Освен това, най-вероятно щеше да срещне доста редактори, които можеше да преследва с писмените си работи.

Тя се подсмихна като си се представи със смачкани страници, притиснати до гърдите си, докато си пробива път към някой злощастен редактор, който пищи и бяга през хотелския коридор, а музиката от „Зоната на здрача“ звучи като фон.

Когато се върна в кухнята, Дийна си наля чаша кафе и се обърна, за да отиде във всекидневната.

Един мъж стоеше на дивана ѝ и я наблюдаваше внимателно.

Дийна премигна два пъти, но странното видение не изчезна.

Чашата се изплъзна от ръцете ѝ се счупи на облицования с плочки под. Мислите препускаха бързо през ума ѝ.

О, Господи, как се беше озовал той тук?

Разумната част от нея ясно си припомни заключващия механизъм на вратата, когато влезе. Още по-тревожна беше следващата ѝ мисъл, че той е бил вече в къщата, когато тя се прибра. Но това беше невъзможно. Челото ѝ за кратко се набръчка от объркване. Какво искаше той?

Не бъди глупава, Дийна, какво мислиш, че иска той, чаша кафе ли?

Пот изби по челото ѝ. Никога през живота си, не се бе чувствала толкова ужасена. Накрая някак си, тя проговори:

— М-моля ви, н-не ме наранявайте. Ще направя всичко, което поискате. Искате ли пари? Вземете каквото пожелаете, но, моля ви, не

ме наранявайте.

Той не каза нищо, а продължаваше да я гледа с озадачено изражение. Очите му изглеждаха някак си странни, но тя беше твърде далеч от него, за да забележи цвета им, а нямаше намерение да се приближава. Миниатюрна кристална точка висеше на малка златна верижка на лявото му ухо, улавяше светлината и я пречупваше.

Дали щеше да успее да стигне до телефона? Не, той стоеше твърде близо до него. Освен това никога нямаше да може да набере номера. Погледът ѝ се спря на вратата. Беше заключена. И така, как се беше озовал тук? И по-важното, колко време ѝ трябваше да отключи вратата и да излезе? Тя го огледа.

Той беше едър мъж, това си личеше дори когато бе седнал. Вилата беше усамотена и мъж с неговите размери вероятно щеше да я хване преди дори да стигне до верандата.

Не беше умно да опитва. В момента, изглежда, той я проучваше особено грижливо. Дийна не смееше да мръдне, нито да му дава някаква причина да се раздвижи.

Докато мислите препускаха в главата ѝ, тя реши, че най-доброто решение за момента е да използва възможността да го проучи внимателно, както правеше той с нея. Ако го направи, най-малкото после можеше да го идентифицира. Не че би забравила някой, който изглеждаше като него. Докато разглеждаше лицето му предпазливо, забеляза гордото чело, красиво оформените очи, правия нос, съвършено изписаните устни, и твърдата брадичка с малка трапчинка.

Беше твърде красив за маниак.

Мъжът изглеждаше в началото на трийсетте. Косата му беше права, гъста и дълга, стигаше до средата на гърба му, с истински златист цвят, без жълти оттенъци. Златистата му коса допълваше кожата в същия тон.

След това тя забеляза странното му облекло.

Черните му панталони, изглежда бяха направени от мека кожа, и обвиваха мускулестите му бедра като втора кожа. Беше обут във високи черни пиратски ботуши, които достигаха до коленете му. Ризата му, от бяла копринена материя, имаше връзки на врата. Голяма кадифена наметка, черна като нощта, със странни златни символи, падаше на дипли по широките му рамене. Представляваше доста интересна гледка, това поне бе сигурно.

Те продължаваха да се гледат мълчаливо.

Нещо не беше наред, помисли си Дийна. Дрехите му бяха твърде неподходящи за нарушител.

Но не и за почитател на научната фантастика.

Мисълта я удари като гръм. Всичко ѝ стана ясно. Тя му се усмихна неочаквано.

— Добре, кой стои зад това? Лорейн?

Той продължи да я гледа безучастно.

— Не, не ми казвайте; аз ще отгатна — тя щракна с пръсти. — Джими! Трябва да е Джими. — Не получи отговор. — Добре, не се тревожете, скоро ще се сетя.

Успокоена, тя отиде до дивана и седна до него. Господи, той беше огромен. Той погледна надолу през замъглените си очи.

— Значи ще ходиш на събирането? Нямам търпение. Програмата е страхотна и...

Тя спря по средата на изречението, защото сега беше достатъчно близо, за да забележи, че определено имаше нещо странно в очите му. Обградени с гъсти, красиви и черни мигли, те бяха лавандулови. Нито лилави, нито сини. Не, по-скоро като френски люляк през пролетта...

Тя преглътна. Някое човешко същество нямаше такива очи.

Нечовешки...

Тя поклати глава. Това беше глупаво. Той очевидно беше с контактни лещи. Тя погледна нагоре. Не приличаха на контактни лещи. Разбира се, че са. Какво си мислеше тя, та той беше чужденец, за Бога.

— Кой полет сте взел? Аз...

Той се обърна към нея, и внезапно спусна красиво оформените си пръсти срещу устните ѝ. Тя замръзна, очите ѝ се разтвориха широко от жеста. Какво правеше той?

Той се наведе близо до нея, и като използва другата си ръка, постави два пръста на слепоочието ѝ. Тя почувства топлина и леко изтръпване. Сега той беше достатъчно близо, и тя можеше да различи мириса на... сандалово дърво? Ммм, много приятно...

Тя затвори очи за миг.

Лорджин та'ал Кру гледаше надолу към жената. Не можеше да разбере странните и думи, но щеше да поправи това веднага. Той гледаше лицето ѝ докато процеса на декодиране се състоя. Красотата ѝ струеше от нея като вътрешна светлина. Тя го заинтригува още повече.

Гладък, дълбоко завладяващ глас премина през сетивата на Дийна:

— С какво име те наричат?

Очите ѝ се отвориха.

— Дийна... Дийна Джоунс.

Той докосна челото си кратко.

— А-дее-анн?

Какво му имаше на този човек? Някаква странна форма на дислексия?

— Дийна — повтори бавно тя.

— Адееан — упорстваше той. — Как наричаш това място?

— Дом — тя го погледна странно. — Ти как го наричаш?

— Извини ме, моят неврален преводач бавно се приспособява към този език.

Неврален преводач? За какво говореше той?

Лорджин се опита да преформулира въпроса си:

— Коя планета е това?

Тя го погледна и избухна в смях.

— Коя планета е това? На колко други си бил? — подигра му се тя. Типичен почитател на научната фантастика.

Лицето му беше каменно.

— Безброй други. Питам те отново, коя е тази планета?

Добре, тя се включи в играта.

— Нарича се Дисниуърлд — каза тя спокойно.

За нейна изненада, той не реагира по никакъв начин на информацията, освен да я приеме. Той ѝ кимна.

— Не съм чувал за тази планета Дисниуърлд. В коя звездна система се намира?

Тя го гледаше странно.

— Слънчева система, галактика Млечен път, супергалактика Дева. Това помага ли ти? — Исусе, осъзнай се, приятел!

Той примигна за момент.

— Не съм чувал тези имена — тук има някаква грешка.

Той изглеждаше толкова сериозен, че тя леко се засегна. Може би беше изгубил представа за реалността?

— Моля те, бъди по-сериозен. Кой те изпрати тук? Джими?

— Никой не ме е изпращал. Бях изтеглен от пространствено-времевата линия на континуума на мой път...

— Уау! — тя повдигна ръце. — За какво говориш? Кой си ти?

— Наричат ме Лорджин та'ал Кру от планетата Авиара, Звездна система Тау Хидра. Както можеш да видиш, аз съм Рицар на Чарл и на търсенето, чиято природа не трябва да те засяга.

— Слез на земята! Излез от ролята, която играеш и ми отговори на няколко въпроса.

Веждите му се спуснаха над очите.

— Дадох ти отговорите, които търсеше, жено! Защо настояваш... — той спря, бръкна под наметката си, и извади нещо от скрит джоб. — Това изглежда ли ти познато?

Лицето на Дийна пребледня. Над ръката му плаваше съвършено холограмно изображение на звездна система. Нямаше нужда да казва, че не ѝ е познато. Очите ѝ се преместиха върху лицето му.

— Какво е това нещо?

— Това е... — премисли това, което щеше да каже. — Това не е важно. За мен е очевидно, че не познаваш това място — той прибра странното изображение в пелерината си.

Дийна се премести няколко сантиметра по-далеч от него. Каквото и да беше това нещо, то не идваше от Земята, а неканеният ѝ гост беше истински извънземен.

Тя затвори очи и простена.

Мислите се въртяха объркано в главата ѝ. Защо аз? Как се забърках в тази каша? Не мога да повярвам, че от всички места по света, той се изстреля в моята всекидневна! Какъв ден! Невероятно, ужасен ден! Исусе, истински извънземен... Какво да правя с извънземен?

Лорджин забеляза безпокойството ѝ.

— Ти си обезпокоена от мен?

Дийна усети върхове на пръсти да докосват бузата ѝ. Тя отвори очи и се взря в него, с въздишка. Омаловажаваше нещата, дори ако той не идваше от друга планета, тя щеше да бъде неспокойна, както и всяка друга дишаща жена. Никога не беше виждала никой, който да изглежда като него. Той беше... той беше това, което нейната приятелка Кристен наричаше „Мъж от значение“

Тя прогони непокорните си мисли. В крайна сметка, като представител на планетата си, тя не трябваше да се лигави с него, а да игнорира неговото невероятно лице. Очите ѝ се плъзнаха тайно по дължината на тялото му. По забележителното му телосложение. Тези очи... Спри!

Тя премигна, с усилие проясни мислите си и с изненада го видя седнал с кръстосани крака на пода. Очите му бяха затворени, а дланите обърнати нагоре на коленете, в класическа поза Лотос. Тя колебливо коленичи пред него.

— Медитираш ли? — прошепна тя.

Исусе, извънземен!

— Опитвам се да направя пространствена връзка. — Бледоаметистовите му очи внезапно се отвориха. — Не мога просто да скоча във времево-пространствения континуум. Изглежда там също има фаза на измерението...

— Имаш предвид, че си от друго измерение? — тя седна на пода. — Това е твърде странно.

— Друго измерение, друго пространство и друго време. Три промени — никога не съм чувал това да се е случвало преди — изумен, той се изправи и отиде отново на дивана. Седна и се наклони напред, сложи лакти на коленете си, докато ръцете му се вплетоха в дългата коса. — Трябва да се опитам да разбера значението на това.

— Лорд-жин? — тя произнесе името му по неговия начин.

Той погледна над нея. Присъедини се към него на дивана, постави полека ръка на рамото му. Засега отклони мислите си от неща като измерения, трябваше да разбере кога той щеше да освободи сградата от присъствието си. Извънземен.

— Можеш да се върнеш обратно откъдето си дошъл, нали?

Лорджин се втренчи в нея учуден, че му е задала толкова глупав въпрос. Защо жената си мислеше, че той ще напусне това място, преди да разбере защо е попаднал тук и смисъла на това? А щом го разбереше, това щеше да продиктува следващата му стъпка. Той твърдо заяви:

— Не мога да се върна.

Дийна простена щом чу отговора му. Това беше истинска бомба! Не можеше да се върне откъдето и да беше дошъл. Беше много тъжно за него, но какво щеше да прави тя? Трябваше ли да се обърне към

ФБР? Не, гледаше твърде много ксенофобски филми, където някакви ужасни неща винаги се случваха с бедните глупаци, като на един извънземен, чиято единствена грешка беше, че е кацнал на тази планета. Мъжете в костюми вероятно щяха да му направят дисекция или да го чифтосат с горила.

Тя не можеше да му причини това.

Въпреки че, от друга страна, не изглеждаше правилно да задържи откритие с толкова голямо значение за себе си. Всичко, което трябваше да направи бе да изчака, и да обмисли възможностите си. В същото време, нямаше да навреди, да измъкне малко информация от него. В случая любопитството ѝ беше безгранично.

Дийна стрелна очи към него. Той седеше дълбоко замислен, златната му коса падаше на раменете, когато главата му се навеждаше над ръцете. Тя си пое дълбоко въздух. Господи. Той беше твърде великолепен, за да го опише с думи...

Не, всъщност той беше твърде великолепен, за да е истински. Осени я блестяща идея. Може би беше андроид! Или Терминатор. Тя преглътна конвулсивно.

— Ти човешко същество ли си? — изтърси тя.

Той се обърна.

— Какво значи човешко същество?

Добър въпрос; определено бившият ѝ шеф не попадеше в тази категория.

— Можеш ли да се размножаваш?

Веждите му се повдигнаха. Странна малка розова искра се появи в ясните му очи. Без предупреждение той са наведе към нея на дивана, силните му ръце я обвиха в стоманена хватка. Разтревожена, тя отблъсна с ръце твърдите му гърди, почувства плъзгането на копринената риза под дланите си. Действието ѝ имаше ефекта на комар, който отблъсква лъв. Защо той реагира...

Тя моментално разбра какво си е помислил, че го пита.

— Не, аз не искам да се размножаваме. Просто искам да знам дали можеш.

— Защо искаш да знаеш това? — очевидно още имаше проблеми с превода. Не я пусна.

— Защо? Защото аз мога.

— Тогава ме остави да ти покажа, така ще разбереш — той я плъзна надолу по дивана.

Тя го изтласка. Той не я пусна, но спря натиска. Тя опита отново:

— Ти машина ли си?

Той се засмя, при това доста секси според нея, откривайки перфектни бели зъби.

— Някои казват, че е така.

Тя се изчерви, щом осъзна какво си е помислил. С всяко отваряне на устата ѝ положението ставаше по-лошо.

— Не те питам за твоята мъжественост. Ти... — как да го попита за това? — Как са те направили?

Той разбра значението на думите и я освободи незабавно.

— О! Аз съм човек — като теб. Не съм направен; аз бях... — той се поколеба за точната дума — заченат.

Така, той беше хуманоид, в края на краищата. Да видим какво още можеше да разбере.

— Ти спомена търсене. Дойде тук непредвидено. — Той я гледаше тотално объркан. Тя промени въпроса си — Не искаше да дойдеш тук, нали?

— Не. Но аз съм тук.

— Да, тук си. Мислех си... може би ще ми кажеш повече за това приключение.

— Не е твоя работа да знаеш — устните му се повдигнаха леко в ъгълчетата, в подобие на усмивка. Той премигна бавно, невинното му изражение не прикриваше истински очевидното познание в очите му.

Той знае, че аз изкопчвам информация от него. По дяволите! Толкова за лукавството.

— Добре. Защо не ми кажеш нещо за твоя свят. Има ли други...

Той преряза въздуха с ръка.

— Не ти трябва да знаеш.

Тя сви ръце пред гърдите си. Колко досадно!

— Защо не?

— Нищо от това не е от практическо значение за теб. Тази информация може да се окаже опасна при определени обстоятелства. Единственото важно в момента е защо бях изхвърлен тук.

Тя изпусна дъха си. Той не искаше да отговаря на въпросите ѝ. Както изглежда или беше прекалено умен, или е гледал филмите, за

които се бе сетила по-рано.

— Добре. Нека се опитаме да разберем. Може да си бил доведен специално до къщата? — това беше идея. Може би дядо ѝ криеше нещо повече от Джак Даниелс в мазето?

Лорджин поклати глава.

— Не е къща... а живителна сила — той насочи погледа си към нея. — Твоята.

— Моята? Няма начин. Сигурно грешиш.

Той я погледна замислено за момент, абстрахирайки се от всичко друго.

— Да, аз съм Чи'ин т'се Лю. Не мога да оставя твоята страна.

Какво имаше предвид с това?

— Какво е това чин нещо?

Той се усмихна на опита ѝ с неговия език.

— Чи'ин т'се Лю. Как да превода... пазител, защитник, някой, който ходи...

— Аз не се нуждая от защита! — Той сви рамене сякаш да отхвърли тези глупости. Осъзнавайки, че няма да стигне далеч като спори с него, тя опита друга тактика. — Откъде знаеш тези неща все пак? Не разбирам как...

— Аз знам. Не е нужно да разбираш. Бях запратен тук, и ще остана с теб. Това е свещената вяра. Това не може да се наруши.

За какво, по дяволите, говореше той? Някаква глупост за свещена вяра — да не беше луд?

— Виж, мисля, че ще направиш голяма грешка — той изсумтя. — Наистина. Сигурно е нещо друго.

Той ѝ се усмихна.

— Не мисля. И все пак ако си права, в което не вярвам, аз ще те защитавам.

Тя скръцна със зъби.

— Както вече казах, не се нуждая от защита.

Той не се впечатли от думите ѝ.

И така, той щеше да застане на нейна страна, нали? Да я защитава? Искаше да види изражението му утре, когато някой, облечен като Блоб я доближи на конвенцията. На конвенцията!

— Има нещо, което трябва да знаеш. Утре отивам на конвенция в Сан Франсиско за седмица. Ти ще трябва да останеш тук и да ме

чакаш...

Той я прекъсна:

— Не. Идвам до тази Сан Франсиско с теб.

— Не можеш! — ахна тя.

Той скръсти ръце пред гърдите си и присви очи. Ефектът беше доста страховит. Въпреки това тя трябваше да направи така, че той да разбере причината. Нямаше начин да вземе извънземен със себе си на конвенцията. В никакъв случай.

— Сериозна съм. Не можеш да дойдеш с мен — тя изрече думите твърдо, оставяйки го да проумее сериозността им.

Той повдигна вежди, но не отговори.

— Виж, не ме интересува дали си извънземен или превъплъщение на Албърт Айнщайн. Няма да отменя това пътуване — тя добави думите, които всяваха ужас в сърцето на всеки пътешественик. — Сумата не се възстановява.

Той още не казваше нищо, но очите му определено се стесниха повече.

Тя се вбеси.

— Разбираш ли? Не мога да те взема!

Бавната усмивка, с която я дари я охлади до костите.

Ще ме последва. Просто знам. Проклятие!

Тя си пое въздух.

— Мислиш да дойдеш, нали?

Погледът му беше непреклонен и леко развеселен.

— Аз идвам.

Мъжът беше сериозен. Двойно проклятие! Даде си време да прецени противника си и безмълвно призна поражението си. Той не изглеждаше отстъпчив.

Трябваше да му купи самолетен билет и всичко останало. Изстена. След като извънземен беше „паднал“ пред прага на дома ѝ, защо нямаше някоя златна кредитна карта? Благодарни на Бог, че разполагаше поне пластмасова.

Тя се спря за минута, и се зачуди дали не е изгубила разума си.

В къщата ѝ имаше извънземен, а тя се оплакваше, че той няма кредитна карта. Потресаващо. Беше направо потресаващо. Тя се взираше в него. Той все още я гледаше с пронизителния си поглед.

— Ох, добре! Нека се обадя на авиокомпанията и да проверя дали мога да ти взема билет.

Тя се отправи неохотно към телефона, за да се обади на авиокомпанията, като се надяваше да не са останали никакви свободни места. Но агентът любезно я информира, че получава последното свободно място. Тя постави обратно слушалката на телефона.

— Предполагам, че нямаш дрехи за преобличане, нали? — озъби му се тя.

Той се подсмихна, разкривайки привлекателна трапчинка на лявата си буза.

— Не, Адееан, нямам — той не искаше да добавя, че дрехите му са качествени и винаги купуваше самопочистващи се директно от Шивача-магьосник. И това беше посочено на етикета.

Тя вдигна ръце във въздуха.

— Не мога да повярвам — ядоса се тя. — Какво мислиш, че е това? Интергалактическа мисионерска къща?

Той я гледаше странно, без да има представа за какво му говори тя.

— По-късно ще отида до търговския комплекс да ти набавя някакви дрехи. Не можеш да се разхождаш облечен така.

Гневът ѝ нарасна.

— Умирам от глад. Ще видя какво мога да открия за ядене в кухнята.

Лорджин наблюдаваше оттеглянето ѝ. Мислите му се върнаха към появяването му на тази планета и характера на неговото търсене. Бяха ли по някакъв начин свързани?

Дийна вилнееше в кухнята, отваряше шкафове, блъскаше врати, докато проверяваше възможностите. Пуканки и пак пуканки. Предположи, че това са пуканки. Три минути и десет секунди. Тя нагласи таймера на микровълновата фурна и удари копчето за включване. Тя се опита да избистри ума си, докато почистваше петното от кафе на пода, а после се зачуди какво да прави, докато се опукат пуканките.

С грация и скорост, които не бе предполагала, че са възможна за мъж с неговите размери, той скочи от дивана, стъпи на масичката за кафе, а наметката му се развя, когато се втурна към кухнята. В следващия миг видя източника на пукота и извади една пръчка, която

беше окачена на колана му. Тя изплющя като жива в ръката му и се появи четирифутов лъч от синя светлина.

Докато тя го гледаше с отворена уста, той замахна със светлинната сабя в дъга над главата си. Само след миг микровълновата фурна, която сякаш хлъцна веднъж, избухна обвита с черен дим, и последва смърт. Беше разрязана на две.

Естествено, безстрашният воин ѝ се усмихна, сякаш беше повалил Локи сам. Той прибра светлинната сабя и я върна на колана си.

Микровълновата ѝ! Нейната сладка иновационна микровълнова!
Която не беше изплатила все още.

Шокът бързо се замени с гняв. Това беше последната капка. Никой не трябваше да има ден като този. Никой! Беше достигнала границата на търпението си.

— Достатъчно! Изчезвай от тук, приятел! — тя се втурна към вратата на кухнята, отвори я със скърцане, и посочи към задния двор.
— Вън!

Той стоеше безмълвен, подпрян на хладилника ѝ, с кръстосани на гърдите ръце, и вперен в нея поглед. Поривът на вятъра блъсна вратата и я затвори.

Проклятие, днес нищо не вървеше както трябва. Нищо! Нищо! Нищо! Тя отвори вратата отново.

— Казах вън!

Нов порив на вятъра затръшна вратата. Едва сега тя осъзна, че този вятър идва от вътрешността на кухнята.

— Не мисля — отсече твърдо той.

— Ти... ти ли направи това? — той кимна. Тя се отпусна на кухненския под. — О, Боже.

Той застана на колене до нея, а пелерината му се полюшваше около него.

— Какво те разстрои, Адееан?

Сивите ѝ очи бяха огромни, когато си фокусираха на него.

— Лорджин, ти имаш свръхестествени... сили? — гласът ѝ звучеше пискливо.

Той постави топлатата си ръка на рамото ѝ.

— Силите на Четирите. Не се притеснявай от това, Адееан. Започвам да приемам, че този свят е непросветен и като такъв...

— Какво искаш да кажеш с това „Силите на четирите“? Вероятно можеш да четеш и мислите ми? — ужаси се тя. Особено след предишните си мисли за него.

Той се засмя на притесненото ѝ изражение.

— Не, Искрице, не мога.

Искрица? Тя докосна несъзнателно червената си коса. Той забеляза действието ѝ и изглежда се развесели. Тя предположи, че с нейните метър и шестдесет и седем му изглеждаше не по-голяма от комара, с който по-рано се бе сравнила. Искрица, наистина.

— Силата на четирите — прекъсна той мислите ѝ — земя, вятър, вода и — Той гледаше многозначително косата ѝ и се хилеше — огън.

Не разчитай на това, приятел, размишляваше тя. Изглежда арогантността на нейния извънземен стигаше оттук до Сан Диего.

— Казваш, че имаш психокинетични способности над елементите?

— Предполагам, че е така — той я гледаше и пастелните му очи искряха. — Единствено мистик от седмо ниво може да разчита мислите ти, Адееан. Трябва да премина няколко превъплъщения, преди да стигна до това състояние. Нещо повече, то може да се придобие единствено след хармонично...

— Моля те, причиняваш ми главоболие. Нямам представа за какво говориш — тя постави ръка на челото си.

Той се изправи, като ѝ предложи ръката си.

— Може би е този глад, за който спомена по-рано — тя постави малката си ръка в неговата, пренебрегвайки странната тръпка, която премина през ръката ѝ при докосването.

— Да — отговори тя като стана. — Най-добре е да си вземем хамбургери на път за търговския комплекс.

Започна веднага след като напуснаха къщата ѝ.

Лорджин се чувстваше много неудобно в колата ѝ, почти позеленя, когато тя излезе на магистралата. И това беше мъж, който пътуваше през пространство, време, и измерения. Разбира се, бостънските шофьори можеха да предизвикат гадене у всеки, призна тя, отдавайки му дължимото.

Веднага след като видя жълтите арки, Дийна зави, подкара до „drive-thru“, и поръча няколко бургера и пържени картофи. Той беше много впечатлен от скоростта, с която им беше доставена храната.

Щом спря на мястото за паркиране, тя му подаде една торбичка с храна и каза:

— Почакай да опиташ това! Обзалагам се, че там, откъдето идваш, не правят толкова добри мазни бургери.

Лорджин с нетърпение взе торбичката и опита. Ужасеният израз на лицето му й каза всичко. Той се застави да преглътне, докато я гледаше втрещен. Гласът му отекна гръмко в затвореното пространство:

— Опитваш се да ме отровиш ли, жено!

Дийна премигна.

— Искаш ли да ти взема нещо друго? Какво ще кажеш за едно замразено кисело мляко? — предложи тя.

Той я погледна предпазливо.

— Какво е това?

— Кисело мляко от животно, охладено... — тя спря, когато той забележимо потръпна.

— Няма значение. Не съм гладен. Твоето шофиране ще се погрижи да не огладнея.

Дори и да прекосяваха Вселената, мъжете бяха все едни и същи. Обвиняваха жените за всяко нещастие в живота си.

— Добре, както прецениш.

Тя естествено приключи с яденето си, като от време на време възкликваше от удоволствие. Лорджин явно не харесваше критиката.

Търговският комплекс беше друга история. Тук той се замая, въртеше се на 360 градуса, очарован от трите нива на този потребителски рай.

— Невероятно, това е като град — учудваше се той глуповато.

Хората неслучайно се блъскаха в него. Тя го хвана за пелерината и го поведе към близкия магазин.

Лорджин спираше почти на всеки щанд, поразен от огромния избор на облекла, материи и цветови комбинации. Вероятно щяха да приключат към полунощ, ядоса се тя. Благодариха се, че мъжкия отдел беше близо до изхода.

След един дълъг и заплетен спор, Дийна успя да го напъха в един чифт дънки „Левис“ с копчета. С копчета, защото мъжът придоби същата отсянка на зелено, както в колата, щом тя му демонстрира как работи ципа.

Изникна малък проблем, когато той излезе от пробната с кама обсипана със скъпоценни камъни, затъкната в колана на дънките. Дийна щеше да припадне. Тя се спусна към Лорджин.

— Откъде взе тази кама? — изсъска тя.

— Тя е в семейството ми от шестнадесет поколения.

И ако това беше отговор!

— Защо не я остави в пробната? — той я погледна така, сякаш ѝ хлопаше дъската, а тя се изправи и се разходи, като се молеше продавача да не се обади на охраната.

Те приключиха с три чифта дънки, три блузи, и разни лични вещи. Кредитната ѝ карта не беше особено въодушевена. Той надничаше зад рамото ѝ, докато тя плащаше сметката.

— Какъв е вашият знак за размяна? — попита той сериозно.

— Хммм... Ох, пластмасов — отговори тя разсеяно, докато подписваше документа. Тя погледна надолу към краката му, и, щом забеляза пиратските му ботуши, почувства, че ѝ предстои още един разход. Дийна въздъхна примирено, знаейки, че идва пролетта.

Тя го поведе към отдела за обувки, за да му вземе чифт „Найк“, но той имаше други планове. Изправи се пред щанда с ботушите, и си избра чифт от скъпите кафяви „Тоне Ламас“.

— Ще взема тези.

— Не, няма — твърдо отговори тя.

— Не мислиш, че си подходжат с тези „Лийв-айсес“, с които съм облечен?

— Е, те са страхотни, но...

Продавачката се приближи, и ги прекъсна:

— С какво мога да ви бъда полезна?

Лорджин се обърна към нея:

— Ще вземем тези. Тя има пластична карта.

Продавачката я погледна.

— Пакетирайте ги — промърмори Дийна, и се почувства като покровителка на жиголо.

Когато най-накрая се върнаха в къщата, тя се просна на дивана, изтощена. Беше като пребита. Наистина пребита. Какъв ден! Уволниха я, Бог знае защо, върху нея се изля дъжд, попадна в задръстване, отхвърлиха я три пъти, и ако това явно не бе достатъчно, защото попадна на извънземен рицар, който я предпазваше от домакински уреди. Тя щеше да се смее, ако не се боеше, че ще избухне в сълзи.

Предполагаше, че трябва да стане и да му донесе някакви завивки, но беше цяло изпитание да отиде до шкафа за бельо и да му вземе. Наполовина заспала, тя приготви дивана за нощуване и щом му пожела лека нощ, тя незабавно тръгна към спалнята си.

Дийна не осъзна, че той я следи, докато не влезе в стаята си. Трябваше да запомни това за него — въпреки размерите си, той бе изумително безшумен. Щом се обърна внезапно, Лорджин почти налетя отгоре ѝ.

— Къде си мислиш, че отиваш? — извика тя.

— Ще спя, където и ти.

Тя изсумтя.

— Няма.

— Имам една свещена...

Тя посочи към дивана:

— Ще спиш там!

Той я изгледа за миг и забеляза, че говори сериозно. Дясната му ръка се кръстоса на гърдите, близо до сърцето.

— Щом това е желанието ти! — той напусна стаята с горда походка.

Тя решително затвори вратата на спалнята си.

ВТОРА ГЛАВА

Алармата се включи в шест часа. Продължаваше да вали, а въздухът бе суров и хладен. Дийна простена, изключи звука и се претърколи на леглото.

Когато отново отвори очи, часовникът показваше шест и тридесет. Тя се взря в предателския часовник, като отказваше да повярва. Шест и тридесет!

Скочи от леглото и почти се препъна в дългата си нощница. Полетът беше в девет. Молеше се да пристигне навреме предвид ужасния трафик до летище „Логан“.

Отвари вратата на спалнята и се втурна напред, но веднага се блъсна в едро тяло, подпряно на рамката на вратата. Извънземният!

Две силни ръце се стрелнаха и я уловиха, преди да се удари в пода. Тя падна в скута на Лорджин, а косата се разпиля около нея в безпорядък.

— Къде отиваш с такава бързина, Искрице? — измърмори той сънливо. Очите му, с някаква странната светлина в тях, се взираха в разпуснатата ѝ коса. Ръката му бавно докосна с върховете на пръстите си един дълъг и немирен кичур.

Дийна винаги бе мразила косата си.

Висеше на гърба ѝ на дълги къдрици до кръста. Фактът, че много жени нарочно къдреха косите си в усилие да изглеждат както изглеждаше нейната, я слисваше. Единствената причина да не се подстриже късо, беше страхът да не изглежда като малкото сираче Ани.

Лорджин не изглеждаше отблъснат от косата ѝ. Точно обратното, изглеждаше омаян от нея.

Той поднесе кичура към лицето си и вдъхна дълбоко.

— Ухаеш като цветето тазмин, Искрице — тези странни розови искри се появиха отново в очите му.

Какво беше всичко това? И какво по дяволите беше цветето тазмин? Тя се почувства като пълна глупачка, така както стоеше пред

вратата на спалнята си, в скута на мъж, миришец косата ѝ. Дийна дръпна кичура коса от него.

— Никога не прави това! Какво правеше пред вратата?

Лорджин се усмихна на себе си. Тя ухаеше като цветето тазмин, но беше бодлива като гарта. По скоро бе някаква комбинация и той се чудеше дали е мека и сладка както гарта. Сигурно беше — веднъж щом достигнеш под бодлите на плода. Силните му ръце лежаха топло на бедрата ѝ.

— Пазя те — гласът му беше нисък и страстен.

— От какво, от лошата и мъртва микровълнова? — той има благоприличието да се смути от думите ѝ.

Тя понечи да се изправи и той неохотно я пусна.

— Хайде. Ще изпуснем полета. Остави ме да намеря в какво да прибера нещата ти — тя откри голяма плътна чанта и му помогна да опакова новия си гардероб. Той настоя да вземе и собствените си дрехи. Не го винеше, че иска нещата му да са с него. Предполагаше, че би се чувствала по същия начин на чуждо място. Дийна се облече, докато Лорджин ползваше банята. Надяваше се, той да си спомни демонстрацията, която му направи миналата нощ за водопровода. Когато излезе, беше облечен в избелели сини дънки и черна тениска.

Милост.

Дънките обгръщаха плътно бедрата му, неприлично излагайки на показ мускулестите му крака. Никога тениска не беше изглеждала толкова царствено. Съчетаваше се с кафявите му ботуши, и тя почти си призна, че удоволствието от гледката си струва поражението на кредитната ѝ карта.

Колкото и потайна да си мислеше, че е Дийна, Лорджин не беше сляп за удоволствието ѝ. Жената нямаше опит в прикриването на чувствата си, а това му хареса на множество нива. Откритостта ѝ, обаче, можеше да я направи много уязвима за безскрупулните. Въпреки протестите ѝ, такава жена определено се нуждаеше от Чи'ин т'се Лю. И така да беше, той не смяташе, че това е единствената причина, която го е довела при нея.

Докато тя влачеше десеттонния си куфар от спалнята, Лорджин я чакаше търпеливо до своя брезентов чувал. Пелерината му бе наметната на раменете. Щом видя затруднението ѝ с тежкия багаж, той взе куфара от ръцете ѝ, и го подхвърли под мишница, сякаш не беше

нищо повече от досада. Дийна не искаше да спори; глупавата чанта имаше колела, но всички те се движеха в различни посоки.

После бързо потеглиха за летището.

Всичко протече без проблеми на терминала на летището, докато тя не го посъветва да свали наметката си и да я прибере в чантата. Когато той го направи тя забеляза проклетата кама, затыкната в колана на дънките му. Лицето ѝ пребледня, и тя се опита да го прикрие от погледите на охраната.

— Ти луд ли си? Сложи това нещо в куфара.

— Няма. Кийракса остава с мен винаги.

— Виж, сега не му е времето да бъдеш неотстъпчив. Няма да ни пуснат в самолета с това нещо — вместо да приеме думите ѝ насериозно, той изглежда се развесели. Дори ѝ се усмихна надменно.

— Как ще ме спрат? — той придвижи опакото на ръката си надолу по бузата ѝ. — Тревожиш се за нищо, Адееан.

Тя отблъсна галещата му ръка.

— Виждаш ли охраната ей там? Ще преминем през тях. Когато открият оръжието, целият ад ще се стовари върху теб. Трябва да ми повярваш за това, Лорджин.

Лорджин пренебрегна отблъскването на ръката му, върна я на лицето ѝ, и повдигна брадичката ѝ с показалец. Тя наистина ли си мислеше, че те могат да спрат Рицарят на Чарл? Той разгледа лицето ѝ внимателно и забеляза, че е убедена в това. Нямаше желание да ѝ причинява неприятности. Той въздъхна отстъпчиво:

— Много добре. Но ще запазя светлинната си сабя — тя понечи да възрази, но той беше непоколебим. — Няма да я оставя.

Тя погледна към малката черна кутия. Те никога нямаше да разберат какво е това.

— Добре, но ако те попитат какво е, кажи им... кажи им, че е сигнално устройство.

Той я погледна озадачено.

— Сигнално устройство?

— Просто го направи.

Щом избута Лорджин пред себе си, тя задържа дъха си, докато той премина арката благополучно. Сега беше неин ред. Докато преминаваше гледаше монитора, търсейки с отвращение номера на изхода си.

— Чудя се защо моят изход е винаги последният на терминала — мърмореше тя докато се присъединяваше към Лорджин и си проправяха път през претъпканата сграда.

Дийна откри фоайето и с благодарност потъна в стола. Лорджин седна точно до нея, полупрозрачните му очи сканираха пространството, вероятно търсеше скрити нападатели. Пазеше я като куче и това ѝ лазеше по нервите. Той като че ли се успокои бързо, явно всичко беше наред, и се отпусна в стола си.

Слез няколко минути тя забеляза, че той се чувства малко некомфортно.

— Какво има?

Той сведе очи към ботушите си.

— Аз... аз трябва да облекча... трябва да използвам банята ти.

Тя се усмихна.

— Недалеч оттук, право напред. Хайде, ще ти покажа къде се намират тоалетните.

Той я последва с признателност. Тя спря пред вратата.

— Тоалетните са разделени по пол, Лорджин.

Това го озадачи.

— Използвате отделни съоръжения в обществените, но не и в частните?

— Да. Виждаш ли тази малка фигура? Тази с малкия мъж на вратата е тази, в която ще отидеш.

Лорджин се взря в залепената фигура.

— Как можеш да наречеш това мъж?

— Защото е облечен в панталони.

Той изсумтя:

— Ти си облечена в панталони, а със сигурност не си мъж.

Той можеше да се държи вбесяващо, без дори да опитва.

— Добре. Мисли така: не влизай в тази, на която има малка фигура с пола.

Той поклати глава объркано.

— Този Дисни е най-странният свят.

— Аха... — тя прочисти гърлото си, бързо променяйки темата.
— Водопроводът е малко по-различен от този в частните бани, искаш ли да ти обясня...

Той повдигна вежди с достойнство.

— Вярвам, че ще се справя.

— Добре. Ще те чакам тук.

Следващите няколко минути и се сториха безкрайни. Най-накрая той изникна от тоалетната, а секунда по-късно от там излезе малко момче с раирана тениска, което крещеше с цяло гърло:

— Мамо, мамо, този мъж се изходи в мивката! — майката сграбчи детето си и бързо го задърпа към терминала.

— Ти каза, че ще се справиш — изсъска Дийна през зъби.

Той трепна.

— За мен всички изглеждат като мивки.

Тя го сграбчи за ризата и го дръпна встрани.

— Обърни внимание. Едното се нарича писоар, това трябва да използваш. Схвана ли? — изстреля тя.

Той изглеждаше смутен.

— Предполагам.

— Хайде, трябва да се качваме на борда.

Беше много претъпкано. Дийна не беше изненадана да чуе, че са претоварили полета. Но все пак се зарадва, че ги бяха чекирали веднага след пристигането им на летището. Последното нещо, което искаше да чуе, бе, че трябва да вземат друг полет.

Качиха се на борда на самолета, и седнаха на първата двойка седалки зад първа класа. Лорджин напъха дългото си метър и деветдесет и пет тяло в тясната седалка. Не изглеждаше щастлив, но не се и оплакваше.

Самолетът започна да се пълни, и Дийна забеляза стюардесата, която оглеждаше кабината. Очите ѝ спряха на Лорджин и си останаха там.

Всяка жена, която дишаше... Дийна въздъхна примирено, докато гледаше как жената се приближава към тях. Когато стюардесата стигна до Лорджин, се наведе да говори с него, сякаш щеше да му съобщава някаква държавна тайна.

— Добро утро — каза тя с приятен глас. — Претоварихме самолета, и тъй като изглежда не ви е особено комфортно на тази седалка, бихте ли искали да се преместите?

Лорджин се втренчи в нея равнодушно, а очите му се присвиха. Дийна се засмя вътрешно. Той вероятно си мислеше, че тя го вика със себе си, приканва го да се присъедини към нея отпред. Каква веселба!

Дийна се наклони напред и се усмихна сладко:

— Имате ли две места?

— О... не разбрах, че сте заедно.

Обзалагам се, че не си.

Стюардесата се поколеба кратко преди де продължи:

— В интерес на истината, местата наистина са две. Хайде — тя се обърна и каза на Лорджин — Харесвам контактните ви леци — много необикновен цвят.

Лорджин се намръщи объркан от странното изявление на жената. Той не беше „контактен“ с нея по никакъв начин. Тя „контактуваше“ с него. Щеше да попита Адееан за контактите между мъжете и жените на тази планета. Нямахше желание неумишлено да подкани някой. Любопитният му поглед се плъзна по Искрицата до него. С едно изключение, поправи се той.

Дийна не загуби време и последва стюардесата до първа класа. Естествено, където и да отидеше, Лорджин я следваше отблизо.

— Тези места са по-добри, нали, Лорджин? Ела насам, можеш да седнеш до прозореца.

Дийна се настани в разкошната седалка, наслаждавайки се на ширината ѝ. Може би щеше да се облагодетелства с извънземния до себе си. Щом той можеше да получи първа класа срещу нищо, тя може и да решише да го задържи близо до себе си. Помогна му с колана, докато той гледаше през прозореца.

— Адееан, този самолет не прилича на колата ти.

— Разбира се, че не — тя отвори едно списание и го прелисти.

— Има удължения отстрани.

— Имаш предвид крилата? — тя проучи картата на въздушния им маршрут, като едва слушаше забележките му.

— Крила, също както... — той направи пауза, докато търсеше правилната дума — птица.

Зазоряваше се.

— Да, как иначе ще лети? — той незабавно откопча колана си и понечи да се изправи.

Дийна го сграбчи за колана на дънките и го дръпна обратно на седалката.

— Какво ти става?

— Ти летиш в машина?

Тя го погледна изкосо.

— Няма да те питам защо летенето с машина те разстройва, защото знам, че няма да ми хареса отговора ти — тя потупа коляното му. — Ще се справиш.

Той прие думите ѝ, но дали и повярва тава, беше друг въпрос.

Самолетът скоро се придвижи надолу по пистата и излетя. Лорджин сграбчи облегалките здраво, но го прие доста добре. Веднъж щом се озоваха във въздуха, той се отпусна до известна степен.

— Бордовият служител ще сервира закуска скоро. Трябва да си много гладен. Не си ял от... Не си ял.

Той се съгласи.

— Много съм гладен. Закуската няма да бъде... мазни бургери, нали? — това явно го разтревожи.

Очите ѝ палаво заблестяха.

— Ако имаме късмет — Той ѝ отправи поглед, който казваше „Не ми е смешно“.

Закуската се оказа бъркани яйца, каша, препечен хляб и портокалов сок. Той изяде всичко, и изглеждаше силно развълнуван единствено от портокаловия сок. И от кафето. Този мъж обичаше кафе. Изпи четири чаши преди Дийна да го предупреди за ефектите от кофеина.

— Не бих прекалявала с това, ако бях на твое място.

— Защо?

— Кафето съдържа стимулант, наречен кофеин. Ако пиеш повече, ще трябва да те остъргвам от тавана.

— Обещавам, че ще понеса смело ефектите от този кофеин, ако мога да получа повече от този възхитителен еликсир.

Дийна хвана ръката му, и внимателно отстрани чашата от устата му.

— Довери ми се.

Той отстъпи веднага, Интелигентният му поглед плени нейния:

— А аз искам ти да ми се довериш, Адееан.

Дийна, объркана от внезапното му напрежение, се върна към таблата си с храна.

След закуска, те се подготвиха за дългия полет, Дийна отвори книга с меки корици, а Лорджин се облегна назад, със стоическо изражение на лицето си.

Когато Дийна забеляза, че Лорджин е тих от известно време, тя повдигна глава от книгата, чудейки се дали не е задрямал. Вместо това го видя да гледа напрегнато през прозореца. Той изглеждаше заплепен от просторното синьо небе.

Самолетът се друсаше леко от леката турбуленция. Гласът на капитана прозвуча по високоговорителя, той изиска от пасажерите да затегнат коланите си заради непредвидената въздушна турбуленция. Дийна се облегна назад на седалката и насочи поглед към прозореца над златната грива на Лорджин. Точно преди да затвори очи, за да поспи, тя случайно забеляза кълба облаци до прозореца. Докато се прозяваше тя си помисли, че тези облаци се движеха доста бързо.

Прекалено бързо!

Дийна се изправи на седалката и се втренчи в прозореца, като отбеляза, че облаци бързо и неестествено се събираха заедно. Докато ги наблюдаваше, една светкавица се издигна от един към друг облак.

Самолетът се раздруса отново.

Ниският тътен на гръмотевиците вибрираше през него. Тя обърна ужасеният си поглед към Лорджин.

Самолетът направи нов скок и се гмурна.

— Лорджин!

Той се обърна към нея.

— Ти ли правиш това? — самодоволният му поглед беше достатъчно признание. — Полудя ли? Спри това веднага! Опитваш се да убиеш всички ни ли?

Той въздъхна и се облегна назад. Полетът незабавно стана гладък.

Ако тя не беше толкова потресена, щеше да се изкуши да го удари по главата с книгата.

— Как можа да направиш нещо толкова глупаво?

Той сви рамене.

— Правиш прекалено голям въпрос от това, Адееан. Аз просто... се забавлявах. За да минава времето.

Забавлявал се? Причиняването на гръмотевична буря беше игра за него? Мили Боже! Трябваше да го наблюдава през всяка една минута, за да е сигурна, че той няма да причини катастрофа. Чи'ин т'се Лю! Кой кого опазваше, простена тя. Иисусе, извънземен с извратено чувство за хумор! И свръхестествени сили.

Дийна никога през живота си не се беше чувствала по-щастлива да стъпи на твърда земя.

Пристигнаха в хотела късно следобед. Вече имаше опашка на рецепцията. Дийна настани Лорджин на един стол пред дамската тоалетна, влезе и наплиска лицето си със студена вода. Изтриваше страните си с хартиена кърпа, когато Лори, стара позната от конвенцията, влезе вътре.

— Дийна? Това ти ли си? Уау, изглеждаш страхотно! Какво си направила със себе си?

Дийна се ококори пред отражението си в огледалото. Хей, та тя изглеждаше наистина страхотно! Не, не беше страхотно; тя изглеждаше... красива. Косата ѝ, винаги червеникавокафява, като че ли имаше някакъв дълбок гранатов оттенък и беше съвършено блестяща. Чертите на лицето ѝ бяха същите, но по някакъв неопределен начин, по-красиви. Очите ѝ, обикновено пепеляво сиви, блестяха като кристали. Светлата ѝ, безцветна кожа, сияеше с розов оттенък. Дори тялото ѝ бе леко закръглено и заоблено. Това беше магическа трансформация...

Магия!

Тя излетя от тоалетната, като остави Лори да говори на стената. Наведе се над Лорджин, постави ръце на облегалките на стола му и го погледна гневно.

— Какво си ми сторил? — попита тя.

Той погледна нагоре към нея, с полуотворени очи:

— Какво имаш предвид? — отвърна той лениво.

— Кога ме направи да изглеждам по този начин?

Лорджин се протегна и приглади кичура копринена коса, който се беше измъкнал от опашката ѝ.

— Ти винаги си изглеждала по този начин, Искрице — гласът му беше дрезгав, ръката му се изкачи и прихвана тила ѝ. Той се наклони напред, осъзнавайки как искрят очите му. Тя беше най-приятната бодлива гарта.

С голямо усилие Дийна се изви, и се освободи от хватката му.

— Не си сложил някакъв прах по мен?

— Не съм. Само шести...

— Не започвай с това отново. Защо изглеждам по този начин?

Той я гледаше истински озадачен.

— Ти винаги си изглеждала така.

Тя се замисли над думите му. За него може би. Но нещо се беше случило с нея. Очевидно Лорджин не знаеше нищо за това, така че тя трябваше да почака за отговора. Забеляза, че опашката пред рецепцията е намаляла, и каза на Лорджин, че отива до ги регистрира.

Горещият му аметистов поглед я проследи до там. В действителност той я бе пожелал от първия миг, в който я видя. Сега подозираше, че бе нещо повече. Много повече. Естествено, това щеше да разбере по-късно, когато най-сетне я вкусеше.

Дийна огледа фойето, забеляза вътрешния водопад, мраморните стъпала и тучните растения. Беше красиво. Извади копието от потвърждението за резервацията от портмонето си и го подаде на служителя на рецепцията, помисли да вземе две стаи, но цената дори на една на това място за седмица беше прекалено висока. Също се притесняваше, че ако вземе отделни стаи, при пробуждането си щеше да открие Лорджин седнал в коридора пред вратата ѝ, защитавайки я от Дарт Микровълнова.

Жената на рецепцията изучаваща формуляра написа името ѝ в компютъра.

— Една стая — служителката погледна към Лорджин — Легло кралски размер.

— Не! Две двойни легла.

Жената погледна към Лорджин отново, очите ѝ обходиха внушителния му ръст и повдигна вежди. Облегна се напред и прошепна на Дийна:

— Сигурна ли си, приятелко? Аз бих взела кралското и му кажи, че това единственият му избор.

— Вие не разбирате — въздъхна тя. — Двойните ще бъдат...

— Ще вземем кралското легло.

Дийна се обърна към Лорджин с отворена уста.

— Аз съм Рицар на Чарл и по тази причина издавам заповед да спим в кралското легло. — Той махна с ръка във въздуха за финал.

Жената зад бюрото поклати глава и каза:

— Не знам какво каза той, но ако бях на ваше място щях да се оставя на течението.

И така, тя се намираше в прелестна хотелска стая, седнала на легло с кралски размери, в своята къса памучна нощница, оставила се на течението. Лорджин беше в банята и си взимаше вана.

Тя погледна надолу към леглото.

Беше достатъчно широко за двама им. Тя се надяваше да не му хрумнат разни идеи. Не, това не беше истина. Тя се надяваше да му хрумнат много идеи, но просто да не изпълни никоя от тях. Не мислеше, че ще може да се справи с един интергалактически Дон Жуан.

Особено с един, който изглеждаше като него... Тя потрепери. Само мисълта за физическа връзка с него, я превръщаше в купа с желе. И сигурно нямаше да му отнеме много време докато разкрие това. Не, тя не беше достатъчно глупава, че да си играе с динамит. Тя нямаше достатъчно опит, за да се справи с мъж като...

Мислите ѝ се рееха, когато вратата на спалнята се отвори и Лорджин влезе, облечен в нищо повече, освен тази висяща кристална обеща.

— Какво си мислиш, че правиш? — извика тя.

Той се предаде на суетата като взе сешоара от нея и ѝ даде разкошна гледка към стегнатия си задник. Имаше най-перфектните задни части, които тя беше виждала някога...

Лорджин я погледна невинно над лявото си рамо и попита тихо:

— Това не е ли позволено?

— Не, не е позволено — тя се опита да придаде на гласа си твърд, безпристрастен тон; но всъщност звучеше треперещ. Той се обърна към нея, показвайки и предостатъчно от щедрите си дадености.

О, Господи!

Той беше страхотен. Никога не си беше представяла... Дийна се изчерви.

— Отиди в банята и се покрый с кърпа или... или нещо подобно — издърдори тя.

Той сложи ръка на сърцето си.

— На твоите желания! — буквално измърка той, преди да се обърне и да се отправи към банята.

Веднага след като Лорджин се скри от погледа ѝ, на красивото му лице се появи дяволита усмивка. Беше забелязал израза на Адееан. Не, тя не можеше да скрие емоциите си от него. Чудеше се какви други реакции можеше да предизвика у нея.

Дийна дочу пускането на сешоара, и предположи, че я е наблюдавал как си суши косата по-рано. Скри пламналото си лице в ръцете си. Продължаваше да опитва да мисли за нещо, каквото и да е, друго, но това не беше лесно. Разумът ѝ си представяше как той се движи из банята, а жълтеникавокафявата му кожа бе все още влажна от къпането, с цялата грация и красота на великолепен златен тигър.

Това въобще нямаше да продължи добре.

Тя чу спирането на сешоара и се стегна за неговата поява, като почти се надяваше да се появи отново гол. Миг по-късно, Лорджин излезе, благоприлично привързал кърпа около кръста си. Косата му беше разрошена.

Лицето му предвещаваше буря.

— Какво направи тази машина с косата ми? — думите му бяха произнесени в добре премерен и застрашителен тон.

Дийна се изкикоти. Не можа да се сдържи. Велик войн, Рицар на Чарл, съсипан от един сешоар. Той изглежда не оцени чувството ѝ за хумор. Следващите му думи потвърдиха това.

— Не виждам нищо смешно в това, Адееан — присви очи той.

Все още кикотейки се, тя потупа леглото.

— Седни. Да видя дали мога да пригладя бодлите ти.

Докато той сядаше, тя взе четката си за коса от банята. Погледът му я проследи, като се премести надолу по дължината на голите ѝ крака с очевиден интерес.

Без да осъзнава погледа му, Дийна седна зад него подвити крака върху покривалото на леглото, и каза:

— Предполагам знаеш, че трябва да срешиш косата си, когато я изсушиш — тя огледа главата му критично и се усмихна. — Освен ако не искаш да постигнеш ефекта в аеродинамичната тръба — той сви рамене. — Спокойно. Просто те дразня.

— Бъди довольна, че не те предизвиквам за такива коментари, Искрице — той опроверга сериозността на думите си като се обърна с дяволита усмивка към нея.

Тя започна да реше дългата му копринена грива, внимателно приглаждайки всеки кичур. Косата му беше гъста и права, блестяща до средата на гърба му. И толкова красива...

Дийна сресваше по дължина златната му коса, оставяйки четката да се плъзга надолу по гърба му, докато другата ѝ ръка следваше същия път, приглаждайки кичурите надолу. Скоро изгуби представа за времето.

Лорджин затвори очи и се облегна назад на малките ѝ опитни ръце, наслаждавайки се на чувството на подръпване и плъзгане на четката, и мекотата на нейното докосване. Мислеше, че никога няма да овладее използването на този сешоар, ако последиците бяха Адееан да прави това с него.

Аях, това удоволствие беше почти болезнено.

Тя продължаваше дългото, чувствено ресане. Бодлите на четката леко стържеха по кожата на голия му гръб. Сладкият аромат на тазмин изпълни ноздрите ѝ. От време на време пръстите ѝ леко се докосваха до голата кожа, и го караха почти да простене гласно. Достатъчно!

Без предупреждение, Лорджин сграбчи ръката ѝ и я привлече над рамото си. Отдели четката от безсилните ѝ пръсти докато държеше дланта ѝ в своята, после обърна глава и леко целуна вътрешната ѝ част. Дийна почувства върха на езика му за кратко в средата на дланта си.

Малки електрически вълни запулсираха от горещия му език към върховете на пръстите ѝ.

Задъхана, тя опита да освободи ръката си, но той не беше готов да я пусне все още. Той я дръпна напред, притисна я плътно към голия си гръб, и сладко целуна вътрешната част на китката ѝ. Някаква разумна част от ума на Дийна за кратко се зачуди как един толкова силен мъж може да има такива меки устни.

Друга тръпка премина през нея. Какво беше това електрическо бръмчене, което чувства?

— Благодаря ти, Искрице — промърмори той, като целуна китката ѝ още веднъж. Отново потрепери леко.

— Л-Лорджин?

— Ммм... — отговорът му беше приглушен от кожата на ръката ѝ, към която сега се притискаше много нежно.

— Мисля... — Тя отново се опита да издърпа ръката си и той неохотно я освободи. — Мисля, че трябва да отидем в леглото — да

спим! — запъна се тя. — Трябва да спим сега.

Той я дари с усмивка тип Мона Лиза — като котка, преди да се нахвърли към нещастната мишка, помисли тя.

Тя несигурно стана от леглото. Този път не пропусна предизвикателният му оглед на краката ѝ. Добре. Това беше явно един пожар, който тя трябваше да угаси бързо.

— Аз ще легна от дясно, а ти можеш да спиш от ляво. Тъй като има достатъчно място в леглото, очаквам да стоиш в своята част — ето, това обяснение беше достатъчно.

Лорджин стана от леглото и отиде от лявата страна съгласно указанията. Той я погледна предизвикателно, преди да повдигне завивката, а после легна и хвърли на пода кърпата, с която беше увит. Облегна се назад на дъската, скръсти ръце на мощните си гърди, и повдигна вежди в безмълвно предизвикателство, сякаш я провокираше да коментира.

Тя придвижи овлажнелата си длан надолу по предницата на нощницата си. Напомни си да се държи нормално, все едно да дава нареждания на гол надут извънземен в леглото си беше напълно естествено.

— Добре — каза тя с нисък глас — Сега ще ти кажа лека нощ.

Тя навлажни устните си нервно и се потопи в леглото, като бързо угаси нощната лампа. Дийна чу ниският му смях да отеква в мрака, когато се обърна на другата страна и се приготви да спи. Беше ли казала даване на заповеди? Шегуваше ли се? Тя се ядоса. Мъжът се държеше както му харесваше. Арогантен звяр!

За разлика от Лорджин, който спеше дълбоко, Дийна не беше толкова спокойна. Тя се мята и въртя през половината нощ. Спомни си, че трябваше да изключи климатика, преди да легне. Тези хотелски стаи можеха да бъдат много студени през нощта. Помисли за миг дали да не стане и да го изключи, но тогава сънят я надви и тя се унесе.

Ах, възглавницата ѝ беше толкова топла, ухаеше на чисто и на сандалово дърво...

Тя сгуши бузата си срещу сатена отдолу, и хареса гладкото и стегнато усещане под кожата си.

Сандалово дърво?

Тя премигна с очи и се втренчи в златисто кехлибарения гръден кош.

О, не. Моля те, не!

Но беше по-лошо от това, в съня ѝ, нощницата ѝ се бе омотала около кръста и кракът ѝ, вероятно търсещ топлина, се беше промъкнал между бедрата му. Голите му бедра.

Тя не искаше да знае какво се триеше в коляното ѝ.

Ако и това не беше достатъчно, тя почувства две големи приятно затоплени ръце, обгърнали седалището ѝ, от вътрешната страна на бикините ѝ. Тя не помръдна и мускул, молейки се той все още да спи, за да може бавно да се измъкне от него. Колебливо вдигна глава, и неспокойно отправи очи към лицето му.

Лавандуловите му очи горяха надолу към нея, проблясвайки със страстен пламък.

В затруднено положение съм, помисли си тя и преглътна.

Лорджин усети точният момент, в който тя се събуди. Беше чакал търпеливо от известно време. И изобщо не му беше лесно. Жената се триеше и гушеше в него, като бебе зина. Той нямаше намерение да пропилява възможността.

Бързо повдигна глава и потърси устата ѝ. Тя се опита да се извърти. Но този път той не се отказа, и привлече главата ѝ бързо. Накланяйки се към нея, той реши първо леко потърка устни по затворената ѝ уста, напред-назад няколко пъти, като не остави съмнение в нея у кого бе контрола. И винаги щеше да бъде. Не му харесваше тя да си мисли, че може да му нарежда като на някой неопитен младеж. Беше кален воин, Рицар на Чарл; и най-добре беше тя да разбере това и то добре.

Той спря, за да я погледне безмълвно с тлеещи очи. Изплашеният ѝ поглед срещна неговия.

Дийна помисли, че той вероятно бе чул тежкото биене на сърцето ѝ. Този мъж е опасен. Тя беше ужасена от силата му, от властта му над нея, от неземността му. Но най-вече бе ужасена от неговата безкомпромисна мъжественост.

Той продължаваше да я наблюдава безмълвно още няколко мига. После без предупреждение, той внезапно я освободи и каза:

— Облечи се, Адееан. Наумил съм си да изям нещо. Най-добре за теб ще е това да е храна.

Дийна не губи време да оспорва освобождението си. Скочи от леглото и хукна към банята.

Лорджин се търкулна по гръб и се загледа в тавана.

Аях, тя беше жена, която положително подлагаше на изпитание Рицарят на Чарл. Той въздъхна, знаейки, че ако това, което подозираше сега бе вярно, накрая той нямаше да има друг избор, освен да я накара да преодолее страха си от него...

Когато Дийна се върна от банята, той стоеше пред телевизора и от всички възможни неща за гледане той се бе спрял на Тримата Студжис^[1]. Погледът му беше скептичен, когато Кърли започна да се върти хоризонтално на пода издавайки: „Уб, уб, уб!“

Главата на Лорджин се наклони настрани, следвайки движенията на Кърли.

— Това някакъв вид гражданско наказание ли е?

Дийна си спомни за арогантното му поведение в леглото.

— Да, така че бъди внимателен какво правиш — тя застана пред телевизора и смени канала. Бъгс Бъни се влачеше по диагонала, мигайки с фалшивите си мигли на Елмър Пъд.

Лорджин стана и се изправи пред телевизора, и явно очарован, протегна ръка към екрана.

— Какво е това? Изглеждат живи, но не са. Удивителни са.

— Наричат се анимационни филми — почувства, че определено му дължи още и добави: — Те живея на място, наречено Туун Таун.

Главата му рязко се обърна към нея:

— Те съществуват? Но как... — той забеляза широката ѝ усмивка, която тя не можеше да крие повече и поклати усмихнато пръст пред нея. — Един ден ще ти върна за тази дяволия, Адееан.

Тя изобщо не се съмняваше в това.

След закуска те се разходиха до центъра на конвенцията от другата страна на улицата. Дийна купи членска карта за Лорджин, като лениво се чудеше дали щеше да си получи всичките пари, които бе изразходвала за него.

Тя хвърли един поглед към него — беше с тесни черни дънки и памучна риза. Бе навил маншетите, разкривайки здравите мускули на ръцете си. Най-смахнатото беше, че тя не мислеше, че той има каквито

и да било възражения за това как се бяха подредили нещата. И защо да имаше? Беше като моряк, получил отпуска, при все че е постоянна.

Трябва да спра да мисля за това, изпъшка тя. Няма смисъл. Изобщо никакъв смисъл.

Човекът зад бюрото за регистрация дори не мигна, когато попита Лорджин за пълните му имена за неговата значка на конвенцията. Преди всичко това беше конвенция по научна фантастика. Той се ухили на Лорджин:

— Страхотно име! Забавлявайте се! — той му подаде, а значката и брошура с програма, без да осъзнава, че пред него е истински инопланетянин.

Докато Дийна се регистрираше, Лорджин огледа стаята, и погледът му попадна на мъж в края на редицата. Лицето му се разтегна в огромна усмивка.

— Ах, Мейпах! — той се доближи до мъжа и започна да комуникира с него със серия от цъкания и бръмчене.

Дийна се стрелна към тях, докато закачаше значката си. Обърканият мъж се обърна към нея:

— Какво прави той?

Дийна взе значката от ръката на Лорджин и я забодя на ризата му, а после се усмихна на бедния човек. Нека предположи какво става тук, помисли тя.

— Говори ви на мейпах?

Мъжът изглеждаше напълно озадачен. Дийна потупа Лорджин за рамото:

— Съжалявам, Лорджин; той е вулкан, не мейпах.

Лорджин изглеждаше съвсем объркан.

А конвенцията едва сега започваше.

[1] Тримата Студжис — американска водевилна и комедийна труппа от началото и средата на 20-те год. Във филмите тримата Студжис са известни с първите си имена — Мо, Лари и Кърли. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Дийна седна в главната зала и разгледа брошурата с програмата.

Имаше голям избор — дискусии, филми, семинари, изложение на костюми, информационна таблица на всичко — от НАСА до специални ефекти в киното. Можеха да посетят арт-шоуто или търговската стая. Спря се на дискусия на тема, която мислеше, че особено ще заинтересува Лорджин.

— Виж, Лорджин, това може да ти хареса — тя посочи в брошурата, и тогава разбра по обърканото му изражение, че той не можеше да чете на нейния език. Очевидно приспособлението му за превод не работеше при написан текст. — Нарича се „Магия: Мит или Реалност“. Нека проверим.

Тя намери стаята на втория етаж. Вече беше доста пълна, но успя да открие два свободни стола в края на пътеката. Седнаха на местата си, точно когато ръководителя започна с твърде дългото въведение за корените на магията във фолклора.

След около десет минути на самодоволно дърдорене, Дийна осъзна, че човекът е влюбен в звученето на гласа си. Понечи да попита Лорджин дали иска да си тръгнат, но той изглежда беше погълнат от думите, така че тя седна пак, потискайки една прозявка.

Без предупреждение, Лорджин се изправи и каза със силен глас:

— Вие нямате представа за какво говорите, надут глупак! — Дийна хлътна в стола си, и опита да се направи на невидима.

Председателят объркано отговори:

— Аз съм професор по митология в Принстън. Мисля, че имам някакъв авторитет да говоря...

— Ба! Можеш ли да правиш заклинания? Чел ли си „Знаците на Те“, изобщо? Какво ниво на сили имаш?

В този момент Дийна реши: повече никакви семинари за магии за Лорджин.

Професорът му отговори самодоволно:

— Не е нужно един човек да убие дракон, за да разбере основните...

— А ти правил ли си го?

— Да съм правил какво? — професорът започна да се дразни.

— Уби ли този дракон, за който говориш?

Всички се разсмяха. Изглежда Дийна не беше единствената, която беше отегчена гласа на професора.

— Напоследък не — дразнещият му тон беше снизходителен.

— Никога, обзалагам се. Моят приятел Яниф може да те превърне в лигав зорф с едно махване на ръка и ти не би могъл да направиш нищо. Не ти прилича да говориш по въпрос, по който нямаш познания от първа ръка.

Това беше. Дийна се изправи.

— Ние си тръгваме. Сега! — тя го хвана за ръката и го издърпа от мястото му.

— Ще те намеря по-късно и ще приключа с теб — извика Лорджин докато тя го влачеше през стаята.

— Трудно ще дочакам — въздъхна професорът.

Едва излезли, и Лорджин попита Дийна защо е поискала да напуснат.

— Защото ти беше прав, той е надут глупак.

Тя реши след това да отидат в търговската стая, за да провери стоката преди голямата тълпа и да си избере първа. Тя погледна тъжно надолу към новите ботуши на Лорджин. Не че сега можеше да си позволи да купи много.

Спряха на прага на търговската стая. Около петстотин търговци бяха настанили временните си магазини тук, продавайки всичко от художествени репродукции до колекционерски издания на редки научнофантастични книги, от играчки на телевизионни фантастични герои до филми, от карти таро до скулптури на магьосници.

Лорджин проучваше мястото.

— Това много прилича на сакри от моята планета — той отиде до една маса с изложени кристали, мърморейки под нос. — Много прилича.

Дийна нямаше сърце да му каже, че това не е типичен пазар на Земята. Съвсем не е. Те бавно се движеха по пътеките.

Той се забавляваше, докато се разхождаше край разнообразните стоки за продан. Дийна прекара известно време пред плакатите от стари филми, а Лорджин изглеждаше очарован от дървените скулптури на Еуокско село.

Дийна беше срещнала вече няколко свои приятели и те се бяха съгласили да се видят на вечеря по-късно. Приятелката ѝ Кристен прояви силно любопитство относно Лорджин. Кристен винаги бе била прекалено умна за собственото си добро, помисли си Дийна с усмивка. Тя си спомни как Кристен се опитваше да изкопчи информация за спътника ѝ. Не я винеше, тъй като никога не беше споменавала Лорджин пред приятелката си по време на телефонните им разговори.

Лорджин се спря пред маса, излагаща необикновени бижута, и се възхити на френска шнола с цветче от бял и розов порцелан на нея. Той внимателно опипа с пръсти миниатюрния цвят.

— Това е много красиво — той следеше реакцията на Дийна.

— Хубаво е.

— Изработката е толкова детайлна. Сигурно е много скъпо.

Дийна обърна поглед към него, щом забеляза интереса му към шнолата. Той не знаеше, че това е евтина стока.

— Ако бях у дома — продължи той, без да забелязва изпитателния ѝ поглед, — щях да ти подаря това, Адееан — той я погледна питащо. — Но нямам пластмасова карта.

Дийна веднага потъна в този сладък поглед:

— Ще ти дам пари, но се надявам да ми ги върнеш — тя извади три долара от портмонето си.

— Не пластмасова карта?

— Не и за това — и му подаде парите.

Той ги подаде на продавача, после ѝ направи знак да се завърти и постави шнолата в косата ѝ като корона на главата. Дийна подозираше, че той би могъл да изживее остатъка на живота си кралски само срещу един от камъните в дръжката на ножа, който наричаше Сеарикс. Подозираше също, че той би дал част от живота си, преди да позволи ножът да бъде осквернен по такъв начин.

Лорджин оглеждаше делото си, доволен от резултата.

— Благодаря ти. Това е красив подарък, Лорджин. Беше много мило, че помисли за мен.

Ръката му топло улови лицето ѝ.

— Бих ти дал повече, Адееан, много повече.

Дийна погледна към красивите му очи, и почувства слаба дезориентация. Да, повече... Тя премигна объркано. Господи, той отслабва съпротивата ми! Не мога да позволя това да се случи. В никакъв случай!

— Н-нека да разгледаме арт-шоуто.

Той ѝ се усмихна многозначително.

— Ти води; аз ще те следвам — посочи с ръка той. Когато тя мина напред, той произнесе напевно с глас, твърде нисък, за да го чуе — Засега.

Арт-шоуто беше прекрасно. Лорджин изглежда наистина се забавляваше на тази част от конвенцията. Бяха изложени няколко корици на популярни книги, както и в добавка, оригинални художествени произведения.

Лорджин застана пред особено неприветлива интерпретация на извънземен пейзаж. Художникът забеляза интереса му.

— Какво мислите за това? — попита той Лорджин.

— Това ми напомня за Алтаран Гаедре две в сектор Сперис. Били ли сте там?

Художникът се засмя.

— Понякога.

— Красиво място за гледане, но криещо опасности за тези, които не го познават.

— Да, опитах се да уловя това усещане на платното.

— Постигнали сте целта. Веднъж откраднах всичките кронес, които бях пренесъл от чактан в Стария град — Лорджин се стопли от спомена. — Бях пил прекалено много и се опомних напълно съблечен. Тя ме заведе... — той рязко спря, спомняйки си присъствието на Дийна. Тя сякаш жадно се интересуваеше от историята. Изглеждаше прекалено заинтересована. Той реши да не продължава историята.

Художникът сподави смеха си:

— Трябва да сте страхотен писател. Хей, уморен съм от стоенето тук. Защо не ми позволиш да те черпя една бира?

Лорджин се обърна към художника:

— Благодаря, но не знам какво да правя с една мечка^[1].

— Бира, Лорджин — обясни Дийна. — Английският е негов втори език — или доколкото знаеше, негов хиляден език. — Бирата е

алкохол. Ферментирало житно растение...

— А — кийран. Да — той плесна бедния човек по гърба, изпращайки го на пет стъпки напред. — Да тръгваме, приятелю.

Дийна помисли за чудесната възможност се измъкне, може би да види танци от времето на Регентството, и направи дискретно движение встрани. Преди да направи две стъпки Лорджин я хвана за яката.

— Отиваш ли някъде, Адееан?

— Очевидно не.

Те си поръчаха питиетата, прекарвайки си добре с художника, чийто бърз ум и способност да се потопи в това, което приемаше за играна от Лорджин роля, направи прекараното време много забавно. Разбира се, той си нямаше идея, че участва в каквато и да било игра.

Тъй като беше късно следобед, а тя беше уморена от предишната нощ, Дийна каза на Лорджин, че ще се оттегли за почивка преди срещата за вечеря. Щом забеляза тъмните кръгове под очите ѝ, Лорджин веднага се съгласи.

В хотелската стая, тя едва държеше очите си отворени, като винеше тревогата си от това, че бе спала до него през миналата нощ, както и умората от полета — за умореното си състояние.

Бързо се преоблече в нощницата си и се тръшна на леглото, като пожела на Лорджин приятно гледане на анимационни филми. Зачуди се как да го инструктира по кое време да я събуди, но стигна до перфектно решение, да му каже да я събуди, когато се появи Флинстоун. Тя задряма преди още главата ѝ да докосне възглавницата.

Дийна почувства студен въздух по гърба си и простена жално във възглавницата. Както обикновено, нощницата ѝ се беше повдигнала над кръста ѝ и ако тя не беше толкова сънена, щеше да я дръпне обратно. Помисли си, че чувства лекото плъзгане на пръсти надолу към вдлъбнатината на гърба си в основата на гръбнака.

Лорджин шепнеше в ухото ѝ:

— Адееан, време е да се събудиш.

Тя отблъсна устата му от ухото си, мънкайки нещо неразбираемо. Той се наклони над нея, косата му помилва гърба ѝ. Върхът на езика

му намери двете малки трапчинки в основата на гръбнака ѝ над ръба на бикините ѝ. Малка тръпка я разтресе и я разбуди.

— Престани, Лорджин.

Отговорът му беше леко плъзване със зъби по задните ѝ части.

Това я изправи. Тя бързо се изплъзна, но той ловко я намести под себе си, видимо развеселен от изражението на ужас примесено с паника.

— Не харесваш начина ми на събуждане? — попита той прекалено невинно, докато дланта му се движеше по дължината на косата ѝ.

Дийна замръзна, не беше сигурна как да реагира.

Лорджин се подпря на лакти, отпуснат напълно върху нея, облечените му в дънки бедра се притискаха срещу нейните. Огненият му поглед се втренчи в меката ѝ пълна уста. Езикът ѝ нервно се показва и облиза бързо сухата ѝ долна устна.

Очите му се повдигнаха и срещнаха нейните, докато пръстите му проследиха мястото, което беше навлажнила и ги поднесе към собствените си устни, сякаш я... опитваше на вкус. Очите му пламнаха отново и той, очевидно решен да се върне обратно, наведе лицето си стремително към нея.

Тя безмълвно поклати глава в отказ.

— Ще те имам, Искрице — промърмори той дрезгаво и очите ѝ се отвориха широко.

Дийна постави ръце на гърдите му в стремежа си да го отблъсне. Той просто върна пръстите си на долната ѝ устна, отваряйки устата ѝ за него.

Тя се втренчи в него хипнотизирана. Беше я пленил. Много уверено. Много ловко. Много мъжествено. Когато заговори, тонът му звучеше грубо и непреклонно.

— Без съмнение.

Дийна не беше сигурна дали простени или изхленчи.

Сладките му устни срещнаха нейните и ги запалиха. Горещи. Твърди. Искащи. Тя се опита да извърне глава, но ръцете му я задържаха здраво на място. Езикът му потърси устата ѝ. Тя се опита да му каже да спре, но когато отвори уста да проговори, той незабавно се възползва от получения достъп.

Като смел воин, той не оставяше непревзето място с коприненото си докосване. Кадифените му устни и изкусния език опитно я завладяваха, отнемаха ѝ дъха и предизвикваха малки странни тръпки на електрически копнеж.

Тя изцяло бе завладяна от него, а от това винаги се беше страхувала. Дийна трепереше неудържимо под неговата яростна атака.

Той прекъсна целувката рязко, както я беше започнал, оставяйки я задъхана. Раздразнено скочи от нея и блъсна телевизора, за да го спре.

Лорджин не беше равнодушен към преживяното. Очите му горяха като аметистови кристали, пламтяха и блестяха в розово. Необяснимият ѝ страх го обиждаше. Когато заговори, студеният му спокоен тон ѝ даде представа за пожара в него:

— Мога да те възбудя, Адееан — той се завъртя и излезе на балкона, позволявайки на нощния бриз да охлади страстта му.

Да я възбуди?

Тя все още лежеше в леглото, зашеметена, а ръката ѝ докосваше туптящите ѝ устни. Никой не можеше да се целува по този начин... Никой човек. Сега бе по-изплашена от него от когато и да било. И от себе си. Боже мой, ако този електрически ток беше някакъв знак... Мили Боже. Беше... различно. Невероятно еротично... И много лошо, отколкото си бе представяла.

Извънземен или не, той бе прекалено опитен сексуално, за да се справи с него. Беше далеч по-напреднал от нея. Исусе, през целия си живот тя бе имала един-единствен жалък опит. И беше наистина жалък. Не трябваше да се забърква с Лорджин, просто не трябваше. Не можеше да го контролира. Случилото се беше доказателство. Освен това той беше арогантен. Какво щеше да прави с мъж като него?

Какво не би правила с мъж като него?

Не. Абсолютно не.

Разумната част от нея излезе на повърхността. Ако той мислеше, че не го иска, това можеше единствено да се окаже в нейна полза. Освен това, обади се един малък глас вътре в нея, той гледаше на това като предизвикателство, малко доказателство за мъжката му гордост, може би? Абсурдно. Не беше все едно той да...

Тя получи главоболие — състояние, в което изглежда изпадаше често щом бе около него. Най-доброто, което можеше да направи беше

да си представи, че това никога не се е случвало, и да се увери, че няма да се случи отново. Можеше да извика управителя и да му каже да донесе едно легло и за нея.

Наистина ли мислеше, че едно легло щеше да спре този рицар-воин?

Това беше по-добрият вариант, или пътищата им щяха да се разделят. Тя стана и отиде до банята да се изкъпе.

По-късно, когато Лорджин си вземаше душ, тя подбра дълга туника за вечерята. Ръкавите бяха с форма на камбанки, и ѝ придаваха средновековен вид. Тя реши да сложи камъка. Извади го от чантата си и го сложи на роклята. Перфектно.

Странно как не помнеше камъка да е бил толкова яркозелен...

Тя сви рамене. Това не беше първото странно нещо, което ѝ се случваше напоследък. Тя мрачно облече самото си, закопча го до брадичката си и зачака Лорджин да приключи с обличането.

Във фоайето на хотела Дийна се зарадва, когато разпозна стар свой приятел.

— Джими! — извика тя, за да привлече вниманието му. Когато той я забеляза, веднага скочи към нея, сякаш беше нейният домашен любимец.

— Дийна! — очите му се разшириха, когато огледа външния ѝ вид. — Изглеждаш добре. Но ти винаги си изглеждала добре. И така, какво ново около теб, скъпа?

Очите на Дийна за кратко стрелнаха Лорджин:

— Ох, обичайното... Живея с извънземен сега, не си ли чул? — тя се усмихна на Джими с котешка усмивка.

Той я познаваше от твърде дълго, за да бъде подведен от думите ѝ.

— Познавам те, трябва да има нещо, хм?

Истината никога няма да бъде изречена, Джими.

— И така, как върви живота ти, Джими? — какъв глупав въпрос. Тя съжали веднага след като го изрече.

Джими се вторачи в нея.

— Ни най-малко не се държиш като себе си, сърце мое — той забеляза притеснението ѝ и смени темата. — Ще ходиш ли на шотландското парти довечера?

— Бих искала.

— Чух за шотландски питиета със скок в тях — Глен Фидих.

— Тогава определено ще бъда там.

— В кой хотел си отседнала?

— В този. По-лесно е да се отседне в хотел, намиращ се най-близо до центъра на конвенцията.

— Да, но е по-скъпо. Виж, мога да дойда до стаята ти преди партито, и тогава можем да отидем заедно?

— Това ще бъде чудес...

— Не мисля — Лорджин пристъпи напред, поставяйки собственически ръка на рамото на Дийна.

Джими отстъпи назад.

— О, вие заедно ли сте?

— Не — каза тя.

— Да — каза той.

Джими премести поглед от единия към другия. Дийна изглеждаше изненадана, а големият мъж разгорещен.

Очите на Лорджин се присвиха застрашително.

— Тръгвай сега и забрави за тази жена.

Джими се обърна към Дийна, очевидно объркан.

— Дийна? — Лорджин пристъпи напред. Джими съвсем не бе глупав. — Ще се видим... ще се видим на партито.

Дийна му помахна умърлушена.

Когато той изчезна от полезрението им, тя се обърна към Лорджин, изправи се на пръстите на краката си и го сграбчи за арогантното ухо. Дръпна го и го завъртя за назидание.

— Ох! Пусни ме веднага! — Лорджин беше потресен, никой, да не говорим за обикновено момиче, не би имал смелостта да докосне един Рицар на Чарл по такъв начин.

Дийна не се остави да бъде уплашена като бедния Джими. Тя отново дръпна силно ухото му, така че да я разбере правилно.

— Какво си мислиш, че правиш? Аз го харесвам.

Лорджин стегна ръка около китката ѝ, приложи умел натиск, като предизвика рефлексно движение, и това освободи ухото му от хватката ѝ. Все още стискайки китката ѝ, той се завъртя към нея и каза с нисък глас:

— Няма да се виждаш с този мъж отново.

— Какво? — не можеше да повярва на неговата злъч. Дръпна ръка и я освободи.

— Вече казах каквото исках да кажа. Не ти позволявам.

— Няма да позволиш... Слушай, приятел, какво те кара да мислиш, че имаш право...

Тя спря, защото Лорджин сграбчи горната част на ръцете й яростно. Блестящият му поглед я прониза.

— Аз взех Правото. Ти няма да направиш това.

— Никога не съм ти давала Правото — какво говореше тя? Започваше да звучи също толкова налудничаво, колкото него, за Бога.

Той изсумтя на глупавото й изказване.

— Ти не си ми давала Правото. Аз го взех. Няма да говорим повече за това.

— Ще говорим. Мога да правя каквото си искам, аз имам...

— Не.

— Не? Извинявай, „не“ ли чух?

— Най-малкото няма нищо му няма на слуха ти.

Това я ядоса.

— Добре, можеш да се върнеш обратно при варварските си наклонности и да ме оставиш намира. Не харесвам отношението ти.

— Това няма значение за мен — той сви рамене арогантно.

Беше невъзможно да му представи аргумент, ядоса се тя. Той продължаваше да преиначава всичко, което не му беше удобно.

— Слушай, Лорджин, ти може да си се самоназначил за Чи'ин т'се Лю, но това не ти дава право да ми казваш с кого мога да дружа.

— Права си — тя го погледна изненадано, но бързо помръкна при следващите му думи: — Сам си дадох тези специални правомощия.

— Тогава аз не ги признавам — тази игра можеше да се играе от двама.

Погледът му стана унищожителен.

— Ще го направиш!

Тя отказа да говори с него през по-голяма част от вечерята. Не че той забеляза. Очевидна Лорджин най-накрая беше открил храна, на

която да се наслаждава — в Китайския ресторант. Тя не беше виждала никой да яде толкова много мо-го-пан през живота си.

Приятелите ѝ го намериха за достатъчно странен, за да бъде интересен и скоро пиеха май-тай с него, сякаш той беше един вид, конвенционална институция. Тя започна да подозира, че той може да ги напие всичките, докато изпопадат под масата, а той още щеше да е способен да победи една-две микровълнови.

Дийна не беше много щастлива от това внезапно собственическо отношение. Може би се страхуваше, че тя може да го изостави. Или пък бе неуверен, защото живееше на друго място, и се чувстваше странно...

Богатият тембър на смеха му проникна зад мислите ѝ.

Такъв мъж никога не би се чувствал неуверен и един ден през живота си, идиотке. Той е просто едно арогантно животно.

Тя забарабани с пръсти по масата.

Как да се споразумее с него — това беше въпросът. Погледна го отново. Лорджин говореше с приятелката ѝ Кристен. В този момент обърна главата си и хладно срещна очите ѝ. Дийна се втренчи в тях като вирна брадичката си. Лорджин повдигна вежди към нея с мълчаливо предизвикателство.

Очевидно не беше отстъпил от становището си.

И не изглеждаше крайно засегнат от мълчанието ѝ. Напротив, пламъчето в очите му, всъщност показваше, че е развеселен от това. Тя извърна поглед, без да пропуска звука на ниския му смях, докато насочваше вниманието си към другия край на масата.

Съществуваха определение за мъже като него. Тя потръпна отвратно.

Една ужасна мисъл я споходи. Какъв ли щеше да бъде той в собственото си обкръжение? Тя потръпна отново. Благодарни на Бога, че никога нямаше да стане свидетел на демонстрацията му на наперено господство. Мислеше прекалено много и това я накара да се почувства зле. Нямаше смисъл да се разстройва, едва ли щеше да попадне в такава ситуация.

Въпреки че бе облякла сакото си, почувства неочаквано, как студа се прокрадва надолу по гръбнака ѝ.

След вечеря всички се върнаха обратно в главния салон на центъра на конвенцията. Бяха взели решение да пообиколят и да се смесят с тълпата докато започне партито. Лорджин беше пресрещнат от художника, с когото се бе срещнал по-рано през деня.

Кристен реши да използва възможността и да подложи Дийна на разпит за мистериозния Лорджин. Тъй като в залата беше топло, тя разкопча самото си и го метна върху едно канапе. Камъкът проблесна искрящо на флуоресцентната светлина.

Лорджин почувства странно притегляне. Той бавно обърна глава по посока на Дийна, очите му се разшириха в шок.

Шимале! Аях, тя носеше Шимале!

Лорджин стоеше като прикован, усещайки силата дори от разстояние. Сега нямаше съмнение защо се бе озовал тук.

Древното пророчество бе вярно.

Знаеше, че това място не е опасно за нея, затова той внезапно се обърна и тръгна, като остави художника да говори на въздуха. Имаше толкова много неща за вършене. Трябваше да избегне неприятностите от Предизвикателството. Първо трябваше да се погрижи за това.

Той се върна в хотела.

Кристен старателно въртеше Дийна на шиш. Момичето беше като Испанската инквизиция, когато си наумеше нещо. И никой не знаеше кога Испанската инквизиция щеше да удари.

Дийна се усмихна вътрешно, докато ловко избягваше отговорите на някои по-неудобни въпроси. Тя се огледа, като очакваше да види Лорджин някъде наблизо, но с изненада откри, че не го забелязва. Това не беше в негов стил. Неговата лична мисия бе да не я изпуска от поглед. Последният път го беше видяла да говори с новия си приятел художника...

Имаше любопитно бръмчене на гласове в края на залата до входа, и тя се придвижи напред.

Тълпата внезапно се раздели като Червено море и Лорджин премина, облечен с неговия ексцентричен костюм с наметка. Ярката белота на ризата блестеше на фона на златния тен на кожата му, черните му пиратски ботуши тупаха тежко по циментения под. Тъмната наметка със златните символи се развяваше около него, докато той целенасочено вървеше към нея.

Дъхът на Дийна заседна в гърлото. Беше забравила колко великолепно изглежда той в своето собствено одеяние.

Когато се приближи до нея, той извади Кийракса и се спусна на едното си коляно, наметката му се раздвижи около него. Щом наведе главата си, той поднесе Кийракса към нея с острието напред и произнесе с твърд, и уверен глас:

— Твой слуга.

Дийна стоеше като закована, и гледаше надолу към върха на златната му глава. Той очевидно очакваше от нея да направи нещо. Но какво? Да вземе ножа, може би? Тя се протегна и предпазливо го пое от него.

Лорджин продължаваше да стои с изпънати напред ръце и сведена глава. Сега какво искаше? Тя не знаеше какво иска проклетия извънземен!

Раздразнена, понечи да му върне камата по начина, по който бе научена още като малко дете. Винаги подавай нож на някого с дръжката към него, Дийна. Добър съвет, тъй като това острие изглеждаше дяволски остро.

Тя беше готова да го направи, когато, но поради някаква необяснима причина, тя рязко промени намерението си и му го върна точно по начина, по който той ѝ го бе дал, острието сочеше сърцето му.

Без да поглежда нагоре, топлите му силни ръце покриха нейните на дръжката, изпрацвайки вълна от изтръпване нагоре по ръцете ѝ навсякъде по тялото ѝ. Тогава той взе камата, бързо я прибра в ножницата и се изправи.

Взираше се надолу към нея, с очи натежали от чувство, което тя не разбираше.

— Твой крал — измърмори той арогантно.

Преди тя да успее да го попита за какво беше всичко това, той се обърна към Кристен:

— Стана ли свидетел на това? — настоя той.

Кристен беше смаяна.

— Д-да.

— Името ти, госпожице?

— К-Кристен. Кристен Браун.

Лорджин погледна нагоре, разтвори ръцете си широко докато покоряващият му глас гръмна из цялата зала:

„Аз, Лорджин та’ал Кру,
Рицар на Чарл,
Притежател на Четирите сили,
Син от линията на Лодарес,
За чиято съдба се говори,
По този начин призовавам Кристен Браун от този
свят
като Свидетел.
НЕКА БЪДЕ ЗАПЕЧАТАНО ЗА ВЕЧНОСТТА!“

В залата цареше мъртва тишина. След това спонтанни аплодисменти избухнаха от всякъде. Те си мислеха, че това е пародия! Дийна се огледа наоколо, не беше сигурна какво да направи. Почувства силната ръка на Лорджин на лакътя си.

— Ела с мен, зира — езикът му се търкулна по р-то на странната дума.

Тя разпозна погледа в очите му. Всеки момент тези малки розови светлинки щяха да се появят.

Да, определено беше по-добре да тръгват.

Влязоха в хотелската си стая.

Дийна веднага се обърна за конфронтация с Лорджин заради скандалната сцена, която беше направил. Тя отвори уста да му даде да се разбере, и тогава внезапно я затвори. Той се беше приближил с намерение, за което тя не беше сигурна.

Тя се облегна на стената, но той не отстъпи. Вдигна я на ръце, сякаш не беше нещо повече от парцалена кукла, а пелерината му се вееше около двама им.

Тогава тя почувства лек вятър и странно пробуждащо чувство. Имаше особена светлина в стаята. Внезапно малка кръгла дупка от мигащи цветни светлини се появи от нищото. Тя растеше все повече, почти погълна половината стая.

Дийна се ужаси и скри главата си в пелерината на Лорджин, свита в сигурността на прегръдката му. Той уви пелерината си плътно

около нея и пристъпи в портала. Наведе глава към нейната и ниският му дълбок глас премина през нея като вълна от пулсираща светлина:

— Сега отиваме вкъщи, зира.

Тя не научи нищо повече, докато не отвори очи в една нова вселена.

[1] Игра на думи: beer и bear на английски ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Леглото беше толкова твърдо!

Най-малкото този хотел можеше да осигури по-добри матраци за цените, които искаха за една нощ. Дийна простена. Имаше чувството, че лежи на плоча от камък. Тя едва отвори очите си.

Лорджин се беше наклонил над нея, ръцете му бяха от двете страни на бедрата ѝ, а изражението му... обезпокоено. Приглади нежно назад косата ѝ.

— Лорджин? — Дийна му се усмихна слабо. Защо изглеждаше толкова разтревожен?

— Адееан, как се чувстваш?

Как се чувствам? Колко странен въпрос.

— Добре съм.

Тя започна да се изправя, когато вълна от замайване я връхлетя. Тя извика, и Лорджин я постави легнала обратно. Дийна сложи ръка на челото си.

— Всичко се върти. Болна ли съм или нещо такова?

— Не е в твой стил да питаш.

Какво по дяволите означаваше това?

Ръката ѝ падна от едната ѝ страна и удари твърдия матрак. Примигна, когато пръстите ѝ преминаха по грубата студена повърхност. Това беше каменна плоча!

Тогава тя си припомни... странните пулсиращи светлини, бръмчащия тунел, и Лорджин, който я пронесе директно във водовъртежа. Очите ѝ се преместиха внимателно към неговите.

— Кажи ми, че това, което си мисля не е вярно — прошепна тя.

Ръката на Лорджин помилва бузата ѝ.

— Ефектите постепенно ще преминат — каза той полека. — Първият път винаги има едно чувство на изместване. За теб е потешко, отколкото за хора като мен. Мисля, че това е така, защото твоята система от вярвания отрича природата на реалността — той се поколеба. — Въпреки че това е само предположение от моя страна, тъй

като никой от твоя свят никога не е транспортиран през тунелите. Ще се почувстваш по-добре съвсем скоро.

Дийна затвори очи. Страхуваше се, две сълзи бавно се плъзнаха по страните ѝ, когато значението на думите му я зашлеви като шамар. Той я беше взел в друг свят. Чудовищността на казаното я направи безпомощна.

Почувства пръстите му, които нежно изтриваха сълзите от лицето ѝ, сякаш с това можеше да я накара да му прости. Очите ѝ се отвориха, пламтящи, изпълнени с огън, и се отправиха директно към него. Тя отблъсна настрани неприятната ръка.

— Каза ми, че не можеш да се върнеш! Защо ме излъга?

Той се опита да потисне усмивката си, когато гарта се завърна.

— Не съм те излъгал, Искрице. Казах, че не мога да се върна обратно. Не съм казал, че не знам как да се върна.

Очите ѝ се присвиха, имитирайки точно неговите.

— Семантика? Ти знаеше много добре какво почувствах... — тя спря, когато очите му обходиха стаята, или пещерата, в която се намираха.

Беше малка кухня с някакъв вид флуоресциращ таван. Температурата в помещението беше сравнително ниска, така че тя предположи, че се намира под земята. Зад дясното рамо на Лорджин имаше отвор, който вероятно водеше към много по-голяма пещера. Кожа от неизвестен произход покриваше входа. Странни цветни светлини идваха от там. Изуменият ѝ поглед се премести обратно към него.

— Къде се намирам, или трябва да попитам коя планета е това? Звучи познато, нали? — попита тя подигравателно.

Лорджин въздъхна. Предпочиташе да се бие със звяра Хира, отколкото да води този разговор с Адееан, а когато тя откриеше останалата част от това, щеше да се опита да получи неговото кани на поднос.

Той потърка носа си с палеца и показалеца си. Пътуване през вселената и жена бяха почти еднакво сложни! Не можеш да ги разчетеш. Лорджин бе научил отдавна, че е най-добре дори да не опитва. И все пак отговора ѝ го обърка. Тя трябваше да бъде благодарна. Защо не беше? Не я ли беше отдалечил от нейния

изостанал непросветен свят? Не беше ли ѝ предложил Кийракса по стара традиция? За какво се ядосваше?

Докато мислите му набираха скорост, той я прикова към скалата с леден и гневен поглед:

— Ако ти кажа къде се намираш, ще има ли голямо значение? Ще знаеш ли къде е това място по отношение на всяко друго? — студеният му думи сякаш режеха.

Дийна повдигна брадичка, в старанието си да не му позволи да види как суровите му, но откровени думи я засегнаха.

— Това ще бъде някакво начало — фокусна точка, ако искаш, за да определя местоположението си. — Да, от голяма полза щеше да ѝ е, някъде по средата между тук и нищото. Устните ѝ потрепериха при тази мисъл, но тя не свали очи от неговите.

Слабият трепет на устата ѝ не остана незабелязан и студенията му се разтопи вътре в него, заменена с неочаквана вълна от нежност.

— Ти си изплашена — той хвана ръката ѝ. — Не трябва, зира. Няма да позволя нищо да ти се случи.

Дийна пое дълбоко въздух, преброи до десет, и тогава изстреля:

— Голям тъп идиот! Ти си това, което се случва! Искан ми се да те ударя право в лицето! — с намерението да го направи, тя погледна към красивите му лавандулови очи и избухна в сълзи.

— Адееан...

Като не знаеше какво друго да направи, Лорджин нежно я привлече в прегръдките си и я дръпна в скута си. Тя плачеше срещу копринената му бяла риза, докато той галеше косата ѝ и се опитваше да я утеши, и дискретно поглеждаше през рамото ѝ, за да е сигурен, че никой не ги вижда. В края на краищата трябваше да поддържа репутацията си. Той беше войн.

— Ние сме на Рика 12 — гласът на война сега звучеше забележимо нежно. Той говореше срещу косата с помирителен тон. — Това е малък сателит на Рика, грамадна планета от системата Гарион. Този спътник е един от петнадесетте и има атмосфера, която едва поддържа живот.

— Обитателите живеят под земята в серия от съединени помежду си естествено оформени пещери, които свързват подземния свят на планетата. Ние се намираме в, както ти би нарекла, провинциален район — отдалечена област. Населението тук е рядко и е

разделено на различни кланове. Те са прости хора, но доста приятелски настроени към тези, на които имат доверие.

Тя подсмръкна и го погледна, облягайки се на ръката му:

— Тук ли живееш?

Той избърса страните ѝ с опакото на ръката си, като позволи на пръстите си да се плъзнат по меката кожа. От движението косата му падна напред и погъделичка носа ѝ. Дийна кръстоса очи в опит да фокусира погледа си през кичура коса, преди да я духне. Лорджин се постара да не се разсмее.

Той погледна надолу към сериозното ѝ лице.

— Не, зира, това не е родната ми планета. Ще те отведе на Авиара, но не сега. Първо има няколко неща... за които трябва да се погрижа, преди да можем да се приберем вкъщи. Беше ми предадено, че моят учител Яниф ще дойде да се срещне с теб. Той ще пристигне скоро; представям си колко има да говори с теб.

Преди да можем да се приберем вкъщи? Това не звучеше съвсем правилно.

— Лорджин... ти ще ме върнеш в моя дом... имам предвид, след като погостувам известно време, нали?

Лорджин я съзерцаваше със замислено изражение. Палецът му потърка долната част на челюстта ѝ, преди да ѝ отговори:

— Аз...

Но беше прекъснат от млада жена, която влезе в стаята, носейки тънка каменна плоча, на която имаше голяма димяща купа. Тя беше доста висока, макар и по-ниска от Лорджин. Имаше дълга черна коса, дръпнати очи и деликатно лице с уши на елф.

Екзотично красива, помисли Дийна, като се чудеше колко добре Лорджин познаваше тази извънземна жена. По погледа, с който го дари, тя прецени, че го познава много добре. Във всеки случай, присъствието на жената не позволяваше на Лорджин да отговори на въпроса ѝ. Въобразяваше ли си, или той гледаше с благодарност неканената гостенка?

— Това е Мики и носи храна за теб. Тази супа ще помогне за замайването ти и ще се почувстваш по-добре.

— Какво е това, пилешка супа? — попита тя закачливо.

Лорджин сви вежди, защото не знаеше какво означава пилешка супа. Реши да игнорира въпроса ѝ. Намести я обратно на плочата, и

остана прав:

— Ще бъда в следващата зала ако имаш нужда от мен. Мики ще се погрижи за нуждите ти.

Той се наведе й прошепна тихо в ухото й:

— Не се съгласявай при никакви обстоятелства да преместиш Шимале — след като каза това, се обърна и излезе от помещението.

Какво по дяволите беше Шимале?

Този мъж даваше ли някога пояснения? И как тя щеше да премести това нещо, каквото и да е то? Тя едва можеше да стои седнала, за Бога. И още нещо, това каменно легло ставаше толкова лошо, колкото най-твърдия матрак. Тези хора не вярваха ли във ватата?

Докато Дийна мислено правеше списък с оплакванията си, очите на Мики проследиха Лорджин по пътя му до главното помещение. Тя продължи докато той излезе от полезрението й, и влезе в страничен тунел. С въздишка повдигна купата със супа и погледна новодошлата.

Тя беше много красива по един екзотичен начин. Мики никога не беше виждала коса с такъв цвят преди, но признаваше, че е приятен за гледане. Въздъхна отново. Лорджин беше привикнал да я посещава често, когато идваше в този сектор. Като любовник, тя не познаваше по-добър. А бе имала много. Силата му беше мощна, а енергията — неизчерпаема. Дори тя, която обикновено не се изморяваше, не можеше да се справи с него. Но тя, естествено, никога не почувства истинската му сила, беше невъзможно за такава като нея. Някак си усещаше, че тази жена с червена коса щеше да познае силата на Лорджин, и за това й завиждаше. Но също така я харесваше, защото в интерес на истината изглеждаше много хубава и много самотна.

Мики сви рамене примирено, знаеше, че Лорджин никога няма да отиде при нея отново. Беше чула воина да нарича новодошлата неговото зира. За нея, а и за никоя друга, нямаше да има повече нощи с Лорджин та'ал Кру, освен за тази.

Мики пристъпи към Дийна и й предложи купата със супа, като се усмихна окуражително.

Дийна внимателно я проучи. Въпреки, че не би могла да разбере езика на жената, тя изглеждаше наистина приятелски настроена. Докато гледаше надолу към странната димяща течност, Дийна я помириша експериментално. Имаше изненадващо приятен аромат, но само Бог знаеше от какво е. Зеленчуково, животинско, или минерално?

Какво пък, имаше ли наистина значение? Тя щеше да яде, а Лорджин я бе уверил, че това ще помогне за замайването ѝ. Сви рамене, поднесе купата към устата си и отпи. Супата имаше билков, плодов вкус и беше наистина вкусна.

След като я изпи до дъно, тя реши, че за да възвърне силите си се нуждае от още малко. Почувства се по-скоро като Оливър Туист, когато подаде купата обратно на Мики и каза:

— Бих искала още малко.

За нейна изненада, Мики направи знак за отказ, въпреки че го смекчи с усмивка. Дийна се зачуди защо тя не ѝ даде повече, но почувства вълна от сънливост. Легна върху каменната плоча, и се прокле за глупостта си. Очевидно Лорджин я бе упоил, помисли си тя разярено, докато сънят я поваляше. Мисълта я разяри, но тогава сънят я повали.

Тя се събуди внезапно. Очите ѝ обходиха стаята, докато остатъчните ефекти от супата я напускаха. Външната пещера беше тиха, за разлика от преди, когато бе чула много гласове отвън. Тя предположи, че без значение от системата на тези хора за измерване на часовете на деня, за тях сега бе средата на нощта. Дори непознатата излъчваща светлина субстанция, излизаща от тавана, беше замъглена, и светеше меко.

Когато седна, забеляза, че Лорджин сигурно я е проверявал, докато е спяла, тъй като наметката му я покриваше, предпазвайки я от студенината на камъка. Тя вече не чувстваше замаяност и дезориентация, но гърбът я болеше от каменното легло.

Щом забеляза, че животинската кожа сега покрива изцяло входа към външната пещера, Дийна започна сериозно да се чуди какъв ли е извънземния водопровод тук, като се надяваше Лорджин да се върне скоро, за да я просвети. Тя не знаеше как ще изрази с мимики и жестове молбата си към някой друг. Докато се тревожеше за това, завесата се отдръпна настрани и Лорджин влезе.

— Мислех, че може да си се събудила. Отслабнаха ли ефектите от транспортирането? — той седна до нея на платформата.

— Да. Изглежда изчезнаха напълно — тя прокара пръсти през косата си в опит да я приглади. Лорджин започна да ѝ помага да

подреди стърчащите кичури, но тя гневно отблъсна ръката му. — Що за идея да ме упоиш, преди да ми кажеш?

Лорджин се развесели от безсмисления ѝ гняв.

— Не се ли чувстваш по-добре?

— Това не е отговор на въпроса ми.

Той погледна надолу към полуотворените ѝ очи.

— Мисля, че е.

Арогантен и самонадеян.

Дийна разбра, че е безсмислено да продължава. Той никога нямаше да разбере позицията ѝ. Тя придърпа пелерината му плътно около себе си и се загледа в стената обидено.

Ръката на Лорджин прихвана брадичката ѝ и нежно завъртя лицето ѝ към себе си.

— Ти не би ли направила същото за мен? Ако бях в твоя свят и се чувствах зле, а ти знаеше какво да ми дадеш, за да се почувствам по-добре?

Как винаги успяваше да прекрати протестите ѝ, и да я накара да се почувства детински? Вместо да му отговори директно, тя сви рамене без коментар.

Очите на Лорджин проблеснаха весело.

— Естествено, моя гарта, ти може би ще предпочетеш да ме оставиш да страдам малко, хмм?

Дийна не харесваше посоката, в която пое разговора и промърмори:

— Трябва да отида до тоалетната.

Този път Лорджин прихна в смях.

— Спри да се смееш веднага! Не е смешно!

Лорджин храбро се опита да задържи смеха си.

— Не, виждам, че не е — той се изправи и взе ръката ѝ. — Ела с мен.

Той я поведе към далечния ъгъл на помещението, където имаше едно малко пространство закрито с друга животинска кожа. Повдигна кожата настрани и ѝ посочи дупка на пода на пещерата. До дупката по стената на пещерата течеше малка струя вода. Дийна го погледна потресена:

— Там?

— Там. Това е бездънна яма — очите му заискриха. — Или поне всички вярват, че е. Пещерите са пълни с такива. Съгласен съм, че това е доста примитивно, но все пак, такъв е и света, в който се намираме.

— Когато си на Рика, правиш като жителите на Рика?

Той размисли над думите ѝ и кимна.

— Точно казано. Можеш да се почистиш на струята, водата е чиста — той се обърна и напусна нишата, спускайки завесата зад себе си.

Дийна приключи работата си бързо и излезе, без да оставя съмнение за това защо никога не е харесвала ходенето на къмпинг. Лорджин си почиваше на плочата.

— Това е едно много неудобно легло, Лорджин.

Той прие думите ѝ, като промърмори в съгласие. Търкайки очи, той каза:

— Този свят не е известен с удобствата си — той я погледна. — Ела, да се оттеглим. Изморен съм. Ще бъде добре за теб да си починеш повече.

Дийна постави ръце на бедрата си.

— И къде се очаква да спя аз? Само за теб са необходими две плочи.

— Има много място тук.

— Няма.

Той седна.

— Ела в леглото, Адееан. Уморен съм и не искам да спорим за това.

— Добре, тогава няма да споря. Освен това може просто да спя на пода. И двете имат един и същ пълнеж на матрака — преди тя да се отпусне на пода, Лорджин я грабна в ръце и я понесе към платформата като ѝ възрази:

— Казах, че няма да споря за това. Аз ще бъда твоят матрак тази нощ.

Устата на Дийна увисна.

Той се изтегна на плочата и я сложи до себе си, след което покри и двамата с пелерината си. Постави ръка на кръста ѝ, а другата под главата ѝ и ѝ прошепна „лека нощ“.

Дийна се сгуши в топлата кожа под бузата си и отвори очи. Това ѝ ставаше навик, помисли тя. Естествено, бе успяла да открие отвора на ризата му в съня си, а ръката ѝ се бе плъзнала отдолу, търсейки топлина. Доколкото познаваше Лорджин, тя не се усъмни и за миг, че той вече е буден.

Отвори широко сънените си очи. Той я гледаше лениво.

— Обзалагам се, че на мен ми е по-удобно, отколкото на теб — каза тя самодоволно.

— В това няма съмнение — отговори той, намествайки тялото си на скалата.

Не само скалата бе причината за неудобството му, и веднага щом Адееан се разсънесе, щеше да го осъзнае. В следващия момент очите ѝ се разшириха щом се раздвижи, и направи откритието си.

О, Боже!

Тя го погледна в очите. Лениви розови искри проблясваха в аметистовите ириси. Тя въздъхна. Поне не изглеждаше така, сякаш ще избухне. Той разби илюзиите и със следващите си думи:

— Ела — промърмори той, като постави ръката си зад главата ѝ. — Подай ми устните си.

За една наносекунда, тя реши да му откаже. Той изглеждаше дяволски секси така, както лежеше под нея, с разстлана по скалата коса и блестящи сънени очи.

Ох, какво толкова, една целувка няма да ме убие.

Безпомощна, тя се наведе напред и докосна леко устните му със своите. Лорджин веднага достигна критичната си точка.

Силна вълна от електрически тръпки премина от него към нея, и я накара да изпъшка. Ръцете му се стегнаха около задната част на главата ѝ, като използва изненадата ѝ, за да задълбочи целувката. Горещият му език опитно проникна в нея, а пръстите му нежно се заплетоха в косата ѝ.

Въпреки, че Дийна знаеше какво да очаква този път, изтръпването отново я разтърси. Само че този път беше различно. Този път тя изпитваше удоволствие от това. Повече от удоволствие. Желаше това.

Когато той премести изкусната си уста от нейната и започна да прокарва следа като разтопена пътека надолу по шията ѝ, тя вече се нуждаеше от тези негови електрически тръпки. Дишането ѝ се учести,

когато знойните му устни, език и... ооо... зъби пируваха върху гърлото ѝ.

Да. О, да. О, даа...

Ръцете ѝ стиснаха широките му рамене. Лорджин улови меката част на ухото ѝ между зъбите си и нежно подръпна, предизвиквайки особени тръпки. Тя простена тихо. Очерта линията на челюстта ѝ, откри устните ѝ отново и я целуна с вещина. Едната от изкусните му ръце придържаше главата ѝ, докато другата се движеше по задните ѝ части, приближавайки я към неговата топлина, към неговото желание и мъжественост. Дийна тръпнеше от мисълта, че човек може да бъде пленен от такава сурова сила. Внезапно той стана като любимото ястие, на което тя просто не можеше да се насити. Дишането ѝ стана плитко, когато вълна от електрическо желание премина през нея.

Стаята бе необичайно тъмна.

Лорджин премигна и се отдръпна. Като неопитен младеж, той почти бе изгубил контрол, въпреки че се опитваше да ограничава притока на енергията си към нея. Такова беше желанието му...

Той прокле липсата си на контрол. Такова нещо не се бе случвало преди. Въпреки че се бе врекъл на нея, сега не бе нито времето, нито мястото това да се случи. Искаше да я въведе в единението бавно, въпреки че знаеше, че това ще намали въздействието на пренасянето, върху нея. Във всеки случай той се съмняваше, че ще бъде в състояние да чака дълго, след като желанието изгаряше кръвта му.

На Дийна ѝ отне няколко минути, докато успее отново да се съсредоточи. Взираше се в Лорджин. Какво беше станало току-що с нея? Повдигна треперещите си пръсти към устните си — устни, които все още тръпнеха от коприненото му докосване.

Лорджин изправи и двамата им до седнало положение, и щом забеляза състоянието на Дийна, ѝ помогна да оправи туниката си.

— Трябва да ставаме сега, Адееан. Яниф ще пристигне скоро — той гледаше нежно обърканото ѝ лице. — Не че нещо може да шокира Яниф след всичките тези години, но съм сигурен, че ти би искала да го посрещнеш на крака. Прав ли съм, зира? — той повдигна вежди в очакване на отговора ѝ. Не можеше да ѝ помогне, но нямаше как да не се възгордее малко от отклика ѝ. Не че някога се беше съмнявал в това.

Все още малко объркана, тя отвърна:

— Да, разбира се. — После се зачуди защо се съгласява с него за нещо, особено когато той имаше отвратително арогантен вид.

Една целувка, каза тя на себе си. Какво беше станало с нея? Каквото и да бе, тя нямаше да позволи да се случи отново. Боже мой, какво ли си мислеше той за нея, след като изгуби контрол като някоя жадна за секс стара мома? Вероятно беше потресен от изблика ѝ, и се бе отдръпнал, за да се защити.

Тя трябваше да подреди мислите си.

— Лорджин, това няма да се случи никога отново — главата му се завъртя.

— Какво?

Дийна гледаше надолу към преплетените си ръце.

— Това няма да се случи отново. Ние не можем да позволим това.

Той изглеждаше изумен. Нима не харесваше ласките му? Харесваха ѝ, Аях, и той го знаеше!

Той избухна срещу нея:

— За какво говориш?

Тя се отдръпна при страстния му изблик. Не очакваше да реагира по този начин.

— Това, което казах. Това не може да се случи никога повече. Когато си тръгна от тук...

— Мога и ще го правя. Често — той се извиси над нея, ядосан от обидата ѝ. — Ти няма да ходиш...

Думите му бяха прекъснати от нажежена светлина в дъното на помещението. Светлините растяха и растяха, формиращи вече познатите кръгови течения, които тези хора използваша като средство за транспорт. Дийна беше почти в подходящо състояние за случая, с изключение на това, че бе любопитна какво щеше да каже Лорджин. Нямаше значение, тя винаги можеше да го обсъди с него по-късно. Това обещавахе да бъде много интересно. Тя се чудеше защо този Яниф идваше да говори с нея.

От светлината излезе най-странната менажерия, която никога бе виждала.

В центъра на вниманието ѝ се озова много, много стар мъж. Сребристата му коса падаше надолу по гърба му, а тъмночервената му роба стигаше до пода. Също както пелерината на Лорджин, одеждите

му бяха покрити със златни символи. В дясната си ръка държеше дълъг скиптър, чийто край светеше. На лявото му рамо беше кацнало голямо пернато животно. Главата на птицата приличаше на тази на орел, но не напълно, тялото беше като на сова, но не съвсем.

Когато старият мъж се приближи, Дийна забеляза, че очите му са чисто черни, не излъчваха никаква светлина, и тя не успя да различи зеници в тях. Тя се стресна, когато птицеподобното на рамото му обърна глава към нея, имаше съвсем същите очи, черни като нощта и направо бездънни.

Нещо в мъжа ѝ изглеждаше неясно познато. Тогава се сети. Той ѝ напомняше на актьор, изпълняващ ролята на Мерлин.

До мъжа дебнеше невероятно голяма котка. Козината ѝ бе черна, дълга и пухкава; очите ѝ бяха доста странни, едното беше ледено синьо, а другото кехлибарено златно. Животното се движеше грациозно и изключително красиво дори и за котка. Когато звярът се приближи, тя се запита дали наистина е котка. Пленяваше я с хипнотичните си двуцветни очи, като просто стоеше и се взираше. Старият мъж заговори с тих, но авторитетен глас:

— Лорджин, твоята... неудовлетвореност ми се отразява. Постарай се да я контролираш.

Тя очакваше Лорджин да се наежи от тази забележка, като се имаше предвид начина, по който реагираше на нейните изказвания, но се изненада, когато той само кимна кратко.

Странната котка скочи на каменната плоча и подви опашката си, сякаш се забавляваше от снискването на Лорджин пред стареца.

Дийна не беше много сигурна, че харесва този Яниф със строг глас, докато не улови погледа му и той ѝ намигна. Тя се усмихна плахо към него. По дяволите, наистина приличаше на Мерлин!

Очите на Лорджин стрелнаха котката.

— Значи, и Реджар е дошъл.

Яниф забеляза котката върху каменната платформа.

— Да, той сам изяви желание да ти помогне в търсенето.

По-вероятно е желанието му да ме тормози, въздъхна вътрешно Лорджин.

Яниф се засмя, щом чу мислите на Лорджин.

— Кой съм аз, че да попра на благородния му жест?

— Кой, наистина? — Все едно Яниф нямаше силата да прави каквото си поиска.

Очите на Яниф проблеснаха:

— Внимавай, той разбира всичко, което казваш.

За Лорджин не беше трудно да разбере как котка може да постигне това. От уважение към Дийна, те говореха на нейния език. Яниф учеше езика от него телепатично, а след това прехвърляше тази способност на Реджар. Като мистик от седма степен такава способност беше нещо обикновено за Яниф.

Старецът се обърна към Дийна, протягайки повехналата си стара ръка към нея. Очите му за кратко попаднаха на извивката на шията ѝ.

— Ела тук, дете, остави ме да те погледна.

Тя почувства силните ръце на Лорджин около раменете си, когато той я побутна напред. Щом тя застана пред него, той улови ръката ѝ в своята. Яниф я гледа втренчено няколко мига, докато я преценяваше. Най-накрая той я пусна.

— Много добре, Лорджин та'ал Кру. Прибавям печата си към тази клетва, родена от вчера и утре.

Лорджин изглеждаше доволен от чутото, каквото и да означаваше. Хората сигурно говорят странно тук, помисли Дийна. Защо те никога не казваха това, което в действителност искаха да кажат?

Яниф се изсмя с древен, стържещ звук:

— Защото, дете, може да се изплашиш.

Дийна ахна. Как той...

Яниф прихвана ръката на Лорджин:

— Ела, Лорджин, трябва да си поговорим. Има развитие, настъпило след последния ни разговор.

— Много добре — той потърси лицето на Дийна. — Ще се върна скоро. Реджар ще остане с теб — той понечи да излезе, но спря сякаш нещо важно му бе дошло на ум. Той се обърна и заговори на котката:

— Реджар, дръж се прилично.

Щом Лорджин излезе животното размаха опашка.

Дийна погледна към странната котка. Сега ѝ изглеждаше достатъчно безобидна. Тя се приближи, за да опита да се сприятели. Седна близо до животното и каза:

— Всички ти говорят, сякаш разбираш, котенце. А разбираш ли?

Котката размаха опашката си.

— Ти си много красив. Имаш ли нещо против да те погала?

Котката потърка лице в ръката ѝ. Дийна започна да го милва, щом осъзна, че той е просто котка, независимо от огромния си размер. Тя започна да гали леко козината на главата му, след това почеса лявото му ухо.

Реджар започна да мърка, дълбоко и доволно.

Лорджин заведе Яниф до единия край на главната пещера, където можеха да проведат разговор, без да бъдат чути. Постави обувият си в ботуш крак на някаква издатина, и се наклони над коляното си, изчакайки Яниф да започне.

— Ти не си ѝ казал за Шимале?

Лорджин изглеждаше изненадан.

— Не съм? След всичко, което се случи това не е учудващо. Щом започна да ѝ казвам нещо, още преди да се усетя, тя сменя посоката на разговора. Във всеки случай, може би е по-добре за мен да запазя информацията за известно време.

— Тази жена е твоя съпруга, Лорджин. Още един факт, за който пропускаш да я информираш. Мисля, че си прав да не предоставяш информацията за Шимале, но не мога да ти простя другото. Тя има право да знае. Дори и сега, тя очаква да се върне в нейния свят — Яниф потърка брадичката си и погледна лукаво Лорджин. — Поради обстоятелствата, обаче не съм сигурен, че представлява подходящо съчетание.

Лорджин изостави отпуснатата си поза, изправи се пред Яниф със стиснати юмруци.

— Клетвата беше дадена и приета. Тя ми върна Кийракса по стария обичай — очите му се присвиха. — Тя е моя и аз не искам да чувам повече за това.

Яниф се подсмихна при мисълта, че е постигнал това, което си бе наумил. Лорджин, който винаги се владееше, очевидно губеше контрол, когато ставаше въпрос за тази жена. Той реши да налее още малко масло в огъня:

— Може би... може би не. За да бъде клетвата неотменима, трябва да приключиш Прехвърлянето. Не си сторил това.

Лорджин стрелна с поглед Боджо, който надничаше от рамото на Яниф като любопитна стара жена.

— Тя все още не е готова. Нуждае се от повече време.

Яниф въздъхна.

— Времето, приятелю, е нещо, с което не разполагаме. Направи я готова. Ние не можем да рискуваме да попадне под властта на друг. Тя е била предназначена за теб, но съдбата може да изиграе лош номер на непредпазливия — очите на Яниф внезапно проблеснаха весело. — Не се колебай. Аз имам пълно доверие в способностите ти в тази област, Лорджин.

Лорджин се ухили глуповато. Яниф можеше да бъде смущаващо директен понякога. Той реши да отклони темата, която бе повдигнал стария мистик.

— Какво е това развитие, за което спомена по-рано?

Яниф не се остави да го заблудят. Знаеше, че Лорджин е разбрал думите му и ще се съобрази с тях. Той отговори на въпроса:

— Има един мъж тук, на Рика 12, който наскоро се върна от пътешествие до далечния сектор. Информацията, която получих, е, че той има новини, които могат да ти бъдат от полза. Пребивава на Под 25.

Лорджин повдигна вежди:

— Това е доста далеч от тази пещера — на границата на обитаемите земи до Дивите простори.

Яниф кимна:

— Да. Трябва да започнем пътуването, без да отлагаме.

Лорджин беше изненадан.

— Ти ще ни придружиш ли?

— Само докато се отдалечим от предавателния тунел. Знаеш, че тук има негативно поле. Има само определени фиксирани точки, от които тунелите могат да бъдат отворени. Дори и аз съм подвластен на законите на природата. Освен това, Адееан трябва да бъде снабдена с устройство за превеждане възможно най-скоро. За нея е опасно да не разбира какво се случва.

— Съгласен съм.

— Има лечител в Дивите простори. Тя може да го направи.

Лорджин кимна.

— Какво е името на човека, пребиваващ на Под 25?

— Нарича се Грик ал Нек. Не може да му се има доверие, но за определена сума пари ще бъде достатъчно откровен за целите ти.

Яниф надникна от стената по посока на пещерата, в която беше Дийна.

— Нека се върнем при твоята зира. Реджар е на път да стори пакост.

Лорджин не изчака Яниф да го настигне, и се хвърли обратно към пещерата, в която бе оставил Адееан.

ПЕТА ГЛАВА

Гласът на Лорджин прогърмя в малкото помещение:

— В името на кръвта на Аях, жено! Не го чеши зад лявото ухо!

Главата на Дийна се повдигна рязко от повелителния му тон. Ужасена, тя погледна надолу към котката, и бързо се дръпна от нея. Нима беше отровна по някакъв неизвестен начин? Щеше ли да види сега живота да се изнизва пред очите ѝ? Нямаше значение колко ужасна е истината, тя трябваше да я знае.

— Защо не? — попита тя Лорджин, очаквайки най-лошото.

— Защото той харесва това прекалено много — изрева Лорджин.

— Защото... — изписка тя. — Е, това придава смисъл! — беснееше тя. — Изплаши ме до смърт! Би трябвало да...

И тя го направи.

Ритна го силно по пицъла.

За съжаление ефектът беше притъпен от дебелината на ботушите му.

— Оох! — тя се втурна към другата страна на пещерата.

Лорджин отправи гневен поглед към котката.

Реджар погледна нагоре към него спокойно, както често правеха котките, когато са най-пакостливи.

— Мияуу.

Лорджин пристъпи напред към котката, но ръката на Яниф поставена на рамото му го спря.

— Нямаме време за такива глупости. Трябва да тръгнем веднага.

Лорджин отиде до Дийна и я хвана за лакътя.

— Трябва да тръгваме сега, зира.

Дийна се отдръпна от него и въпреки това почувства тръпка от мъжкото докосване — докосване, което ѝ ставаше твърде познато. Тя се намръщи.

— Ти си много странен, знаеш ли?

Той се усмихна на забележката ѝ, докато я водеше към кухнята.

Дийна можа единствено да гледа с отворена уста външната пещера, в която влязоха. Тя беше огромна, може би колкото две футболни игрища. И навсякъде се разхождаха хора, приличаше на базар.

Тя можеше да види няколко щанда, предлагащи различни стоки, някои от които дори не бе виждала преди. Имаше колички, пълни догоре с всякакви видове артикули — красиви ефирни материи, бижута, екзотични храни, и още, и още, и още. Танцьори и жонгльори забавляваха тълпата. Странна музика се носеше из въздуха. Напомняха ѝ за историите, които беше чела за пазарите по времето на кралица Елизабет.

Като изключим извънземните. Тук имаше всякакви хора, вероятно от други светове. Гледката, цветовете, звуците, миризмите, бяха изумителни.

Помисли, че вероятно тя е първият землянин, който някога е виждал това. Извънземните култури идваха тук и общуваха помежду си. Почувства пръстите на Лорджин под брадичката си, да затварят отворената ѝ уста. Той беше направил това за нея. Дийна сияеше.

— Лорджин, това е прекрасно! Благодаря! Благодаря! Благодаря!

Лорджин се очарова от лъчистата ѝ красота. Нямаше представа какво беше направило Искрицата толкова щастлива, но беше повече от склонен да приеме благодарностите. Той се наведе над нея и леко я целуна, като промърмори срещу меките ѝ устни:

— Това е само сакри, пазар — нищо в сравнение с онова, което ще ти покажа, Искрице — безпомощен да се откъсне, той постави ръце около нея и задълбочи целувката.

Ох, толкова е сладък, мислеше тя, още веднъж замечтавайки се, и леко пикантен на вкус.

Унесени в прегръдката си, те не чува приближаването на Яниф, докато той не се покашля.

— Ахам! Сега не е момента да се мотаем, Лорджин.

Лорджин прекъсна прегръдката, а Реджар притича към врявата в пещерата.

— Хайде, зира, трябва да ти купим по-подходящи дрехи за пътуването.

Той я поведе към един щанд, на който бяха изложени различни видове дрехи. Дийна разгледа няколко, изработени от красива копринена тъкан и беше доста разочарована, когато Лорджин купи чифт семпли шалвари, тип харем, и туника от тежка груба материя в мрачен маслиненозелен цвят. Купи ѝ също подходяща пелерина с качулка, и три чифта черни ботуши.

Дийна погледна грозното облекло:

— Леле, благодаря, не знам какво да кажа.

Лорджин търпеливо ѝ обясни, че нарочно ѝ е избрал тези дрехи, за да не се набиват на очи.

— Някои от областите, през които ще преминем, привличат всякакъв вид отвратителни личности, включително търговци на роби от колониите Оберон. Не трябва да насочваме вниманието им към красотата ти, Адееан.

Красотата ѝ? Исусе, кой би повярвал? Като оставим това настрана, коя съм аз, та да не угодя на този мъж?

След като тя се преоблече, те продължиха през пазара, и Лорджин направи различни покупки, които счете за необходими за пътуването им. Как определи какво точно ще им трябва си остана загадка за нея, списъкът с покупки и напомняше за плячкосване на боклуци.

Той купи на всички, включително и на Реджар, малки сладкиши, пълни с нещо зърнесто с пикантен вкус. Слез като се нахраниха, Лорджин постави всичките покупки на земята и кимна към Яниф.

Старият мистик протегна светеция си сега скиптър, затвори очи и вещите изчезнаха! Дийна забеляза как няколко минувачи дискретно погледнаха Яниф от разстояние. Тя правилно предположи, че таланта му не беше обичайно явление тук.

— Къде отидоха предметите? И защо си направи труда изобщо да купуваш всичко това, след като Яниф просто ги накара да изчезнат?

Като постави ръка около раменете ѝ, Лорджин обясни:

— Яниф изпрати всичко в съседното измерение. Как мога да пренеса това? В следващото измерение всичко се нагъва, и съществува в друга пространствена равнина. Когато се нуждаем от нещо, Яниф ще ги изведе от онази равнина и ще ги върне. Стана ли ти ясно?

Дийна се присмя:

— Като в мъгла! Всичко, което разбрах, е, че имаш много от затвореното пространство, което те следва наоколо — осени я блестяща мисъл. — Знаеш ли, ти..., искам да кажа ние, ние можем да направим много пари с това... на Дисни. Те имат места, наречени складове, хората наемат пространството, за да съхраняват вещите си и...

Докато тя говореше, Лорджин я водеше през тълпата от хора към страничния тунел, като хвърляше развеселен поглед над главата ѝ към Яниф, който просто повдигна очи към тавана, и поклати глава.

Реджар бягаше отзад с развята опашка.

Не мина много време преди да оставят звуците и оживената тълпа от голямата пещера далеч зад тях. Тунелът, през който преминаваха бе слабо осветен. На Дийна ѝ се струваше, че колкото повече се отдалечаваха от главната пещера, толкова по-тъмно ставаше, докато накрая всичко, което остана беше мъждукаща зелена светлина, идваща от тавана и стените.

Лорджин настоя да се движат в редица по един, като той ги водеше, последван от Дийна, Яниф, и накрая Реджар. Котката едва ли щеше да е от някаква полза, ако се наложеше да се защитават, но тя остана на края на редицата.

Когато напуснаха областта на пазара, тунелът беше сравнително широк, за да позволява на многото пътници в този сектор да се приближават до града откъм множеството тунели. Обаче по-нататък тунела се стесняваше, докато остана пространство, колкото да вървят двама души един до друг.

Дийна разбра причината да се движат в редица по един, когато подминаха няколко групи, отиващи в противоположната посока. В такива моменти, Лорджин изглеждаше много напрегнат и бдителен, и често поглеждаше назад, за да се увери, че всичко е наред.

Вървяха часове наред, преминаваха заплетени тунели. Дийна се чудеше как някой би се ориентирал в този привидно безкраен лабиринт, и се възхищаваше на Лорджин, как не се поколеба нито веднъж за посоката.

Чудеше се също кога ще спрат за почивка. Краката започнаха да я болят. Автоматично поставяше единия си крак пред другия, гледаше

красивата кристална структура на тавана и се питаше дали е направен от гипс. Тъй като това не беше Земята, нямаше начин да разбере.

— Ще починаем скоро, дете — добродушния глас на Яниф дойде иззад нея.

Тя се обърна и го дари с благодарствена усмивка. Забеляза, че сферата в края на жезъла му пламти, и осветява още малко стъпките на стареца. До известна степен ѝ стана мил.

След малко, тунела започна да се разширява и скоро те се озоваха в пещера, изобилстваща от сталактити и сталагмити, а в нея няколко заблудени пътници почиваха и се хранеха.

Лорджин поведе групата към един отдалечен ъгъл зад няколко големи колони, далеч от останалите. Яниф полека се отпусна на една скала, докато Дийна признателно седна на пода в краката му. Тя подпря гърба си на скалата, на която старецът се бе качил. Лорджин се облегна на една колона и даде знак на Яниф, който използва жезъла си, за да върне някои от припасите, които Лорджин беше купил.

За нейна изненада, старият мистик започна да реже куп зеленчуци с един малък нож, като ги хвърляше в съд, приличащ на гърне, а после добави малко течност. Дийна не можеше да не се разсмее на тази нелепост.

— Нещо забавлява ли те, дете? — попита Яниф, без да изпуска от поглед гърнето.

Дийна почти беше свикнала с необичайната способност на този човек да разбира настроенията ѝ — дори когато беше с гръб към нея, както сега.

— Просто се чудех защо не размахаш магическия си жезъл и не доставиш супата вече приготвена.

Яниф се подсмихна:

— Не е толкова вкусна, както по този начин.

— Мисля, че знам какво имаш предвид. Като да използваш микровълнова, за да изпечеш хляб.

Лорджин се разхождаше около тях.

— С цялото това говорене ще трябва да останем до утре, докато се нахраним — той протегна ръка към котела и огъня пламна под него.

Очите на Дийна се разшириха.

— Не гледай толкова изненадано, Адееан. Не ти ли казах, че притежавам сила над огъня? — Той отиде зад ограденото със завеса

пространство, вероятно за да използва нужника.

Дийна направи физиономия зад гърба му.

Реджар, който я наблюдаваше, се разходи бавно, а после се сви до нея, и положи глава в скута ѝ. Тя разсеяно погали козината му, но все още мислите ѝ бяха насочени към Лорджин.

— Понякога той е противно арогантен! — избухна тя.

Реджар измърка в съгласие.

— Само ако не беше толкова опустошително великолепен — Реджар наклони глава и се втренчи в нея. — Добре, такъв е, не ме гледай сякаш съм си изгубила ума.

Котката премигна.

— Никога не съм срещала някой като него преди — сведе поглед към котката. — Ще ти кажа една тайна — прошепна тя.

Реджар спря да мърка, сякаш съсредоточен върху думите ѝ, и се приближи към нея.

— Той е най-секси изглеждащият мъж, който някога съм виждала. Когато ме гледа по определен начин... аз напълно се разтапям.

Реджар разшири очи.

Дийна не мислеше, че една котка може да изглежда развеселена, но тази определено беше.

— Мислиш, че това е забавно, нали?

Реджар постави главата си обратно в скута ѝ и започна да мърка отново.

— Виж, ще те почеша зад лявото ухо пак — мърмореше Дийна, докато милваше главата му.

Докато супата се готвеше, Яниф седна до тях, а погледът му попадна на Реджар.

— Наслаждаваш ли се на бъркането на супата си, а, Реджар? — котката размаха опашка, без да променя удобната си поза. Яниф се изхили: — Най-добре е да спреш преди той да се върне, ако знаеш кое е добро за теб, разбойнико.

Реджар неохотно се повдигна и се премести пред огъня.

Дийна сви вежди.

— Какво има между Лорджин и тази котка?

Яниф изглеждаше развеселен от въпроса ѝ, но отказа да обясни, и предпочете да попита Дийна за нейния свят.

Тя имаше няколко свои въпроса.

— Яниф, когато ти накара покупките да изчезнат, забелязах, че много от хората близо до нас гледаха с благоговение на способността ти. Бях останала с впечатлението, че магията е често срещано явление тук. Защо те изглеждаха не само смаяни, но и уплашени?

Яниф повдигна ръка и погали Боджо, докато се мръщеше замислено.

— Магията е обичайно явление тук, Адееан, но умението да я използваш не е. Много малко хора имат умението в нашите светове, обучението е дълго, а дисциплината много стриктна. Молителят трябва да се роди със скрита дарба да „пее“ на силите, които съпровождат съществуването ни. А естествено, някои имат повече вроден талант от други.

Яниф погледна замислено към Реджар.

— Освен това, има някои с големи способности, но отказват да признаят дарбата пред себе си.

— Значи казваш, че онези могат да „пеят“ на силите и вие гледате на тях като на специалисти, както ние, в моя свят, гледаме на докторите и инженерите?

— Специалисти, да, но има също и мистично „уважение“. Предполагам, че това го възприемаш като страхопочитание пред онези хора.

— Обучаваше ли Лорджин?

— Обучавам го. Това е един непрекъснат процес през цялото съществуване на това равнище.

Дийна поклати глава:

— Това е много различно от моя свят.

— Всъщност не. Твоят свят се основава на технологията. Нашият свят — на мистичните принципи, които ти наричаш магия. Машините от твоя свят, които видях в ума на Лорджин щяха да се възприемат като легенди от нашия народ. Те щяха да гледат на вашите апарати, както вие на историите за еднорога. Въпреки че има прилика, това, което е реално за нас, невинаги е реално за твоя свят, и обратното. Поради тази причина нашите светове трябва да съществуват независимо един от друг. Опознаването на всеки друг свят разрушава много структури на съществуването, основите на реалността за всеки един. И причинява тотално унищожение.

Дийна преглътна.

— Един вид комбиниране на материя и анти-материя?

Яниф кимна:

— Много сходно.

— Основите на реалността... един велик наш учен говореше за реалността в рамките на някакво отношение. Нарича се Теория на относителността.

— Тогава той е бил голям мистик.

— Мм, не съм сигурна, че той щеше да погледне на нещата по този начин.

Яниф се усмихна:

— Може би не.

Една неудобна мисъл се появи в съзнанието ѝ.

— Яниф, аз зная за твоето съществуване. Не представлява ли това заплахата за нашите светове?

Яниф я погледна замислено. Фактът, че той знаеше, че тя няма да се върне в своя свят не трябваше да бъде споменат в отговора му. Той имаше доверие на Лорджин, който беше длъжен да я насочи към съдбата ѝ. Отговорът му бе добре премерен:

— Не е задължително. Ти нямаш доказателство за нашето съществуване, с изключение на думата си. Макар че думата е достатъчна в нашата земя, в твоя свят, основан на факти и наука, едва ли ще бъде достатъчна. Те ще се нуждаят от неопровержимо доказателство и дори тогава ще бъдат скептични. Такова е естеството на съществуване на вашия вид.

Дийна въздъхна. Той беше прав за това. Никой нямаше до ѝ повярва дори след милион години. По-лошо, вероятно щяха да я хвърлят в лудница, ако дадеше прекалена гласност. Щеше да е най-добре да се наслаждава на приключението, а когато се върнеше в собствената си всекидневна, да убеди себе си, че не си е въобразила всички тези неща. Може би ако напише тази история...

Докато мислите ѝ блуждаеха около това, нещо ѝ хрумна.

— Ако твоя свят е основан на магия, както ти каза, защо Лорджин има устройство за превеждане?

Яниф се засмя.

— Устройството не се основава на технологичните принципи, Адееан. То е... — той направи пауза, търсейки правилния начин да

обясни. — Тъй като ми липсват по-добри думи, сложно отделено „фокусничество“ на Гилдията. Гилдията на Авиара произвежда много такива устройства за Алианса, полезно средство при търговията и договарянето.

— Това е интересно. Какво друго?

— Ами, например, дрехите, с които си облечена.

Дийна погледна печално към сивите си дрехи.

— Те са направили тези зашеметяващи творения?

— Не, но търговецът казал на Лорджин, че тъкачите от Гилдията на Авиара са ги омагьосали така, че да се самопочистват и непрекъснато да се обновяват.

— Страхотно — отговори Дийна сухо.

Яниф потри брадичката си.

— Знам какво имаш предвид, човек едва ли ще иска непременно такива дрехи да се обновяват. Но напук на вида им, мога да те уверя, че Лорджин настоя за печата на Тъкачите от Гилдията. Такъв печат показва, че са от най-високо качество.

И цена, без съмнение. Устройства, така ги нарече Яниф. Те щяха да обяснят много от малките й странни въпроси, намиращи се в дъното на съзнанието й; неща, които не се родееха съвсем с начина, по който работеха нещата в света, който познаваше.

Лорджин ги доближи и застана на едно коляно пред Дийна.

— След като се нахраним ще продължим нашето пътуване. Има един хан на половин ден път оттук. Надявам се да стигнем преди вечерта, така че да имаме по-сигурно място за спане. Мислиш ли, че ще можеш да се справиш с това, Адееан?

— Не знам — много ходене е след това, което изминахме днес. Няма ли места за почивка по пътя?

Лорджин се усмихна съчувствено.

— Има няколко. Знам, че пътуването ще бъде тежко за теб, зира, но ми вярвай като ти казвам, че е от изключително значение да сме на сигурно място за през нощта. Ние сме се насочили към област, която местните наричат Дивите простори. Колкото повече приближаваме към нея, толкова се отдалечаваме от цивилизацията. Областта изобилства от убийци и разбойници. Моята първа грижа винаги е твоята безопасност — той се протегна и нежно погали косата й.

Гледа ме отново по онзи начин.

— Бла-благодаря ти, Лорджин. Ще опитам да дам най-доброто от себе си.

Той се наведе напред и любящо целуна върха на носа ѝ.

— Когато се почувстваш много изморена, просто ми кажи, Искрице.

Тя кимна и той рязко се изправи да провери супата.

Дийна издържа четири часа ходене, преди да рухне и да не може да продължи напред. Лорджин беше много разстроен, не заради умората ѝ, а защото не му беше казала, че е изморена. Вдигна я и я носи през останалата част от пътя, като мърмеше лекомислената ѝ гордост, заради която не бе признала, че силите ѝ са се стопили. През повечето време от последната част от пътуването, той ѝ каза точно какво мисли за това. Ако Дийна не беше толкова изморена, щеше да го удари в стомаха. Вместо това тя прие порицанието мълчаливо.

По-лошото беше това, че Яниф не показваше признаци на умора, и тя беше смутена, че самата тя не можеше да продължи. Почувства се до известна степен по-добре, когато по-късно Яниф се приближи към нея и ѝ обясни, че има необикновени запаси от сила и може да разчита на тях, когато са му необходими, и че тя не трябва да се самообвинява за изтощението си.

„Ханът“ представляваше голяма пещера с множество малки отвори на различни нива. Каменна пътека се извиваше покрай стените на голямата пещера, водеща към неопределен брой „стаи“. В средата на пещерата се намираше мястото за хранене. Дийна помисли, че най-доброто име за това би било „Механата в пещерата“

Няколко противно изглеждащи персони седяха на масите. Лорджин очевидно не хареса външния вид на тази сган и реши, че най-добре ще е да останат в стаите си. Яниф беше съгласен.

Дийна разгледа „стаята“ им.

Беше просто една празна пещера! Нямаше легла. Нямаше столове. Нямаше никакви мебели. Нямаше дори платформи, каквито имаше на предишното място.

— Надявам се да не са ти поискали прекалено висока цена за този изискан подслон — мърмореше тя саркастично.

Той се извърна от огъня, които беше започнал да пали и се засмя унило:

— В интерес на истината го направиха. Тъй като това е единственото жилище наоколо, могат да поискат цена, каквато им харесва и няма да имат проблеми с получаването ѝ. Единствената алтернатива е да спим в тунелите, което е опасно начинание.

За вечеря, Яниф приготви яхния. Дийна не се осмели да попита какво има вътре. Не беше вкусно, но поне ставаше за ядене. След като се нахраниха Лорджин направи постеля от пелерината си и я поведе към втория вход в дъното на помещението.

Коридорът се извиваше надолу около скални образувания и отвор към малка ниша, от която нямаше друг изход. Дийна забеляза голяма дупка на каменния под. Естествен поток падаше надолу по стената на пещерата, приличаше на водопад, който се вливаше в малко езерце.

Лорджин премести пелерината си и каза:

— Можем да се изкъпем тук — той започна да сваля ризата си, след което ръцете му се насочиха към колана на панталоните му.

Дийна беше потресена. Той се събличаше!

— Спри! — извика тя.

Лорджин реагира незабавно като извади Кийракса от колана си и се огледа, приведен ниско.

— Нещо не е наред?

Очевидно той очакваше неканен гост, а не протеста ѝ. Когато очите му не откриха никаква заплаха, той я погледна неодобрително:

— Защо извика, Адееан?

— Защото си гол! — отвърна тя възмутено.

Той я гледаше така сякаш си е изгубила ума.

— И как по друг начин предполагаш, че ще се изкъпя?

— От само себе си се разбира — тя вирна брадичка.

Лорджин се облегна на стената и скръсти ръце пред голите си гърди. Мрачният му поглед я изгаряше. Той помълча няколко минути, очевидно раздразнен. След това каза с нисък, твърд тон:

— Съблечи се, зира.

Нямаше начин да се съблече, докато беше в едно помещение с него.

— Не и докато не излезеш.

— Нямах избор. Казах ти, че много престъпници имат навика да се крият в този сектор. Няма да те оставя без охрана. Сега се съблечи. Губим си времето с глупости.

— Няма.

— Ще го направиш.

Той се отдели от стената и тръгна устремено към нея. Дийна започна да отстъпва. Очите ѝ се стрелнаха към коридора и се втурна неочаквано. Той я улови, преди да направи и две крачки, и затвърди предишната ѝ преценка за способностите си.

Ръцете му я обвиха изотзад и той я повдигна от пода. Дийна започна да рита и да крещи, което изобщо не му повлия. Тя знаеше, че е силен, но не беше осъзнала колко, докато той не пое тежестта ѝ с една ръка, като все още я държеше високо, гърчеща и съпротивляваща се и използва другата си ръка, за да смъкне бързо дрехите от тялото ѝ, оставяйки я само по огърлица.

Тя нададе възмутен вик, после изписка протестиращо, когато той безцеремонно я стовари в студената вода на езерцето. Дийна се подаде на повърхността и плюейки, избута мократа коса от лицето си.

— Свиня! Никога няма да ти простя за...

Той не я слушаше, бързо изхлузи ботушите и панталоните си и скочи в езерцето до нея. Трудно овладяното му изражение говореше, че е близо до това да изгуби самообладание.

Извиси се над нея с целия си ръст, очите му бяха присвити.

— Искаш да ми кажеш нещо ли? — гласът му беше опасно тих.

Дийна затвори уста, и се отказа да го предизвиква допълнително. Кръстоса ръце, за да скрие гърдите си, погледна надолу към бистрата вода и поклати глава.

— Мъдро решение.

Лорджин се протегна и извади малко шишенце. Дийна забеляза, че водата е кристалночиста и не можеше да скрие нищо от него. Бързо затвори очи, за да не си помисли той, че го зяпа. Отвори ги за кратко, когато почувства ръката му върху своята.

— Използвай това масло, за да се почистиш. Действа приблизително по начина, по който и вашия сапун.

Дийна предпазливо погледна шишенцето и отвори капачката. Ухаеше на сандалово дърво.

— Малко количество е достатъчно. Една капка ще стигне за тялото ти, още една за косата ти.

Като се опитваше да не поглежда към него, Дийна бързо насапуниса тялото си, и забеляза, че когато се изплаква, балончетата изчезват.

— Не замърсява водата. Нещо, което твоят свят трябва да се научи да прави. Обърни се, ще ти помогна за косата.

Дийна смирено се подчини. Лорджин имаше една страна от характера си, с която тя не искаше да се сблъска отново. Поне за известно време. Освен това, той изглежда напълно бе забравил за голотата си.

Когато се обърна, Лорджин преглътна в усилие да запази контрол. Усещането за голото ѝ тяло, мятащо се в ръцете му, почти го бе довършило. Но когато видя за първи път, прекрасно оформените ѝ пълни гърди, тясната талия, приятно закръглените бедра и дългите стройни крака, почти простена на глас. Това бе всичко, което можеше да направи, за да не я свали на пода до брега на езерцето и да я вземе точно тук и сега.

Единствената причина, поради която беше способен да поддържа някакво подобие на контрол, беше гневът му към нея. Надяваше, че сега тя щеше да бъде по-спокойна около него. Но не и в този случай. Подозираше, че преживяванията ѝ с мъже бяха ограничени, нещо нечувано сред народа му за жени, достигнали зрялост.

Предишните му мисли се върнаха да го тормозят отново. Тя трябваше да преодолее страха си от него, когато му дойдеше времето. Яниф вярваше, че е по-добре това да стане колкото се може по-рано, а Лорджин беше достатъчно умен, за да не пренебрегва прозренията на мистика.

Но сега не му беше времето. Утре, когато стигнат дома на лечителя...

Дийна почувства силните пръсти на Лорджин, да масажират скалпа ѝ, докато сапунисваше косата ѝ. Не се забави дълго със задачата си, и я инструктира да се потопи под водата и да се изплакне. С пестеливи движения той се погрижи за собствената си чистота, като изми косата си по същия начин. След това излезе от езерцето и се наведе да ѝ подаде ръка.

Дийна се стараеше да гледа навсякъде, но не и там.

Но сигурно бе разкрита, защото той се усмихна слабо на неудобството ѝ. Веднага след като излезе от водата тя се запъти да облече дрехите си, но той я спря като се приближи зад нея и обгърна със силните си ръце кръста ѝ.

Дийна замръзна, когато почувства копринената му кожа, студена от водата, да се плъзга срещу нея.

— Лорджин! — тя се опита да се освободи от ръцете му.

Той се наклони напред и прошепна в ухото ѝ.

— Шшшт... — тя почувства топъл въздух да милва глезените ѝ. Нежният повей на въздуха се придвижи нагоре по тялото ѝ. След това лекият вятър ги обгърна, и изсуши студената влага от телата им. Усещането за мек топъл бриз в комбинация с гладката хладна твърдост на Лорджин зад нея я хипнотизира. Тя не осъзнаваше, че главата ѝ е паднала назад върху гърдите му, или че е затворила очите си, завладяна от чувствеността на момента.

Лорджин безмълвно се взираше в нея, като се чудеше дали да се възползва от безпомощността ѝ. Нямаше да му бъде трудно да възпламени сетивата ѝ сега. Знаеше го със сигурност. Но щом си го помисли, бързо отхвърли идеята. Районът беше твърде достъпен, обстановката прекалено примитивна.

Когато вече бяха сухи, той я обърна към себе си, и повдигна ръце от двете страни на главата ѝ, за да може бризът да премине през косата ѝ. Лекият вятрец, който докосна къдриците ѝ, беше като дихание, идващо от Лорджин. Докато създаваше вятъра и контролираше движението му, и я сушеше, Дийна имаше усещането, че самите му пръсти минават през косата ѝ — повдигаха я, галеха я, вплитаха се в нея.

Отне ѝ няколко секунди да осъзнае, че е приключил и сега сушеше собствената си коса. Тя бързо облече дрехите си, с гръб към него. Лорджин скоро приключи, облече се и мълчаливо я поведе към стаята им.

Когато Дийна се върна, разбра, че Яниф е върнал три сламеника от своя „пространствен“ килер. Забеляза също три кожи, които щяха да им послужат за завивки. Най-малко беше очаквала свое собствено легло тази нощ, макар да признаваше, че Лорджин беше направил много приятен матрак предишната нощ. Тя погледна нагоре към него и се изчерви, като си спомни за начина, по който я бе поздравил за

„добро утро“. Щеше да е по-добре да избягва това да се случи отново. Но след къпането, което бяха споделили, тя се чудеше защо.

Дийна се спусна на най-близкия сламеник, изтощена до смърт, а Яниф повика Лорджин при себе си. Той се усмихна нахално и каза нещо на Лорджин, което го накара да се изчерви. Но тя сви рамене и твърде уморена да се чуди за това...

Яниф хранеше Боджо с парченце месо, и се усмихваше самодоволно на Лорджин.

— Когато ти казах да се заемеш с това, момче, не усетих ентусиазма ти — Яниф се изкикоти радостно. — Опитай да я ухажваш, Лорджин, не тероризирай бедното дете.

Лорджин порумения, а погледа му попадна на Реджар, който махаше с опашка, и очевидно се забавляваше от представлението. Изпъна рамене.

— Не я тероризирам!

Яниф наклони глава привидно озадачен.

— Нима? Половината хан чу виковете й, сигурен съм.

Лорджин понечи да възрази, но стария мистик го прекъсна:

— Възхищавам се на такива техники, млади приятелю — изкикоти се Яниф. — Трябва да ме научиш на похвата ти с жените.

Смехът на Яниф отека в пещерата. Дори котката не успя да съдържа веселието си, и се затъркаля с блеснали очи.

Лорджин само поклати глава и се обърна към сламеника, на който лежеше Адееан. Понякога, дори на тези години, Яниф можеше да се държи като младеж. Премести пелерината си, вдигна кожата и приготви леглото си.

Дийна скочи.

— Какво правиш тук? — Лорджин я погледна. Трябваше ли всеки да му създава проблеми тази вечер?

— Ще спя — той въздъхна. — Просто ще спя.

— Тогава защо не използваш някоя от другите постели?

— Каква друга? Да спя при Яниф ли?

— Разбира се, че не! Има друга — тя посочи постелята до огъня.

— Тази принадлежи на Реджар.

— Котката се нуждае от това? Не мисля... — тя спря, дочула странен шум от плъзгане идващ иззад Яниф. — Какъв е този шум? — доближи се тя до Лорджин.

Той погледна над нея и очите му се разшириха.

— Какъв шум?

— Там — не чуваш ли?

— Да — прошепна той. — Надявам се да не е... това!

Тя се присламчи по-близо до него.

— Какво?

— Виж! — той посочи странното създание, което бавно се плъзгаше по пода. Влачеше се с помощта на редица крайници, намиращи се отдолу на приличащото на червей тяло. От него се процеждаше слюз, която издаваше противен съскащ звук при движението му по пода.

— Какво е това? — прошепна тя ужасено.

— О, не! Пещерен зорф.

Зорф! Това беше съществото, с което Лорджин бе заплашил професора по митология, като му каза, че Яниф може да го превърне с едно щракване на пръстите си.

— Те... те опасни ли са?

— Да, много. През нощта обикалят пещерите в търсене на жертви. Виждаш ли течността, която отделят? Тя смила храната им. Чувал съм, че имат специални предпочитания към човешкото месо.

— О, Господи! — сега Дийна беше изцяло притисната към Лорджин.

— Разбира се, те мразят кожа от всякакъв вид и имат склонност да се насочват право към нея — ръцете му се извиха и я придърпаха надолу към постелята. После я нагласи на една страна и я изви към тялото си.

Дийна се задави, ококорена срещу ужасното създание.

— Така... така ще ни остави ли на мира тази нощ?

Лорджин опря брадичката си на извивката на рамото ѝ.

— Вероятно. Не се плаши, ако чуеш писъци през нощта. Човешки писъци.

Дийна потрепери, а ръката на Лорджин я обгърна сигурно.

— Човешки пи-писъци? — Дийна притисна ръката му здраво около кръста си.

— След като приключат нощното си хранене, те се прибират в леговищата си — прошепна той в ухото ѝ. — На място, наречено Туун Таун — зъбите му гризнаха ухото, и закачливо го подръпнаха.

— Лорджин! Как можа! — тихият му смях погали ухото, и изпрати тръпки по гърба ѝ.

— Заспивай, Искрице. Тук ще си в безопасност. Те са безобидни — целуна страничната извивка на врата ѝ и се приготви да спи.

Въпреки уверението на Лорджин, Дийна остана будна известно време, а погледът ѝ търсеше противния зорф.

ШЕСТА ГЛАВА

Когато се събуди на следващата сутрин, Дийна разтегна схванатите си мускули.

Неясно си спомни как Лорджин шепнеше в ухото ѝ, че двамата с Яниф ще отидат до главната пещера, за да проверят кога ще се сервира закуската и че ще се върнат бързо.

Тя седна, прозина се силно и неохотно се изправи. Ако леглото беше малко по-удобно, щеше да се изкуши да се поизлежава по-дълго. Без топлото присъствие на Лорджин не беше толкова приятно. Тя се изчерви при спомена за това как я беше прегръщал през цялата нощ. За воин, той със сигурност обичаше да се гушка.

Притиснала с ръце основата на гърба си, тя се извърна към входа. Имаше намерение да надникне през вратата към механата, когато с ъгълчето на очите си улови слабо раздвижване от ъгъла. Това я спря.

Макар Лорджин да я бе уверил, че тези нещастни зорфи са безобидни, тя нямаше желание да се изправи срещу тях сама. Както бе изтъкнала на Лорджин, те нямаха нужда в действителност да ти направят нещо, можеха просто да градят репутация, на основата само на отвратителността си. Той намери доводите ѝ за доста смешни.

Тя бавно се обърна към източника на движението, и се изуми от вида на натрапника в тяхната стая.

Мъжът спеше на една от свободните постели, а голият му мускулест гръб беше обърнат към нея. Очевидно той беше влязъл в стаята след излизането на Лорджин и Яниф, и бе решил да се настани тук. Спомни си, че Лорджин беше споменал за бездомници, спящи в тунелите, и беше благодарна, че единственото, което искаше мъжът, е да пренощува. Всичко можеше да ѝ се случи докато спеше в отсъствието на Лорджин.

И все още беше в опасност. Докато размишляваше, мъжът се обърна и продължи да спи по гръб. Дийна го разгледа без смущение. Сега разбра защо гърдите му са голи. Беше твърде сексапилен за риза.

Мъжът беше невероятен. Косата му беше копринено черна. Гъста и дълга, също като тази на Лорджин, но изглеждаше някак... пухкава. Лицето му беше красиво, интригуващите черти изглеждаха толкова съвършено чувствени, и възбуждащи. Той сигурно беше усетил вниманието ѝ, защото очите му се отвориха внезапно.

Спря погледа си право в нея. До този момент Дийна смяташе Лорджин за най-красивия мъж, който някога бе срещала. Неохотно призна пред себе си, че непознатият пред нея беше също толкова смайващ, с неустойимо магнетичното си присъствие. Тя беше пленена от изучаващият му поглед, хипнотизирана от това, че едното му око беше синьо, а другото кехлибарено.

Едно синьо и едно кехлибарено око...

Тя премигна. Невъзможно! Просто не можеше да бъде! Устата ѝ зяпна, поразена от невероятната идея, която ѝ хрумна.

Сякаш разбрал мислите ѝ, той ѝ отправи бавна, чувствена усмивка, а съвършено белите му зъби проблеснаха на слабата светлина. Беше усмивка изпълнена със сексуалност, опустошително въздействаща, и почти я лиши от сетива. Докато мислите му не проникнаха в ума ѝ.

Добро утро, жено на моя брат.

— О, Господи!

Улови главата си с ръце, сякаш се опитваше да се предпази от проникването на думите му. Започна да отстъпва назад, почти изгубила ума си от уплаха, после се затича и попадна право на Лорджин. Силните му ръце хванаха раменете ѝ и я задържаха.

— Какво има? Реджар притеснява ли те? — той погледна зад рамото ѝ с буреносно изражение.

Дийна погледна нагоре към Лорджин, щом разбра, че невероятното ѝ предположение се бе оказало всъщност доста правдоподобно. Тя изведнъж започна да се смее истерично.

Лорджин я разтърси леко. Когато това не подейства, той я прегърна и започна да гали гърба ѝ успокоително.

— Шшшт... Всичко е наред, наистина. Донесли сме му дрехи.

Дийна спря да се смее и го погледна смаяно. Какво?

— Дрехи за него?

— Да. Когато се превъплъти в човешката си форма, винаги е гол. Извинявам се, ако голотата му те е оскърбила.

— Голотата му? Какви ги говориш?

— Трансформацията го оставя в това състояние. Не е ли това причината за притеснението ти? Съдя по това как реагираш на моята голота.

Тя премигна на абсурдните му думи. Котка се преобразяваше в човек, а Лорджин смяташе, че голите му гърди са я разстроили! Това я вбеси. Търпението ѝ беше на изчерпване.

Погледна Лорджин право в очите и каза твърдо:

— Този свят е глупав и искам да си отида у дома!

Лорджин се засмя, докато пригладдаше един кичур коса, паднал пред очите ѝ.

— Не ставай глупава, зира — той я погледна. — Искаш да ме оставиш самотен тук?

Изражението на Дийна беше изпълнено с подозрение. Как можеше мъж като Лорджин дори за минута да бъде самотен? Жените сигурно се редяха на опашка, копнеещи за изгарящия му лавандулов поглед.

Почувства внезапно раздразнение от представата за това.

Той не ѝ принадлежеше или нещо такова. Но все пак, мисълта, че той можеше да нарече някоя друга жена с многото обръщания, които използваше към нея, я караше да се чувства... зле. Истински зле. Особено начина, по който понякога я наричаше зира — тихият му страстен глас, завъртането на езика, когато произнасяше „р“-то. Специалният начин, по който я гледаше, сякаш изпитваше истинско удоволствие от нея...

Не че имаше значение. Тя преглътна. Нямаше да позволи да придобие значение. Насочи вниманието си към Лорджин, като игнорира последния му въпрос.

— Какво е това? — попита тя, посочвайки Реджар.

Той забеляза преминалите през лицето ѝ емоции, предизвикани от привидно небрежните му думи. С всичките си екстрасензорни възприятия, които притежаваше, с всяка фибра на съществото си, с всеки дъх, който поемаше, той знаеше, че тя го желае. Почувства вълна от възбуда.

Тази вечер с радост щеше да ѝ покаже колко е силно собственото ѝ желание.

— Това е брат ми. Предполагам сте се срещали.

— Твоят брат? — обърна очите си към невероятния мъж, лежащ на сламеника. Любопитните му очи проблясваха развеселено при вида на объркването й. — Какво имаш предвид с това, че е твой брат? Този мъж е котка.

Лорджин въздъхна:

— Само понякога.

— Само... Това е странно, Лорджин. Сериозно, наистина е странно. Как така имаш котка за брат?

Лорджин пое дълбоко дъх.

— Той не е котка! — тя повдигна вежди въпросително. — Е, не е истинска котка. Той е фамилиер.

— Какво? Не искаш да кажеш като... не, не...

— Ще се опитам да ти обясня. Наричаме хора като него преобразяващи се. Той е наследил способността си от своята майка, която е фамилиер.

Господи, фамилиер. Какво щеше да последва сега?

Дийна потупа брадичката си:

— Имаме легенди за това в моя свят — тя си спомни разговора с Яниф по-рано свързан с легендите. — Той... — Дийна погледна към Реджар и понижи глас — Той работи ли с вещици?

Лорджин се разсмя.

— Не. Явно вашите легенди са различни от нашата действителност. Реджар има способността да приема котешка форма, както се увери. Това му позволява определена свобода, което е невъзможно за останалите. Те живеят в две форми, като по този начин научават и преживяват неща, които други не могат. Имат и други отличителни черти, които ги различават. Благодарение на специалните си умения те често се присъединяват към магьосниците от Гилдията формиращи партньорство, което е с взаимна изгода.

— Значи Реджар работи с Яниф?

— Не. Реджар се движи сам. Той е доста различен от останалите фамилиери.

Дийна попита прямо:

— Ти имаш ли тази способност?

Лорджин поклати глава.

— Аз нямам фамилиерска кръв. Баща ми е срещнал майката на Реджар, Сулейла, много години след като моята майка е напуснала този

свят. Моята майка е била млада, а преждевременната ѝ смърт при един трагичен случай е доста необичайно явление сред авиаранците. Баща ми беше дълбоко опечален докато не срещна Сулейла. Тя никога не беше показвала пред него истинската си природа от страх да не изгуби любовта му. Не след дълго той откри това. Ядоса се много от измамата, но ѝ прости, защото я обичаше дълбоко. Освен това тя го дари с Реджар, към който въпреки... — той погледна брат си — странностите му, ние сме доста привързани.

— Къде са родителите ви сега?

— Живеят на Авиара. Баща ми е един от членовете на Съвета, тринадесет на брой, които управляват планетата. Втората ми майка, Сулейла, ни върти на пръста си. Аз бях малък, когато дойде в дома ни. В действителност, тя стана моя истинска майка.

Дийна се опита да възприеме казаното от Лорджин и предпазливо каза:

— Преди да дойдеш, мисля, че чух Реджар да говори в ума ми.

Лорджин стрелна Реджар с очи.

— Той може да изпраща мисли, когато поиска на един човек, или на няколко едновременно, по своя преценка. Обаче не може да получава мисли по същия начин, освен ако не го прави с друг фамилиер, разбира се. Фамилиерите могат да говорят помежду си с умовете си, но не могат да четат тези на останалите. Когато беше дете, за да ме ядоса, Реджар изпращаше мисли на Сулейла, за пакостите, които я уверяваше, че съм извършил. Естествено аз нямах представа какво ѝ е казал и не можех да се защитя. Обаче Сулейла бързо схвана играта му.

Дийна се засмя при мисълта какво е да растеш в такова семейство.

— А може ли да говори?

Топъл чувствен глас се понесе от постелята на пода:

— Да, той може да говори.

Какъв глас! Звучах ли глупаво? Дийна погледа към тъмнокосия мъж и се изчерви. Говореха за него сякаш не бе там.

— Не предпочита този начин на говорене — Лорджин хвърли на брат си подигравателна усмивка. — Мисля, че е така, защото е мързелив.

Умно, скъпи братко, умно.

Дийна подскочи, когато чу знойния глас на Реджар в ума си.

Лорджин погледна надолу към него.

— Яниф донесе дрехи за теб. Ще те чакаме в механата долу.

Докато водеше Дийна към мястото за хранене, тя го попита защо сега е готов да се храни в общата стая, а предишната вечер не беше.

— Тъй като механата е сравнително празна в този ранен час, най-добре ще е да запазим част от припасите си, защото там, където отиваме няма други сакри.

Присъединиха се към Яниф, който вече беше седнал на една маса.

— Пакостникът събуди ли се вече?

Лорджин се ухили на Яниф, сякаш му бе казал шега, и кимна.

Закуската се състоеше от различни плодове и гъста белезникава течност, която младата сервитьорка щедро им сипваше всеки път, щом минеше край масата. Дийна не хареса вкуса на питието и учтиво отказа повторното пълнене.

— Не е толкова добро като твоето кафе, но е много питателно. Трябва да се опиташ да изпиеш още няколко. — Лорджин повдигна чашата си и изпи съдържанието.

— Не, благодаря — веществото беше мазно и лепкаво.

Яниф повдигна глава от купата си.

— Какво е това кафе, за което говориш?

Лорджин се наведе напред, а очите му блестяха от възмущение.

— Удивителен еликсир, Яниф. По-ароматно е от всичко, което съм опитвал, и те изпълва със сила. Много е популярно в света на Адееан.

— Да, какво ли не бих дала за една чаша сега — въздъхна Дийна.

Яниф потри брадичката си.

— Ще се огледам за този еликсир. Може да съм състояние да го произведа от спомените ти за него.

Лицето на Дийна просветна:

— Това ще бъде чудесно!

Яниф стана от масата.

— Ще събера постелите — каза той и докато излизаше си мърмореше: — Питам се какво заклинание ще проработи най-добре, за да улови такъв екстракт.

Лорджин наблюдаваше с умиление отдалечаването на стареца и се усмихна на Дийна със съжаление:

— Не възлагай много надежди за това кафе, Искрице. Яниф е печално известен по отношение на магиите, свързани с рецепти. Или казано накратко, като магьосник, той е ужасен готвач.

Дийна се изкикоти.

— Значи затова приготвяше супата по традиционния начин.

— Поне не намерихме ботуш в нея — двамата започнаха да се смеят.

Това е напредък, Лорджин. Може би не си изгубил уменията си все пак.

Реджар се приближи до масата, изпращайки мисълта си към другия мъж, и видя смръщването му. Дари брат си с гаменска усмивка и се настани на масата.

Докато Реджар се хранеше, Дийна дискретно го наблюдаваше. Сега, когато беше облечен, тя можеше да забележи силната семейна прилика между двамата мъже. Бяха едри. Помисли си, че чертите на Реджар са много сходни с тези на Лорджин. Въпреки, че Лорджин имаше хладна, царствена красота, а Реджар изглеждаше по-чувствен, по-земен...

Беше облечен в същия стил като брат си. Ризата и ботушите му бяха черни, а кожените панталони тъмно зелени. Пелерината беше с по-прост дизайн, отколкото на Лорджин, кафява на цвят, без сложните златни символи. Реджар сигурно забеляза, че тя се взира в пелерината му, защото я погледна.

Аз не съм Рицар на Чарл и не съм облечен в техните одежди.

Лорджин беше чул думите му и остави чашата си.

— Можеш да бъдеш, трябва само да се концентрираш. Яниф от години, че се надява, ще промениш решението си и ще се присъединиш към нас.

Сервитьорката дойде да напълни купата на Реджар. Красивите му очи погледнаха младата жена за миг, преди да отговори на Лорджин.

Надеждите на Яниф са безсмислени.

Дийна се облегна, заслушана в разговора между двамата братя. Това беше ново преживяване, слушаше двустранен разговор, в който само единият човек говореше на глас.

— Можеш да отречеш истинската си същност пред себе си, но не и пред Яниф. Той усеща нещо в теб.

Както и в теб, братко. Интересни ли са синовете на Кру или не?

Сервитьорката напълни чашата му и Реджар насочи погледа си към нея. Беше млада и доста хубава, и се интересувахе от него. Той можеше да усети разликата в телесната ѝ температура, когато го погледна.

Позволи на ръката си да погали задните ѝ части, докато ѝ изпращаше съблазнителни мисли. Девојката, обзета от очакване, не устоя на невероятно красивия мъж пред себе си. Тя много искаше да го направи с него. Реджар се изправи, обгърна я с ръка и поведе момичето извън помещението. Лорджин извика след него:

— Реджар, трябва да тръгваме скоро!

Той се обърна към брат си, като се смееше.

Десет минути, Лорджин. Само десет минути.

Минаха покрай Яниф, който се насочваше към масата. Когато седна, старите му очи проследиха тъмнокосия мъж.

Яниф въздъхна дълбоко.

— Пропилява възможностите си — той се обърна към масата. — Брат ти е голямо изпитание за мен, Лорджин. Жалко е, че съм толкова мек с момчето.

Лорджин се усмихна тъжно.

— Той си има определен път. Да се надяваме, че не е твърде дълъг.

Дийна беше смутена.

— Брат ти просто отиде със сервитьорката да... да...

Лорджин повдигна вежди.

— Точно. Фамилиерите са чувствени по природа. Най-добре е да бъдат оставени да изразяват това.

— Но втората ти майка сигурно не...

— Разбира се, че не. Тя е омъжена. Но не вярвам това някога да се случи на Реджар.

Дийна не разбираше тези хора изобщо, и се съмняваше, че щеше да ги разбере до края на гостуването си. Най-доброто, което можеше да направи бе да кима с глава на странното им поведение, докато ги наблюдаваше.

Не след дълго Реджар се върна, все още възбуден, и оправи пелерината си.

Ще тръгваме ли?

Лорджин го придърпа настрана и му прошепна:

— А къде е хубавата сервитьорка?

Реджар се усмихна като сатир, какъвто беше, и предпазливо изпрати мислите си само на брат си.

Предполагам ще ѝ отнеме известно време, докато се посъвземе. Когато я оставих, дори не можеше да си каже името.

Лорджин се изсмя на глас.

— Ти си непоправим!

Не съм единствения Кру, който е такъв. Да кажа ли на новата ти жена за времето, когато посещаваше сирените на Майра? Те още си спомнят с нежност за теб. Всичките дванадесет.

— Яниф е прав, ти си истински разбойник!

Лорджин дискретно погледна към Адееан, която разговаряше със стария мистик и размаха предупредително пръст пред брат си.

— Нито дума или ще съжаляваш.

Реджар само се усмихна.

Те продължиха пътуването си, като влязоха още веднъж в безкрайните тунели.

Дийна забеляза, че по пътя преминават все по-малко пътници и предположи, че те вече са достигнали Дивите простори, споменати от Лорджин. Няколко дрипави пътници минаха покрай тях и те им направиха място. Подозираше, че заплашителните погледи на Лорджин и Реджар бяха достатъчни, за да предотвратят всякакъв евентуален нападател.

За съжаление, в този момент си припомни как беше споделила с „котката“, че смята Лорджин за секси и че се разтапя от погледа му и лицето ѝ се изчерви щом се сети за невнимателните си думи.

Но как би могла да знае, че говори на брат му. И дали му бе разкрил това, което му беше доверила? Ужасяваща мисъл. Тя се обърна и погледна към Реджар. Лицето ѝ отразяваше смущението ѝ. Той ѝ намигна, очевидно разбрал мислите ѝ.

Няма да кажа нищо, Адееан. Не трябва да се тревожиш.

Тя му хвърли благодарен поглед и продължи да върви, като върна обратно в ума си момента, когато го беше видяла за пръв път в

пещерата. Какъв шок! Начинът, по който я беше погледнал, когато ѝ каза по телепатичен път: „Добро утро, жено на моя брат“.

Да, беше казал точно това.

Покрай цялото това вълнение бе забравила първите му думи към нея. Дийна се препъна в собствените си крака. Лорджин бързо се обърна да ѝ помогне. Тя го гледаше ужасно.

— Добре ли си, Адееан?

— Д-да, да, разбира се — той я погледна въпросително, после сви рамене и продължи да води през тунела.

Защо Реджар я бе нарекъл жена на Лорджин? Очевидно имаше погрешна представа за отношенията им. Трябваше ли да го поправи? Тази мисъл беше доста смущаваща. Да предположим, че са направили нещо не според техните странни обичаи? Това щеше да постави Лорджин в трудна ситуация. Трябваше ли да спомене на Лорджин? Абсолютно не. Нека те двамата да се оправят.

Утрото бавно премина, докато те продължаваха прехода си. Веднъж, тунела се разшири, и ги отведе до великолепна пещера, в която имаше голям замръзнал водопад. Температурата се понижи чувствително. Лорджин направи движение към Дийна да отиде при него и я уви в топлатата си пелерина. После използва силата си да предизвика слабо топло течение около тях докато вървяха. Реджар изчезна зад една колона, и се появи отново в котешката си форма, умно преценил, че гъстата му козина ще го защити от студа. Яниф очевидно можеше да се погрижи за себе си.

Скоро температурата започна да се покачва и те заеха обичайните си места в редицата, с Реджар, ходещ отново на два крака. Дийна помисли, че е чула шум от падаща вода, примесена с човешки звуци.

Тунелът в крайна сметка се разшири в голяма пещера, а в нея имаше няколко души със съмнителен вид. Повечето пиеха нещо от голям животински рог. Дийна забеляза от далеч подземна река, преминаваща през пещерата.

Лорджин ги поведе към бара, и поръча на не особено чисто изглеждащия извънземен зад тезгяха. Той имаше зачервен нос и мънистени очи. До известна степен ѝ напомняше на бившия ѝ шеф.

Извънземният изпухтя към Лорджин, после изплю голяма хрчка на пода. Да. Също като бившия ѝ шеф.

Лорджин бръкна в пелерината си, после обърна ръка към тезгяха и изсипа няколко скъпоценни камъка. Извънземният изсумтя отново и бързо ги грабна. Бутна един поднос към Лорджин заедно с четири рога, пълни с някаква течност.

Дийна се зачуди дали Лорджин има истинска представа за стойността на парите, като се има предвид цената на камъните, които беше оставил. Но понеже тя не знаеше какво има стойност тук, коя беше, че да го съди? Качеството на храната пред нея беше съмнително, въпреки че тя не беше гастроном, особено на местната кухня. Хвърли предпазлив поглед към подноса.

Лорджин я насърчи да се храни.

— Не мисля. Изглежда сякаш е висяло някъде известно време — тя отпи от напитката, изненадана от приятната ѝ свежест.

Лорджин погледна храната, после я побутна настрани.

— Може би си права. Мисля да се придържам към кийран — Реджар и Яниф се съгласиха.

Така че те пиха кийран.

Дийна започна да се чувства много по-добре. Дори вече не усещаше умора. Яниф осигури лодка за остатъка от пътуването до дома на учителя, а Реджар изчезна някъде с една двойка кикотеци се близначки.

Дийна отпи голяма глътка от напитката, докато си припомняше как Реджар бе положил здраво и собственически длани върху закръглените задни части на задъханите жени, докато ги извеждаше.

— Брат ти има морала на улична котка — очите ѝ се разшириха, когато разбра неволната игра на думи. Започна да се кикоти, а след това се разхълца.

Лорджин я погледна развеселен.

— Адееан, ти не си опитвала кийран до сега. Трябваше да се сетя.

Тя започна да се кикоти още повече.

— Мисля, че е достатъчно за сега, зира — той опита да отдалечи рога от нея. Тя не беше съгласна.

Докато те се бореха за рога, Дийна почувства нещо да се увива около бедрото ѝ. Щом погледна надолу, тя забеляза, че е пипало,

принадлежащо на пурпурното същество, седящо до нея. Той я погледна и се изхили, разкривайки остриите си зъби.

Интергалактическият глупак я опипваше! Това беше прекалено! Тя избухна в необуздан смях.

Лорджин измъкна кийрана от нея, и най-сетне забеляза Секла, който я беше прегърнал. Той заговори на извънземния на собствения му език:

— Махни пипалата си от жена ми веднага!

Секла отговори:

— Няма причина — той се изхили на веселието на Дийна. — Жената очевидно изпитва удоволствие от докосването ми.

Лорджин направи това, което считаше за достатъчно предупреждение, изваждайки светлинната си сабя.

— Ще ти дам причина — той замахна и срязва чисто пипалото, откъсвайки го мигновено от Секлата.

Помещението стана много тихо; всички очакваха реакцията на Секла. Той погледна внимателно Лорджин за един дълъг напрегнат момент, като преценяваше противника си. После рязко се поклони на русокосия мъж и бързо напусна пещерата. Шумът се възстанови, сякаш нищо не се беше случило.

В замаяното си състояние, Дийна не беше сигурна какво се е случило, докато не погледна надолу и видя отрязания крайник на крака си. Погледна Лорджин ужасено.

— Ти-ти си отрязал ръката му — тя започна да се накланя към него.

Лорджин очевидно беше раздразнен.

— Не е толкова обезпокоително, Адееан; ще му израсте друга.

Тя погледна с изненада отрязания крайник и се отпусна в ръцете му.

Погледа ѝ се насочи към люлеещия се таван на пещерата.

Отне ѝ няколко мига да осъзнае, че те са тези, които се движат, а не тавана. Имаше ужасно главоболие. Изправи се, хвана се за челото и простена. Яниф се наведе над нея, и сложи чаша с димяща течност пред носа ѝ. Странното съдържание съскаше и бълбукаше.

— Изпий това, дете. Ще проясни главата ти.

Тя предпазливо пое чашата и направи гримаса на гъстата воняща течност.

— Определено не е с косми от куче. Какво е — око на тритон?

Яниф се усмихна слабо.

— Пръст от куче е изпитано лекарство.

Дийна изобщо не беше сигурна, че той се шегува. Главата я болеше прекалено много, за да се тревожи за това. Като стисна носа си тя изпи отварата.

Когато главата ѝ започна да се прояснява, тя забеляза Лорджин и Реджар в противоположния край на лодката, които я управляваха в бързо движещата се вода с помощта на дълъг прът. Подземната река ги караше да действат бързо, за да предотвратят сблъсъка на лодката със скалния бряг. Стените на пещерата са движеха със зашеметяваща скорост, докато те отскачаха напред от мощното течение. Беше работа, която изискваше максимална концентрация, така че Дийна предпазливо не проговори на нито един от братята.

След време, което ѝ се стори часове, тя тихо попита Яниф кога ще стигнат до дестинацията си. Невероятно, но старецът беше заспал! Как можеше да спи, с този вихрен водовъртеж около тях. Дори странната птица на рамото му изглеждаше задрямала.

Яниф отвори едното си око.

— Името му е Боджо и когато поживееш толкова дълго, колкото аз, ще придобиеш способността да заспиваш при всякакви ситуации.

Дийна изглеждаше смутена.

— Ти можеш да четеш мислите ми. Мислех си, че имаш тази способност.

Яниф се протегна, и няколко от старите му кости изпукаха.

— Това безпокои ли те?

— Мислех, че да, но явно не е така. Реших, че е, защото ти не си застрашителен.

Лорджин изсумтя от носа на лодката, дочул разговора им.

— Никой в петдесет квадранта с микрон здрав разум не би повярвал, че Яниф не е застрашителен.

— Половината Вселена трепери от страх само при споменаването на името му — дойде от другия край на лодката.

Яниф потупа ръката ѝ успокоително.

— Ако това дете ме вижда като благ старец, аз не възразявам.

Лорджин клатеше глава, докато отблъскваше с пръта преминаващите камъни.

— Яниф, започваш да ме тревожиш.

Яниф се ухили подло, преди да изпрати светкавица, удряйки Лорджин право по гърба. Лорджин подскочи и го погледна остро.

Яниф спокойно отговори:

— Не бих искал да ти причинявам прекалено много тревоги, Лорджин та'ал Кру.

Звучният жизнерадостен смях на Реджар се понесе над водата.

— Проходът приближава, Лорджин. Малко разклонение в дясно. Не го пропускай, защото пътуването ни ще стане много тежко — Яниф, се взираше напред облегнат на тоягата си.

Лорджин кимна.

— Няма да го пропуска, Яниф.

Внезапно разклонението се появи пред тях. Дийна помисли, че съм сигурност ще го пропуснат, докато бурната река ги тласкаше напред.

— Там! — посочи Яниф, но Лорджин вече завърташе лодката, използвайки пръта като лост. Докато се бореше със съпротивлението на водата, мускулите на ръцете му изпъкнаха, показвайки невероятната му сила, и той благополучно ги измъкна далеч от главното течение на реката в един малък и относително спокоен канал.

Лорджин и Реджар използваха прътовете, за да избутат лодката напред в спокойните води. Скоро достигнаха малко пространство за акостиране, където имаше вече няколко лодки.

Дийна разглеждаше мястото, и забеляза няколко търговци, пътници и местни жители. Въпреки че беше изостанал район, този пост не изглеждаше толкова незаконосъобразен, колкото останалите, през които бяха преминали. Тя спомена това на Яниф, докато мъжете връзваха лодката.

— Права си. Можем да си починем малко по-спокойно тук — очите му потърсиха Лорджин. — Тъй като този в отсек се намира единствения специален лечител, обикновено се смята за безопасна зона, а гражданите и обявените извън закона се третираат еднакво. Всеки може да дойде тук за лечение без страх от гонения — Яниф

потри брадичката си. — Учудващо е, че криминалните елементи, осигуряват сигурността.

— Вероятно защото толкова често се нуждаят от лечение.

Лорджин се беше приближил към тях, за да изкаже мнението си към темата на разговора. Той пое ръката на Дийна в своята и я поведе към главния кей.

— Има изключения на тези неписани правила. Все още настоявам да стоиш близо до мен през цялото време.

— Чувам и се подчинявам, господарю! — Дийна започна да ходи като зомби.

Лорджин повдигна вежди:

— Разбирам думите ти, но какво правиш?

— Аз съм глупаво зомби, което се ръководи единствено по звука на командите ти — отговори Дийна с нисък монотонен глас, подходящ за вървящ мъртвец.

Лорджин нямаше представа какво значи зомби, но усещаше кога му се подиграват. Почеса брадичката си, сякаш е дълбоко замислен.

— Много съм изненадан.

Дийна продължи представлението.

— Изненадан от какво, господарю.

— Че си осъзнала причината за съществуването си толкова бързо — каза той, водейки я твърдо по улицата, и искрено развеселен от възмущението, изписано на лицето ѝ.

След като преминаха през няколко странични тунела, водени от Яниф, най-сетне достигнаха жилището на лечителя. Бяха посрещнати от слуга, който им каза да почакаат.

Дийна веднага забеляза разликата на това жилище от всички други, които беше виждала в този свят. Различаваха се по едно нещо, тук имаше мебели. Въпреки, че имаха прост дизайн, поне не бяха направени от камък. Дийна видя в единия ъгъл стол, който имаше възглавница. Тя не губи никакво време и потъна в меката удобна седалка.

— Ах. Това е по-добре.

Яниф се съгласи с нея, като също се настани.

— Лейва реши, че щом ще напуска културата на големите падове, поне ще се обкръжи с малко удобства. Повечето от пациентите

й я даряват с предмети като това елегантно обзавеждане. Можеш да бъдеш сигурна, че са рядкост по тези места.

Дийна протегна крака, облегна се и остави ума си да витае. Затвори очи и си представи голяма пица с пеперони. Стомахът ѝ изкъркори.

— Как е храната тук?

— Храната тук е отлична, благодаря — Дийна скочи при звука на властен женски глас. — На какво дължа това посещение, Яниф? Сигурна съм, че причината не е само в сладкия ми вид — дрезгавият глас беше насмешлив.

Дийна се изненада от външния вид на лечителката. Беше едра жена, висока, и в късните си години. Ушите ѝ бяха заострени, също както на Мики, но не толкова деликатни. Всъщност нищо в тази жена не можеше да се нарече деликатно. Очите ѝ блестяха от живо веселие. Дийна реши, че ѝ харесва.

Дийна дискретно погледна Яниф, заинтригувана от очевидното му смущение при думите на Лейва. Старият мистик приглади усърдно гънките на робата си. Младата жена предположи, че той е привлечен от старото момиче.

Лорджин заговори, като спаси Яниф от задължението да отговори.

— Лейва, убеден съм, че дори само външността ви е достатъчна за всеки мъж да се осмели да дойде тук. Но ние се нуждаем от вашите услуги.

Лейва се извърна от Яниф и погледна Лорджин.

— Добре, какво имаме тук, освен един честен мъж?

Тя проучи Лорджин, после прехвърли вниманието си към Реджар. Лицето ѝ придоби замислено изражение, когато забеляза очите му.

— Магьосник и неговият фамилиер. Колко странно.

Реджар се отдели от стената и се поклони.

Аз не съм негов фамилиер.

Лейва погледна Яниф, после отново Реджар.

— Негов си.

Лорджин проговори:

— Какво имате предвид? Брат ми и аз...

— Твоя брат? — Лейва се усмихна. — Да, двамата... Яниф следва своя...

— Достатъчно! — Яниф застана с лице към старата жена. — Винаги си имала тази дразнеща способност да ме ядосваш, лечителко.

Лейва изобщо не изглеждаше засегната от грубостта на Яниф. Напротив; явно се забавляваше.

— Нервирам те, нали? Добре — пренебрегвайки Яниф, тя се обърна отново към Лорджин.

— Кой си ти, скъпо момче?

Лорджин представи себе си, Реджар и Адееан, като през цялото време се чудеше на странното поведение на Яниф.

— Каква е тази услуга, която мога да ви направя? Извинете ме за думите ми, но вие изглеждате здрави — тя погледна Лорджин нахално. — Повече от здрави.

— Искаме да поставите преводач на Адееан.

Главата на Дийна рязко се извъртя към него.

— Какво? Никога не съм се съгласявала на такова нещо. Какво искаш да кажеш с това поставям? Поставяне, къде?

— В ума ти, естествено. Не се безпокой, зира, това е незначителна процедура.

— Незначителна за теб може би — тя сложи ръце на кръста си. — Никой, повтарям, никой няма да бърника из ума ми. Не искам никакви извънземни устройства в себе си.

Лорджин по никакъв начин не беше изненадан от реакцията ѝ. Все пак, тя беше неговата гарта.

— Хайде, няма нужда да се тревожиш. Ще стане много бързо.

— Казах не. Освен това не се нуждае от устройство за превеждане. Няма да съм тук толкова дълго, а и се справяхме добре досега.

Лорджин игнорира коментара ѝ, че няма да остава дълго, а се съсредоточи над другата ѝ забележка.

— Нуждаеш се от него. Скоро ще напуснем този свят. Ще трябва да разбираш това, което говорят хората около теб.

Дийна имаше ужасното предчувствие, че той няма да отстъпи този път. Тя реши да бъде твърда.

— Ти можеш да ми казваш какво говорят. Отговорът ми е *не* и това е окончателно.

Лорджин въздъхна. После започна да пристъпва към нея.

СЕДМА ГЛАВА

Дийна започна да отстъпва, после в пристъп на лудост реши да остане, където е.

— Лорджин, наистина го мисля. Не искам това... нещо в главата си — тя кръстоса ръце пред гърдите си, за да му покаже, че е сериозна. — Това е последното, което ще кажа по тази тема.

— Обещавах ли? — Лорджин продължаваше да се приближава към нея, и Дийна започна да отстъпва отново. Огледа се в търсене на път за бягство, и пропусна кимването на Лорджин към Реджар. Това беше и причината тя да се обърне надясно и да попадне точно в ръцете му.

— Реджар, пусни ме!

— Той няма да те пусне, защото знае, че постъпваш глупаво — Лорджин бе застанал пред нея. Тя опита да го ритне, но не улучи. Той успя да улови крака ѝ. После и другия. — Къде да я занесем, Лейва?

Лейва повдигна вежди.

— Към онази врата там.

Дийна надаваше протестиращи викове, докато двамата мъже я носеха, риташе и се гърчеше. Лейва се обърна към мълчаливия Яниф:

— Никога не ми носиш лесни задачи, нали, старче?

Яниф ѝ намигна.

— Ха! Жена като теб се нуждае от предизвикателства от време на време.

От другата стая се чу доста силен рев.

— Най-добре да помогнем на младите ми приятели, иначе ще се наложи да лекуваш слуха им.

Лейва се усмихна самодоволно и се запъти към стаята за манипулации.

— Сложете я на масата в средата на стаята.

— Не!

— Адееан, спри веднага. Лейва ще реши, че се съмняваме в уменията ѝ — Лорджин притисна раменете ѝ към масата, а Реджар

дръпна глезените.

Дийна спря да се бори и прониза Лорджин с пламтящите си очи:

— Ако тази жена дори ме докосне, ще ви съдя! Чу ли ме? Ще осъдя всички ви! Сега ме пусни.

Тя за какво говори?

Лорджин сви рамене:

— Нямам представа. Мисля, че ще имам нужда от помощта ти, Реджар.

Много добре.

— Да не си посмял да ме докоснеш, ти... ти... гадна котка такава!

Реджар се разсмя. Вместо да го обиди, както искаше, тя очевидно го забавляваше. Той се наведе над нея, а разноцветните му очи танцуваха от веселие.

Ти си уморена...

Да я хипнотизира ли се опитваше?

— Не съм!

Ти си уморена...

Дийна премигна:

— Аз не...

Ти си уморена...

— Да... Аз съм уморена — тя се опита да задържи очите си отворени, но клепачите ѝ изглеждаха толкова тежки.

Заспивай сега.

Реджар се изправи.

Ще спи кратко.

Лорджин приглади косата на Дийна назад от челото ѝ.

— Добре. Процедурата не е дълга.

Защо се противи толкова? Това е съвсем прост метод, който може да ѝ бъде само от полза.

— Не знам защо се държи по този начин — въздъхна Лорджин.
— Само се моля гневът ѝ да премине бързо.

Да, засмя се Реджар, гневът може да направи нещата много по-трудни за теб, братко.

Лорджин го погледна обезсърчено.

— Няма нужда да се радваш толкова, Реджар.

Нали за това са братята.

Лейва плесна с ръце.

— Всички да излязат. Ще ви повикам, когато приключа.

Яниф и Реджар с готовност излязоха. Лорджин обаче остана неподвижен.

— Ти също, Лорджин.

— Ще остана.

— Тя ще бъде добре. Сега тръгвай.

— Очаквам да бъде така. Въпреки това ще остана.

Лейва го погледна разгневено.

— Ти не си по-различен от жена си. И двамата упорито настоявате на своето. Направили сте добро съчетание, наистина.

Лорджин се усмихна иронично в отговор.

Когато Дийна отвори очи, видя надвесения над себе си Лорджин, с обезпокоено изражение на красивото си лице. За миг ѝ хрумна, че той нямаше да придобива това изражение толкова често, ако не ѝ причиняваше толкова проблеми! Той хвана ръката ѝ, и топлата му кожа я накара да осъзнае колко ѝ е студено. Започна да трепери.

— Н-няма ли някаква т-топлина тук? Аз... за-замръзвам! — тя огледа стаята, и забеляза, че се намира в спалня. Колебливо опипа повърхността под себе си, и простена, когато ръката ѝ докосна истински матрак. — Има ли друга завивка?

— Не. Ето, използвай пелерината ми — той се изправи, свали пелерината си и внимателно я постави над завивката, която я покриваше. — Това е страничен ефект от упойката. Понижава температурата на тялото.

Тя го погледна с ъгълчето на окото си.

— Мислех, че Реджар ме приспа — за което никога няма да му простя — зъбите ѝ започнаха да тракат от студ.

— Направи го, в началото. Но Лейва реши да използва и сънотворни, когато процедурата се проточи повече, отколкото очаквахме.

— Значи го направихте? — тя докосна челото си. Въпреки, че не усети никаква разлика, по бузата ѝ се стече сълза.

Лорджин седна на ръба на леглото.

— Какво е това? Защо се разстрои толкова? — той изтри сълзата с пръст. — Всички деца в моя свят преминават през това. Нищо не е.

— За теб може би. Но сега са бърникали в моя ум. Не съм същата, каквато бях. Всичко, което знам, е, че съм изцяло различен човек.

Лорджин я погледна иронично.

— Повярвай ми, ти си същата. И мога да го кажа напълно уверено.

— Но никога няма да знам това със сигурност, нали? — изражението ѝ беше неотстъпчиво.

— Жено, нищо не е направено на ума ти. Всичко, което имаш, е едно просто устройство за превеждане.

Изражението ѝ не се промени.

Лорджин се изправи с дълга измъчена въздишка:

— Ако се беше променила, първо щеше да станеш по-мила. А, както виждам не е така — Лорджин разтри слепоочията си. — Причиняваш ми главоболие.

Дийна едва го чуваше. С всяка изминала минута ѝ ставаше по-студено и по-студено, тялото ѝ се разтърсваше от студени тръпки.

— Лорджин, толкова ми е студено. Помогни ми, страх ме е.

Той спря да масажира слепоочията си, щом забеляза притеснения ѝ вид.

— Това е защото лекарството се изчиства от организма ти — той се мушна под завивките при нея и я обгърна с ръце. Гласът му беше нежен: — Ще се опитам да те стопля — той целуна върха на главата ѝ, докато триеше гърба ѝ. — Не се страхувай, Искрице. Няма да позволя да ти се случи нищо лошо.

— Вярвам в това, но кой ще попречи на теб да го направиш? — студените тръпки започнаха да стихват, но усещането за безпомощност пред Лорджин я плашеше. Наистина беше оставена на милостта му в този странен свят, в който я бе довел. Тайните ѝ страхове се потвърдиха от следващите му думи.

Лорджин повдигна брадичката ѝ с показалец и отвърна твърдо:

— Никой.

Тя отблъсна ръцете му и се отдръпна по-далеч на леглото. Думата я разстрои. Тя мислеше, че са... ами... приятели. А сега той злоупотребяваше с приятелството им. В бъдеще отношението ѝ към

него щеше да бъде съвсем различно. Щом се държеше така съвсем скоро щеше да разбере, че никой мъж не можеше да се налага на Дийна Джоунс. С тези мисли тя се унесе в дрямка.

Не усети закрилническите ръце на Лорджин да обгръщат кръста ѝ, придърпвайки я собственически близо до себе си, докато и той потъна в дрямка.

Той дочу гласа на Яниф, шепнещ в ухото му като досадно насекомо:

— Ако всичко, което смяташ да правиш, е да лежиш и да спиш, Лорджин та'ал Кру, по-добре е да станеш и да дойдеш да вечеряш.

Лорджин отвори лавандуловите си очи и погледна право в тези на Боджо.

— Разкарай този звяр от лицето ми, старче.

Боджо изграчи обидено.

— Стига, стига — Яниф погали животното, приглаждайки разрошените му пера. — Само защото тази жена те е вързала не означава, че трябва да обиждаш Боджо — той погледна към спокойно спящата Дийна в прегръдките на Лорджин. — Трудно ми е да повярвам, че такова малко същество може да притежава подобна власт над един Рицар на Чарл — магьосникът се ухили хитро. — Може би Реджар...

Яниф не успя да довърши думите си, тъй като Лорджин допря Кийракса до гърлото му.

— Какво казваше?

Очите на Яниф проблеснаха.

— Махни тази сабя от гърлото ми, ти нахално пале, преди да съм те превърнал в плужек — Лорджин се подчини. — Така е по-добре. Сега, както казвах, Лейва ме изпрати да те заведа долу на вечеря. Може би ще пожелаеш да дойдеш — той се накани да излезе, но спря и се обърна хитро към Лорджин — Преди всичко трябва да поддържаш силата си за ужасните изпитания, които предстоят.

Дълбокият гърлен смях на Лорджин отекна в помещението, когато Яниф излезе.

Дийна се събуди от звука. Този мъж никога не я приемаше насериозно! Сега дори ѝ се присмиваше. Може би намираще

отношението ѝ към устройството за смешно, но не и тя. Съвсем скоро щеше да разбере колко е сериозна. Освободи се от прегръдката му и го погледна хладно.

— Ти си будна? Добре. Лейва ни е приготвила храна. Доколкото си спомням каза, че си гладна — ленивият му поглед се плъзна по косата ѝ, падаща около нея като водопад от червени къдрици. Искаше да докосне копринените кичури, и да гледа как невероятните малки къдрици се увиват около пръстите му.

— Да, гладна съм — той вероятно се подиграва на косата ми, помисли Дийна кисело. Дари го с още един хладен поглед, стана от леглото и излезе от стаята, без да го удостои с внимание.

Лорджин я проследи с поглед заинтригувано. После потърка замислено брадичката си. Значи това бе нейният начин. Тази гарта смяташе да го държи на разстояние с бодлите си. Мъжът поклати глава и се подсмихна. Бодливата външност не можеше да го спре. Можеше да го бодне колкото си иска, но накрая сладостта ѝ щеше да е негова. Той я последва надолу, подготвяйки се за сблъсък.

По време на цялата вечеря Дийна игнорираше Лорджин. Говореше весело с Лейва, която харесваше, но не ѝ беше простила. Намигваше на Яниф, и се смееше с Реджар, на когото също все още не беше простила. А на Лорджин, човекът, когото действително винеше за цялото фиаско, беше обърнала гръб.

След вечерята, която беше първото апетитно нещо, което бе опитвала откакто бе дошла на това място, тя се извини и се върна в стаята си.

Изрита ботушите си и се строполи на леглото. Изненада се, когато Лорджин влезе след нея.

— Излизай! Това е моята стая. Присъствието ти е нежелано.

Лорджин се усмихна на малката гарта.

— Така ли? Може би трябва да го направя желано — Дийна скочи от леглото. — Това не е твоята стая, Адееан. Нашата е. Ще влизам и излизам, когато ми харесва.

Дийна сложи ръце на кръста си:

— Защо винаги трябва да спим в една стая? Сигурно има и друга свободна за теб. Не те искам тук.

Лорджин се приближи, погледна напрегнато към лицето ѝ през полуспуснатите си клепачи и отговори на сарказма ѝ с тон, звучащ

много застрашително заради спокойствието в него.

— Дори да има хиляда стаи, аз пак ще спя в тази.

Дийна погледна настрана. Сега беше свършено с нея! Той не се трогваше от студенината ѝ, както другите мъже, които познаваше. Всъщност при него явно имаше обратен ефект, и това подхранваше агресивността му. Не това искаше тя. Какво трябваше да направи? Цялата тази ситуация потвърди мнението ѝ, че е най-разумно да прекрати всякакви отношения с този мъж. Той не се поддаваше на контрол. Тя прехапа устни докато обмисляше следващия си ход.

— Ела тук, зира.

Думите му прекъснаха мислите ѝ. Той отново я нарече зира. Този път тя разбра, просто разбра, какво означава думата. Устройството за превеждане! Погледът ѝ издаде ужаса ѝ.

— Ти ме нарече... съпруга — обвини го тя. Всъщност, той я беше нарекъл „любима съпруга“, но тя предпочете да игнорира първото.

Лорджин спря аметистовия си поглед върху нея.

— Ти си моя съпруга. Моя си по правото на приемствеността и по дадена клетва. Отдавна трябваше да се съберем.

— Какви ги говориш? Аз не принадлежа на никого!

Думите ѝ го разгневиха повече, отколкото бе очаквала.

— Ние сме женени! — той разсече въздуха с ръка. — Клетвата беше дадена и приета.

Дийна объркано премигна.

— Не си спомням никаква клетва.

Очите му я пронизаха:

— Нима? Припомни си, ако обичаш, как коленича пред теб, предлагайки себе си и рода си, предлагайки Кийракса на Лодарес, благороден род от шестнадесет поколения!

Той стоеше изправен, и се извисяваше над нея.

— Припомни си, ако обичаш, как прие този свещен символ, обвързващ ни за вечни времена, обединявайки ни в едно цяло.

Дийна отстъпи назад, видимо пребледняла.

— Искаш да кажеш... когато ми даде камата си... ти се ожени за мен?

— Именно.

— И според вашите традиции на жената не ѝ е позволено да има думата?

— Разбира се, че ѝ е позволено. Според традициите, както ти казах в Санфрансиско, аз поех Правото. Ти, Адееан зира'ал Лорджин, одобри това, като ми върна Кийракса по стария обичай, насочен към сърцето ми. Ти положи клетва. Очаквам да я почетеш.

В този момент, Дийна реши да увеличи разстоянието помежду им.

— Но как бих могла да знам? Не познавам традициите ви. Дори не разбрах какво правиш.

Лорджин не каза нищо, само се ухили злобничко, и ѝ заприлича на дивия си брат. Кристалната обеща на ухото му припламна.

Тя преглътна. Тънък слой пот покри челото ѝ.

— Ти си планирал това! Измами ме с този брак. Ти... ти... — тя заекна. — Това е незаконно! Нарича се упражняване на натиск, или нещо подобно. Този брак няма да мине в съда. Нищо не означава в моя свят.

— Да, но ние не сме в твоя свят.

— Как смееш! Ти, нахален, примитивен, арогантен... нарушител!

Той сви вежди.

— Нарушител?

— Дойде неканен в дома ми, нахлу насилствено в живота ми! Кой те е карал?

Лорджин отвори уста да отговори, но Дийна го отрязва. Кръстосала ръце пред гърдите си, тя каза категорично:

— Няма да остана тук дори минута. Върни ме обратно. Незабавно!

Лорджин се изсмя на нелепото ѝ твърдение. Свали пелерината си и я захвърли на пода.

— Искам да се прибера вкъщи, Лорджин.

— Ти си си вкъщи — той свали ризата си.

Дийна не можеше да повярва, че действително тропна с крак от гняв.

— Не желая да ти бъда съпруга!

— Наистина ли? Ще ти покажа какво точно е желанието ти.

Тя не се нуждаеше от устройство за превеждане, за да разбере думите му. Повдигна малката си брадичка упорито.

— Ще трябва да ме вземеш, ако ме искаш.

Лорджин сви рамене и събу ботушите си.

— Това възнамерявам да направя.

Той изцяло пренебрегна значението на думите ѝ, като тръгна решително към нея.

— Искам да кажа, че за да го направиш, ще трябва да ме изнасилиш — поясни тя.

Очите му проблеснаха докато се смееше тихо.

— Ти си толкова драматична, Искрице — прошепна той, и поклати глава на сцената ѝ.

Очевидно не можеше да го надвие. По дяволите, той се забавляваше! Това бе последният ѝ куршум. Изнасилената викторианска девица.

— Докосни ме и ще се самоубия — това прозвуча много по-глупаво на глас, отколкото когато го четеш в книгите. Надяваше се той да не разбере, че блъфира.

Той изглеждаше изненадан, но не от думите ѝ.

— Зад теб — посочи той — Зорф!

Дийна се обърна, подскочи и изпищя едновременно.

— Къде?

Лорджин я сграбчи изотзад и падна на леглото с нея. Бързо се извъртя, и я притисна под себе си. Бавна усмивка се разля по красивото му лице, когато погледна надолу към нея, а белите му зъби проблеснаха на слабата светлина.

— Тук — на лявата му буза се появи малка трапчинка.

— Ти, плъх такъв!

Той примигна невинно, а дългите тъмни мигли рязко контрастираха на пастелните му очи.

— Какво е плъх?

— Животно-гризач, излиза и гризе разни неща. А сега се разкарай!

Лорджин очевидно беше развеселен. Лукаво се отърка в нея, достатъчно, за да ѝ покаже колко е твърд. Очите ѝ се разшириха.

— Какъв вид неща гризе? — измърка той.

О, Господи!

— Всякакъв — всякакъв вид. Лорджин, позволи ми да стана.

Той отново я притисна дяволито.

— Какви неща?

Беше ужасно трудно да мисли, когато той я гледаше по този начин. Когато го усещаше така. Той направо вибрираше от страст.

— Не знам... храна, пръсти на ръце, на крака, вещи...

Той повдигна ръката ѝ от леглото и я поднесе към устните си. Горещите му устни изгориха дланта ѝ. Той игриво захапа палеца ѝ, преди да го поеме в топлата си уста. Коприненият му език предизвика електрически тръпки по тялото ѝ, зъбите му драскаха по дължината му, докато пронизващия му огнен поглед не изпускате нейния.

Действията му бяха явно предизвикателни.

Дишането ѝ се ускори. Когато той улови погледа ѝ отново, тя почти се омая от блясъка на огъня в очите му. Като малки розови фойерверки...

Тя затвори очи за миг, за да прочисти главата си и да възвърне решителността си.

— Плъх ли съм? — попита той лениво.

— Да! — той се наведе над шията ѝ, и леко гризна меката кожа. Тялото ѝ потръпна. — Не! Аз... аз искам да кажа, че се държиш повече като вампир. Спри с това!

Лорджин повдигна глава, а копринената му коса премина през втвърдените ѝ зърна. Тя се закле, че може да усети чувственото докосване през туниката си.

— Какво е вампир?

— Чудовище! Чудовище, което смуче... — очите му се разшириха. — О, Господи! Лорджин, престани!

Очите му проблеснаха весело.

— Определено мисля, че ще съм вампир — той пое гърдата ѝ в уста през туниката, плъзна език по настръхналото връхче и нежно го потърка напред-назад по зъбите си.

Дийна изви гръб и сграбчи голите му рамене.

— Моля те, Лорджин, недей — молбата ѝ прозвуча леко дрезгаво, когато почувства устата му през материята, наред с усещането на гладка мускулеста мъжка плът под ръцете си. Тя изпъшка завладяна от мощната сила на този мъж.

Той спря, за да я погледне, а очите му сега блестяха с преливащи розови искри. Отпусна долната част на тялото си върху нея, докато ръцете му придържаха тила ѝ, а свитите му лакти повдигнаха лицето ѝ.

— Подай ми устата си — тонът му беше груб и непреклонен, и всяка следа от смях бе изчезнала.

Погледът на Дийна попадна на красивото му лице, толкова мъжествено и оживено от страст. В този миг осъзна, че каквото и да каже или направи, той нямаше да спре.

Щеше да я има.

— Подай ми устата си — повтори той, взирайки се настойчиво в пълните ѝ меки устни.

Когато тя не реагира на думите му, той притисна долната част на тялото си силно към нея, бедрата му се залюляха съблазняващо между нейните. Тя потръпна от интимното докосване. Той повдигна очи от устните ѝ, и я улови с блестящия си огнен поглед. Накъсаният му дъх галеше лицето ѝ.

Лорджин беше изгубил способността си да мисли. Почти простена, желанието му беше толкова силно. Искаше тази жена повече от всичко друго. Възбудата от желанието го заливаше. Сърцето му биеше силно в очакване да се осъществи Прехвърлянето. Усети нарастването на силата в себе си, и тя го водеше към ръба. Започваше да пее в него, и можеше да чува само това. Докосването ѝ караше нервните му окончания да пулсират, създаваше огън в кръвта му. Уханието ѝ се вплиташе в сърцето му, даваше се от желание. Той копнееше да я вкуси. Нейният вкус...

— Целуни ме — прошепна дрезгаво. — Целуни ме, моя Адееан.

Дийна можеше да усети силното биене на сърцето си в гърдите. Или беше неговото? Всяка фибра от съществото ѝ го желаше. Не можеше да отрече. Той беше създаден за нея, фантазия от плът. Само този път. Трябваше да го направи този път. По-късно щеше да реши проблема с абсурдния брак.

Само този път...

Със задавен вик, тя повдигна устните си към неговите, и ги свърза в един изблик на див копнеж.

Отговорът на Лорджин беше незабавен и силен. Големите му ръце се провряха в косата ѝ и той я улови като пленник с бурната атака

на устата си. Езикът му се гмурна между устните ѝ, стремеше се да я вкуси напълно. И я вкуси.

Дийна изгуби разума си, напълно завладяна от чувственото му нападение. Див и нежен, груб и одухотворен, същността му проникна в душата ѝ, когато той си проправи път през всяка съпротива, която бе имала досега.

Топлите му ръце се промъкнаха под туниката ѝ, и тя почувства горещината по гърба си и по нежната кожа на корема. Бяха мъжки ръце — големи, силни и малко грапави, докосваха я с нежност, която по никакъв начин не прикриваше решителността и опитността на всяка ласка. Лорджин знаеше какво точно да направи, не изпитваше колебание или непохватност. Беше мъж, който пренасяше увереността си в леглото. Изкусните му ласки я караха да се чувства така, сякаш бе единствената жена, която някога беше прегръщал, единствената жена, която беше дарявал с такава нежност. В един кратък миг на осъзнаване, Дийна помисли, че той си играе с нея като майстор музикант, настройващ всяка нота до перфектната височина.

Никога не бе имала шанс да му устои.

Той повдигна туниката и я захвърли към средата на стаята. Отново покри устата ѝ със своята, потапяйки я в безумието на целувката. Потри гърдите си срещу нейните, позволявайки различното естество на кожата им — едната мека и закръглена, другата — твърда и мускулиста, да се плъзгат една срещу друга, правейки я чувствителна на докосването му. Малки пулсации от електрическо желание прескочиха от него към нея, отнемайки ума ѝ.

— Лорджин, Лорджин... — тя повтаряше името му като задъхана мантра.

— Да, Адееан. Да... Искаш ли ме сега, зира? Усещаш ли ме да идвам към теб? — шепнеше горещият му дъх срещу устните ѝ.

Той започна бавно да завладява сетивата ѝ, докато накрая всичко, което тя чувстваше, всичко, което можеше да види, всичко, което можеше да вкуси, беше Лорджин та'ал Кру.

— Имаш вкус на утринен ден, Адееан.

Тихите му любовни думи, произнесени на авиарански език в ухото ѝ, я накараха да простене. Определено трябваше да го постави на място. Но не сега. Не, не сега. Тя потръпна, когато върха на езика му се завъртя около ухото ѝ, после леко я подразни по навътре.

Той чертаеше с език надолу по шията ѝ до ключицата, около огърлицата, следвайки пътеката до средата на гърдния ѝ кош, и между гърдите ѝ. Всяко точка, с която правеше любов пропя с остатъчна вибрация, докато той преминаваше през нея.

Завъртя език около пъпа ѝ, възбуждайки чувствителните нерви, преди да се премести отново към плоския ѝ корем. Като използваше устата и зъбите си, той започна да хапе лекичко, оставяйки малки любовни отпечатъци. Дийна изпъшка при грубостта на действията му, чудейки се дали е способна да понесе толкова разкрепостен, страстен любовник.

Лорджин не ѝ даде време да се чуди продължително.

Опияняващите му ласки пометоха всякакви опасения, които тя бе таила в себе си, той се насочи към гърдите ѝ. Пое в устата си набъбналото розово връхче, и като използва само върха на езика си, изпрати малки тръпки по тялото ѝ.

Дийна изви гръб и извика, задавена от ридание:

— Ще ме убиеш от удоволствие! — въпреки това тя сграбчи главата му и я придърпа по-близо.

Тъглчето на устата му се повдигна.

— Ще дам най-доброто от себе си, Искрице — обеща той.

Лорджин улови заоблените ѝ гърди в изкусните си ръце, и установи с нежна усмивка, че те изпълват дланите му превъзходно. Наведе глава над другата ѝ гърда, и още веднъж ѝ изпрати малки любовни тръпки, поемайки зърното ѝ в уста и играейки ролята на вампира, на когото Адееан го бе оприличила. Позволи на пръстите си да се придвижат леко надолу от двете страни на тясната ѝ талия, и продължи да смуче безмилостно малкото връхче, докато галеше с кръгови движения на палците си меката плът под гърдите ѝ.

— Лорджин... — задъхваше се Дийна, пръстите и се бяха вплеели в косата му.

Той не мислеше, че е необходим словесен отговор.

Лорджин целенасочено проучваше талията ѝ с ръце, и бавно плъзна панталоните по краката ѝ. Запрати ги по посока на туниката. Умелите му пръсти галеха нежната кожа на бедрата ѝ, и караха импулсните ѝ точки да потрепват от докосването му. Той се изправи, бързо захвърли собствените си панталони, и остана прав до леглото за

миг, без да откъсва очи от голото ѝ тяло. Въпреки решението си да не се крие от сладострастния му поглед, тя се изчерви.

— Караш ме да се срамувам.

— Не трябва.

Костваше ѝ усилия да не се прикрие, докато изгарящият му поглед проследяваше всяка линия на тялото ѝ. Наистина ли някога си беше мислила, че този мъж е безразличен към нея? Миналата нощ, в езерото... Колко наивна е била? Очите ѝ се сведоха към мъжествеността му. Беше напълно изправен, голям и издут от страст.

Огромен е. Как би могъл... Никога няма да...

Лесно разгадал мислите ѝ, той се усмихна и каза уверено:

— Ще се получи.

Лицето ѝ пламна задето бе толкова прозрачна, но Лорджин не се разколеба. Решително сграбчи глезените ѝ по един във всяка ръка, раздалечи краката поставяйки коляно върху леглото. Кичур от косата му погали прасеца ѝ, когато той се наведе над нея.

— Бъди сигурна, зира. Ще ме опознаеш като себе си, както и аз теб — зъбите му се застъргаха по вътрешната част на прасеца ѝ — послание за непоколебимост и обещание.

Дийна не можа да направи нищо, освен да простене на глас.

Прихванал здраво глезените ѝ, Лорджин продължи пътя си бавно нагоре по вътрешността на краката ѝ, като използваше езика, устните и зъбите си в комбинация на безмилостна чувственост. Целуваше. Ближеше. Хапеше. Разпределяйки времето си по начин, познат само на него, той спираше периодично. Цялото тяло на Дийна тръпнеше както от докосването, така ѝ от липсата му.

Самият Лорджин не остана незасегнат. Пулсът му бе ускорен, откриваше, че му е все по-трудно да се концентрира, а кръвта му кипеше. Когато стигна до бедрото ѝ, той наведе глава и погледна Дийна с очи, замъглени от желание. Забеляза неравномерното ѝ дишане, стъклените очи, тръпките от удоволствие. Свали поглед към мястото, където се съединяваха бедрата ѝ. Блестящите червени къдрици бяха негова цел от самото начало. Той забеляза състоянието ѝ и се усъмни, че ще е способна да приеме това преживяване и всичко останало, което ѝ предстоеше. Сега не, но определено по-късно...

Той се повдигна и покри устата ѝ със своята.

Когато вкуси сладостта на устните му, Дийна улови главата му, а пръстите ѝ запълзяха през дългата копринена коса. Всепоглъщащата му сила почти я лиши от възможността да се движи. Тя никога не се беше чувствала по този начин преди, странно изцедена, но все още изпълнена с енергия. Той захапа шията ѝ рязко, после облиза мястото успокоително, после отново го възбуди докато изпращаше леки вълни електричество към нея. После, в рязък контраст, той духна върху мястото. Дийна изви гръб от леглото.

— Моля те, моля те, Лорджин, не мога да понеса още дълго това.

На това можеше да повярва. Не мислеше, че сам може да поеме повече. Отвръщаше му с невинна сладост. Отново му хрумна, че тя е много неопитна. Това беше непознато за него, защото беше израснал в свят, където сексуалната свобода беше начин на живот.

Той внимателно плъзна средният си пръст вътре в нея. Каdifената ѝ гладкост го обгърна с лека ласка. Тя беше невероятно тясна и стегната. Разбра, че не е съвсем недокосната, но беше толкова тясна... Той се запита дали по някакъв начин не е сгрешил с предположението си.

Той повдигна уста към нейната.

— Била ли си с мъж преди?

Лицето ѝ пламна. Да не мислеше, че е някое бебе, напълно неопитно?

— Разбира се, че да! Много пъти!

Лорджин повдигна вежди скептично. Дотук с ролята ѝ на „отегчена от живота“ Тя обърна глава настрана.

— Веднъж. Не беше...

Той обърна лицето ѝ обратно към него.

— Всичко е наред, Адееан. Този ще бъде.

Откритието не го изненада. Изненада го собствената му реакция на това. Той беше благодарен за липсата ѝ на опит. Винаги можеше да ги отведе там, където искаше да отидат, но странно, мисълта, че друг мъж може да я е докосвал, караше кръвта му да кипи. След тази нощ щяха да познават единствено взаимното си докосване. Тази нощ... тази нощ той беше загрижен, въпреки това, което ѝ бе казал, че големият му размер ще я нарани. Самото приемане на Прехвърлянето беше повече от достатъчно за нея, без да прибавя дискомфорта.

Нямаше как да ѝ го спести.

Върхът на члена му докосна отвора ѝ, и внимателно проникна няколко сантиметра, отдръпна се и повтори движението няколко пъти, като всеки път се вмъкваше малко повече. По този начин се опитваше да разшири тесния проход, възможно най-деликатно, за да проникне напълно.

Дийна усещаше тъпо пулсиране между краката си. Натискът срещу нея ѝ причиняваше силно напрежение. Лорджин навлизаше в нея внимателно. Отдръпваше се. Забиваше се отново. Отдръпваше се. Периодичните му тласъци я доведоха до ръба. Тя не беше настроена за такава игра. Искаше го целия.

— Ти ме измъчваш — извика тя.

— Не. Ти си прекалено тясна — дрезгавият му отговор се изгуби, когато тя посрещна следващия му тласък с насрещно движение на бедрата си.

Така да бъде. Лорджин я изпълни. И я изпълни. И я изпълни.

Изпита остър дискомфорт, когато кожата ѝ се разтегна, за да се приспособи към него. По дяволите, прежулваше я! Една сълза неволно се отрони от окото ѝ.

Лорджин, който се стараеше да остане неподвижен дълбоко в нея, докосна сълзата с върха на пръста си. Приглади косата ѝ назад и прошепна:

— Защо не изчака?

Тя го погледна в очите:

— Не можех.

Той простена. Дийна почувства как се свива дълбоко вътре в нея.

— Прости ми, Искрице, но и аз не мога да чакам повече.

Той започна да се движи. Дискомфортът бързо се превърна в изгарящо удоволствие. Това беше нещо, което никога не бе изпитвала през краткия си сексуален опит. Отново, следвайки своя собствен план, контролираните му движения я доведоха до лудост.

Тя обви крака около кръста му, и го привлече толкова близо, колкото беше физически възможно. Усетил желанието ѝ, той бавно раздвижи бедрата си, докато я държеше с ръце и устни.

— Красива моя гарта...

Той я вкусваше с необузdana страст, почти изпращайки я през ръба. Тогава движенията му се засилиха, като я държеше почти

неподвижна под себе си. Мощните му стабилни тласъци, комбинирани с безмилостните целувки, почти я подлудиха.

Той изпращаше електрически поток към нея, вълна след вълна. В ритъм с тласъците. Това ѝ дойде твърде много. Тя извика в устата му, когато първият оргазъм я връхлетя като силна вълна, и нейните вълни се обединиха с неговите...

Лорджин почувства приближаването на собственото си освобождение. Цялото му тяло бучеше от силата му. Лееше се и подскачаше във вените му, натрупваше се. Дишаше неравномерно, сграбчил лицето на Дийна с треперещи ръце, а гласът му беше поразително силен, като се имаше предвид състоянието му. Той произнесе авиаранските ритуални думи на Прехвърлянето:

— Повече не се отделяй от мен! Завинаги!

Дийна извика, когато силата му я връхлетя с пълна мощ. Потече към нея с несекващ поток от енергия.

Точно преди да припадне, той със задоволство забеляза, че в шока и болезненото удоволствие от Прехвърлянето, не се извърна от него. Не, тя го беше притиснала още по-силно.

Яниф стоя в спалнята си до късно, и чете древна книга за магии. Внезапно вдигна поглед от страницата и го насочи към Боджо. Беше усетил слаба промяна на силата в Четвъртото ниво. Прехвърлянето се бе случило. Той се усмихна и отново се върна към четенето.

ОСМА ГЛАВА

— Фантастично! — очите на Дийна трепнаха и се отвориха, а замечтаният ѝ поглед попадна върху страстното лице на любимия ѝ. Все още преплетен с нея, Лорджин я погледна през натежалите си от споделената страст клепачи. В очите му все още проблясваха искрици. Той ѝ напомняше на състезателна машина, временно бездействаща. Хрумна ѝ глупавата мисъл, че ако му даде зелена светлина, той може лесно да увеличи оборотите и да мине на свръхскорост. Тя се разсмя.

Той ѝ отговори с бавна, довольна усмивка. Ръцете му все още държаха главата ѝ, с пръсти заровени в косата ѝ. Лорджин се наведе и леко прокара устни през нейните няколко пъти, а косата му гъделичкаше гърдите ѝ при всяко движение.

— На какво се смееш, зира? — гласът му беше като милувка по устните ѝ. — Мислиш си, че моето правене на любов е смешно? — тя можеше да усети усмивката му до устните си. И нещо друго между краката си. Нарастващо.

Очите на Дийна се разшириха.

— Лорджин, не можеш!

— Очевидно мога.

Въпреки това, младата жена не мислеше, че самата тя ще може. Това, което направиха беше възхитително, емоционално, поразително, но и много стряскащо. Дийна не знаеше дали иска да преживее начина му на любене отново. Е, поне не скоро.

— Л-Лорджин, н-не мисля, че мога да го направя отново.

Погледът му беше леко снизходителен и дяволски секси.

— Не се тревожи, Адееан. Сигурен съм, че мога да повторя представянето си за твое удоволствие.

Тя порумения.

— Не! Имам предвид, че не мога... не съм... не съм...

Той въздъхна леко, и топло в ухото ѝ, и прошепна тихо:

— Ти можеш. Ти ще. Ти си...

Той се притисна към шията ѝ с отворена уста, езикът му се плъзна лениво по кожата. Без никакво бързане. Очевидно той само се наслаждаваше на вкуса ѝ.

Тя замръзна, знаейки много добре накъде се е насочил. Пое рязко дъх, когато той попадна на едно особено чувствително място. Мъжът отговори на реакцията ѝ с леко захапване, преди да продължи небрежното си кръжене.

— Лорджин?

— Да? — гласът му беше приглушен и премаял.

— Изплашена съм.

Той веднага спря и се надигна, за да срещне очите ѝ. Изражението му беше загрижено, и той отстрани косата от лицето ѝ.

— От какво? — гласът му проехтя в тихата стая.

Неспособна да го погледне в очите, тя извърна глава настрани. Той я обърна обратно към себе си, като нежно повдигна брадичката ѝ.

— От какво? — тихо повтори.

За съжаление този вид неща изискваха много такт. Нещо, което не ѝ бе добре познато.

— Ами, беше... страхотно, но... имам предвид...

Веждите му се свиха застрашително. Тя очевидно не можеше да намери правилния подход.

— Но какво? — гласът му звучеше грубо.

Свита от смущение под него, тя избърбори:

— Беше неудобно, ясно?

Очите му бяха сериозни.

— Всичко ли?

Като избегна погледа му, тя повдигна ръка и започна да върти кичур от косата си.

— Н-не, само последната част.

Ако Дийна беше погледнала към него, щеше да забележи разбиране в очите му, както и кратък проблясък на облекчение.

— Имаш предвид Прехвърлянето.

Тя изглеждаше озадачена.

— Прехвърляне? Искаш да кажеш, когато ти... ами когато ти свърши... — тя усети как бузите ѝ пламват.

Той прокара палец по зачервената ѝ буза и се усмихна нежно.

— Не, не говорех за това. — Той продължи да обяснява: — Прехвърлянето се случва само веднъж, когато една двойка се свързва за първи път.

— Оо — тя обмисли казаното за момент. — Тогава... няма да изпитам повече дискомфорта, който почувствах?

Той прокара пръсти през косата ѝ, после леко целуна челото ѝ.

— От сега нататък ще има само удоволствие, Искрице.

След като въпросът беше изяснен, Лорджин си помисли, че ще е подходящо да докаже думите си. Спусна устата си над нейната. Тя го изненада, когато постави ръце на гърдите му и го спря.

— Какво прави то? — въпросът ѝ беше предпазлив и подозрителен.

На лявата му буза се появи малка трапчинка.

— Какво прави то? — очите му блестяха с прикрито веселие. — Никой ли не те е научил?

Изразът на тотално недоумение беше достатъчен отговор. Той се намръщи и извърна поглед. Не учеха ли жените си на нещо на онзи Дисниуърлд? Споменът за сладката ѝ наивност докато се любеха отговори на въпроса му. Каква изостанала планета!

Той въздъхна. Очевидно сам трябваше да я научи. Никога не беше чувал воин да е призован за такава задача. Беше... малко смущаващо. Астралният Алианс трябваше да му е благодарен, че се придържа към принципите им!

Той преглътна, и прочисти гърлото си.

— Когато една двойка се свързва, прави това, което ние направихме току-що.

— Да?

Тя все още изглеждаше объркана. Лорджин преглътна отново и продължи:

— Прехвърлянето се случва по време на... кулминацията на акта.

— Винаги?

— Не, само когато свързването е истинско.

— Не разбирам.

От това се страхуваше той.

— По време на Прехвърлянето, мъжът дава силата си на жената.

Тя ахна.

— Цялата ли?

Лорджин не успя да се сдържи и избухна в смях. Той знаеше, че не трябва да се смее на невежеството ѝ, но обърканият ѝ вид отпуши емоциите му. Докато изтриваше сълзите от очите си, той си помисли, че до края на живота си няма да забрави този момент. Погледна надолу към своята изключителна зира, и почувства как сърцето му се изпълва. Все още се смееше, когато ѝ отговори:

— Не, не цялата, а само част.

Челото ѝ се набръчка, в опит да намери причина за веселието му.

— Но защо?

Светлите му очи се замъглиха.

— Това е смисъла на Прехвърлянето. Жената ще му я върне в подходящия момент.

— След това те не се свързват повече, нещо като развод?

— Какво е развод?

Дийна му обясни. Той разсече въздуха с ръка.

— Не! Нищо подобно на развод. Свързването е завинаги.

Дийна поклати глава. Беше ѝ ясно като в мъгла.

— Все още не разбирам.

Лорджин се усмихна тайнствено.

— Ще разбереш.

Дийна го погледна през мигли. Какво ѝ бе дошло до главата? Какво беше това, ала-бала? Във всеки случай нищо от това не можеше да се отнася за нея, просто защото не беше от подобни светове. Положително Лорджин знаеше, че тя няма да остане обвързана с традициите, не и по свой избор. Трябваше да го накара да проумее това.

Нещо друго я безпокоеше. Когато той говореше за тях двамата заедно, сякаш знаеше какво ще се случи — че е решено предварително. Думите му не звучаха като празни приказки. По-скоро сякаш той следваше някакъв извънземен ритуал, за който тя не знаеше нищо.

Внезапно тя си спомни как той каза, че не може да напусне нейния свят. Но когато го беше попитала за това в първата пещера, той ѝ бе отговорил нещо за погрешно тълкуване на думите му. А той определено знаеше как да се върне в своя свят — присъствието ѝ беше доказателство за това — но може би имаше предвид нещо друго. Но какво? Тя се опита да си спомни точните му думи.

— Не харесвам изражението на лицето ти — думите му я изтръгнаха от мислите ѝ.

— Хмм. И защо не?

Той повдигна брадичката ѝ с пръст.

— Защото имаш такова лице, когато си на път да ме ядосаш.

Тя отблъсна ръката му.

— Не ставай смешен.

Тогава Дийна си спомни. Беше казал, че не може да си тръгне, но после сигурно беше решил, че може. Което означаваше, че каквато и да е била причината, тя вече не е била валидна. И така, какво беше? Той те доведе тук, тъпачке! Но дали беше лично решение или работа?

Тези мисли я накараха да се почувства неудобно. До момента тя приемаше, че той я е довел като гост, един вид отплата за нейното гостоприемство. Тя прие всичките негови глупости за свързване и клетви като комуникационна грешка. Извънземен жаргон за желание да се търкулнат между чаршафите. Но ако не беше? Ако...

— Лорджин, защо дойде в моя свят? Знам, каза, че е грешка, но...

Той поклати глава.

— Не беше грешка, Адееан. Едва ли е грешка. Неочаквано, може би случайно — очите му попаднаха на Шимале около шията ѝ. Сега бе момента да ѝ каже, вече знаеше. Посочи огърлицата.

— Не знаеш какво е това?

— Не, не. Искам да кажа не знам.

— Това ме доведе при теб — Той опипа тежкия камък. Дийна усети приятно бръмчащо вибриране. — Нарича се Шимале.

Шимале! Беше го споменавал и преди, но тя нямаше представа за какво говори.

— Как може тази огърлица да те доведе при мен?

— Това е камък за гадаене — усилвател. Те пеят на малцина. Този, който чуе звука може да потъне в пространството и времето. Казват, че всички камъни от всички Шимале са идентични, всеки кристал е част от една перфектна хармония. Безупречна красота. За да се чуе камъка трябва да се познае величието на съвършенството. Те са връзката в цялото ни съществуване — в гласа на Лорджин звучеше благоговението и почитанието, което чувстваше.

Открито в магазин за боклуци? Тя мъдро запази тази мисъл за себе си, като каза:

— Откъде е дошла?

— Никой не знае. Първоначално са съществували дванадесет. Казват, че преди безброй хилядолетия девет Шимале са се свързали през времето и пространството, създавайки сложна матрица в структурата на континуума. Ние наричаме това матрица на тунелите. Ти премина през тунел, когато те доведох тук.

— Как се появи той в хотелската стая?

— Някои мистици имат способността да ги извикват.

— Ти имаш ли тази способност?

— Да, но ти трябва да разбереш, че мога да го правя само при определени обстоятелства. В нашите светове входовете на тунелите са до голяма степен на фиксирани места. Тези, които могат да извикват тунелите са в състояние да предизвикат отваряне за преминаване.

— Каза девет Шимале — какво е станало с останалите три?

— Допреди хиляда години те са били под покровителството на Гилдията. Те не са били много щастливи от възложената грижа. Древните постоянно са се тревожели за сериозните последици, които биха настъпили ако камъните попаднат в лоши ръце, защото силата им е безгранична. Така тази загриженост засенчвала всичко, което те правели, докато не преценили, че работата им е неефективна. Тогава решили, че е най-добре да ги „изгубят“ в тунелите завинаги.

Дийна остана очарована от историята.

— Направили ли са го?

— Да. Но Яниф имал видение. Той предсказал за едно Шимале, което ще пее не на нашето ниво на съществуване.

— Яниф? Но ти каза, че това е станало преди хиляда години!

— Да.

Дийна изпусна въздуха си. Каква фантастична история!

Лорджин продължи да разказва:

— Яниф видял много неща през този ден. Той предсказал за древната линия на Лодарес и невероятна мрежа от поколения, простираща се към далечното бъдеще.

— Линията Лодарес? Не е ли твоята родова принадлежност?

Лорджин кимна кратко, докато я гледаше в очите.

Картината започна да се нарежда пред Дийна и тя не хареса това, което се получаваше.

— Искаш да кажеш, че тази... тази огърлица те е довела в моя свят, и ти си се свързал с мен, само защото си обвързан с няколко древни обичая?

Той праметна косата си през рамо.

— Да и не — тя изчака да каже повече. — Да, Шимале ме доведе при теб, и според предсказанието, тъй като ти носиш Шимале, а аз съм първият от рода Кру, ти ми принадлежиш. А се свързах с теб, защото аз така пожелах.

Дийна не изглеждаше доволна. Лорджин се почувства задължен да добави:

— Предупредих те в Санфрансиско, че съм взел Правото. Ти не прие това на сериозно, можеш да виниш единствено себе си.

Възмутена, Дийна се извърна от него. Той обърна лицето ѝ обратно.

— Разбираш ли какво ти казвам? Ти си моя завинаги. Ще бъдеш моя завинаги. Това е подпечатано. Изборът никога не е бил твой.

Дийна се върна мислено в онзи ден, в магазина, когато беше попаднала на огърлицата. Истината беше, че бе открила огърлицата под куп боклуци, отразяваща светлината на деня. Покупката ѝ беше просто импулс, като награда за един доста мрачен ден. Напрягайки ума си, тя не можа да си спомни нещо необичайно в мястото на събитието. И определено не беше чула нещо да ѝ „пее“.

Лицето ѝ беше доста тъжно, когато се изправи пред Лорджин с това, което мислеше за истина. Какво щеше да направи той, когато разбереше, че се е свързал с погрешния човек?

— Направил си ужасна грешка, Лорджин. Тази покупка не беше нищо повече от импулс. Няма нищо специално в мен.

Ръцете му уловиха лицето ѝ.

— Всичко в теб е специално — прошепна той, докато устните му се спускаха над нейните.

Тя направи всичко възможно, за да не се разплаче.

Дийна следваше Лорджин.

Тя се изненада, когато, след като я дари с една разтапяща целувка, той се отдръпна от нея и започна да събира дрехите, които беше нахвърлял из стаята.

— Облечи се, Адееан, има нещо, което искам да ти покажа — каза той.

Тя все още беше потисната от това, което ѝ беше казал. Скоро той щеше да осъзнае ужасната грешка, която правеше. Чувстваше се зле заради него. Може би щеше да намали удара, като го накара да я върне на Земята. Би било достатъчно тежко да узнае, че прави грешка с огромни размери — да бъде прикован към нея завинаги бе непоносима мисъл. Заради самия него тя трябваше да го убеди да я върне в дома ѝ, и колкото по-скоро, толкова по-добре.

Нямаше да стане, ако имаше емоционална връзка помежду им, друга, освен приятелство. По думите на Лорджин, той определяше връзката им като някакъв вид задължение, с което бе обвързан от странните си вярвания. Имаше моменти, докато правеха любов, когато тя действително вярваше, че той има истински чувства към нея. Как можеше дори да си го помисли? Фактът, че въобще се бе замесила с мъж като него, беше направо невероятен.

Тя преглътна буцата в гърлото си.

От това се страхуваше най-много, да се върне в Сан Франсиско. Мъжът ѝ влизаше под кожата. Не. Мъжът вече ѝ бе влязъл под кожата.

Беше си мислила да прави секс с него отново. Уязвимостта ѝ я плашеше. Ако той разбере, това щеше да му даде власт над нея. В никакъв случай тя нямаше да му позволи да види, че е започнала... да изпитва чувства към него. Милостиви Боже — той щеше да използва чувствата ѝ срещу самата нея, за да участва в неговата луда фантазия. Щеше да изпълни пророчеството.

Не!

Тя знаеше, че не е този „глас“, за който той ѝ беше говорил по-рано. Беше я дарил със забележително приключение, беше правил с нея спирац сърцето секс, но тя знаеше, че ще го напусне и то скоро. За негово добро и за свое.

Ами ако беше бременна?

Дийна се озадачи.

Каква глупачка беше! Удари челото си с длан. Тя не вземаше никакви лекарствени средства против забременяване, защото не се

забъркваше в никакви връзки. Освен това повечето от приятелите ѝ, които излизаха с някого, използваха презервативи. През краткия си престой тук тя не беше забелязала нещо, което дори да наподобява аптека. Каква идиотка! Пълна идиотка!

Дийна пое дълбоко въздух, в опит да успокои опънатите си нерви. Не се получаваше. Нищо не ставаше както трябва, откакто този мъж беше влязъл в живота ѝ! А може би слагаше каруцата пред коня, освен това може пък двата им вида да не са способни на размножаване заедно. Винаги имаше надежда. Във всеки случай, тя твърдо реши да не си позволява повече лудуване със своя секси извънземен приятел. Тя го наблюдаваше, докато той я водеше през лабиринт от проходи. Жалко, че изглеждаше толкова дяволски добре... Дийна въздъхна тежко.

Точно в този момент Лорджин се обърна и я дари с разтуптяваща сърцето усмивка. Трапчинката се появи на бузата му, подчертавайки устните, които знаеше, че докосват горещата кожа като сатен. Няма да бъде лесно, мислеше тя, клатейки глава. Никак нямаше да е лесно.

— Къде ме водиш, Лорджин?

Той се протегна и хвана ръката ѝ.

— Ще видиш.

Той я поведе към скрит вход в скалната стена, след това надолу по няколко тесни извити коридора. От разстоянието тя можеше да чуе звук като от бълбукане на вода.

Коридорът се разшири и внезапно попаднаха в голяма пещера. Пред тях се разкри най-прекрасната гледка, която Дийна някога бе виждала. Беше омаяна от сцената пред себе си.

Лорджин застана зад нея и постави ръце на раменете ѝ.

— Какво е това? — задъханият ѝ глас сякаш отскочи леко от стените.

— Нарича се Пещерата на многото цветове.

— Никога не съм виждала нещо подобно.

Многоцветен водопади се спускаха леко надолу от двете противоположни страни на пещерата, и се съединяваха в басейн от въртеливи нюанси.

— Прекрасно е. Какво причинява образуването на цветовете?

— Никой не знае — гласът му дойде откъм лявото ѝ рамо и той нежно стисна раменете ѝ. — Понякога е по-добре просто да се

наслаждаваш на вълшебствата в живота, а не да ги анализираш.

Тя кимна.

— Яниф направи това за теб — думите прекъснаха мислите ѝ, щом Лорджин постави малко шишенце в ръката ѝ.

— Какво е това?

— Масло за почистване. Реших, че би предпочела по-женствен аромат от този на моето, което ползва миналата нощ — той не добави, че е поръчал на Яниф да го създаде с аромата на цветето тазмин, на което тя толкова му напомняше.

Дийна разви капачката и вдъхна от аромата.

— Чудесен е. Трябва да благодариш на Яниф от мое име. Много мило от негова страна.

Лорджин отговори с кратко кимване.

Известно време се наслаждаваха на гледката мълчаливо. Дийна осъзна, че Лорджин се е раздвижил, когато чу шума от събличане на дрехи. Тя се обърна към него изненадана:

— Можем ли да се изкъпем тук?

Той се усмихна.

— Да, разбира се.

Поглеждайки надолу към шишенцето в ръката си, Дийна се зачуди дали това е разумно. Лорджин забеляза колебанието ѝ.

— Не ми казвай, че още се срамуваш да се съблечеш пред мен, Адееан — думите му отекнаха в пещерата, докато я приближаваше напълно гол. Той понижи глас: — Не и след това, което направихме.

Лицето ѝ пламна.

— Малко.

Сега той се изправи пред нея. Повдигна ръка и нежно прокара пръсти през дългите къдрави кичури на косата ѝ.

— Ти си необикновена жена — промърмори той. — Понякога нямам представа какво става в ума ти, друг път си твърде предсказуема.

Тя направи няколко крачки назад, прекъсвайки контакта и попита със сериозно изражение на лицето:

— Кога съм предсказуема?

Лорджин се приближи.

— Когато емоциите ти са объркани. Нямах опит в укриването на чувствата си. Мислите ти са друг въпрос. Те непрекъснато ме

изненадват.

Той можеше да види чувствата ѝ? Катастрофално! Дядо ѝ винаги беше казвал, че тя е лош играч на покер. Ще трябва да бъде внимателна. Повдигна брадичка и го погледна право в очите.

— Наистина? И каква емоция изразявам сега? — ниският му смях отскочи от стените.

— Нервна си. Не знам защо.

— Трябва да стоиш тук — очите ѝ се спряха на изправената му мъжественост.

Той проследи погледа ѝ и повдигна вежди:

— Надявах се да си поласкана, а не нервна.

Тя се обърна и седна върху един камък.

— Нервна съм, Лорджин.

Той застана зад нея, отново постави ръце на раменете ѝ и леко ги притисна.

— Защо?

Като избягваше да го поглежда, тя реши, че е най-добре да му каже.

— Не можем да правим това повече.

Ръцете му се стегнаха върху раменете ѝ.

— Защо не?

— Не искам да забременея.

Лорджин въздъхна облекчено, наклони се към нея и прошепна в ухото ѝ:

— Тогава няма.

Тя се обърна и го погледна:

— Наистина ли?

Той я целуна нежно.

— Разбира се.

Дийна изглеждаше объркана.

— О? Сигурен ли си?

Той се усмихна леко:

— Определено. Не трябва да се тревожиш за това.

Е, тя сигурно изглеждаше като първокласна глупачка. Явно той имаше някакъв контрол над размножаването, за който тя не знаеше нищо, или може би беше права в предположението си, че двата им вида не са способни да се възпроизвеждат. Някак си тази мисъл не я

направи щастлива. Във всеки случай той изглеждаше малко развеселен от загрижеността ѝ, така че явно не се тревожеше за това. Може би щеше да изглежда по-малко глупава, ако му обясни някои неща.

— Ние използваме презервативи...

Той се беше наклонил напред, заровил лице във врата ѝ, но спря.

— Какво е това?

Не очакваше да я попита.

— Те... хмм... са направени от непромокаем материал, и те... хмм... се слагат на мъжа, когато... нали знаеш...

Той я погледна потресено:

— Защо правите това? — Какъв отвратителен сексуален обичай, помисли си той. — Не ви харесва де се усещате един друг?

— Използва се като предпазно средство, както и за болести и...

— Болести? — попита той ужасен. Дийна не мислеше, че е добре да му обяснява. — Какво имаш предвид под болести?

Дийна обясни, доколкото можа, но вероятно не се бе справила добре, защото той изглеждаше доста отвратен, когато приключи.

— Тук няма болести, Адееан. Нашето здравословно състояние е част от природата ни. Единствените заболявания са свързани с душата.

— Това е изумително. Няма болести от никакъв вид?

— Не. Не и такива, за каквито ти говориш. Естествено някой може да попадне под влиянието на магия, но такава магия се прилага под стриктното наблюдение на Гилдията.

Лорджин я наблюдаваше, докато тя размишляваше над думите му. Аях, беше много щастлив, че я бе отвел от един толкова ужасен свят. Болести! Кой някога е чувал за такива неща!

Дийна премисляше думите му, като въртеше малкото шишенце в ръцете си. Сега, когато страхът от нежелани последици беше преодолян, трябваше ли да позволи на Лорджин да остане неин любовник, докато тя е тук? Спомни си усмивката, с която я бе дарил в коридора и кръстоса краката си. Всичко, което трябва да направя, е да мисля за него и вече се смущавам. Това отговаря ли на въпроса ти?

Усети как той се сгушва отново във врата ѝ, а горещите му ръце изгаряха раменете ѝ през туниката.

— Ела, зира, изкъпи се с мен.

Зира! Поне това трябваше да изясни с него.

— Лорджин, ако се... изкъпем заедно, това няма да има нищо общо с връщането ми на моята планета.

Лорджин прикри усмивката си.

— Съгласен съм. Едното няма нищо общо с другото.

Доволна от отговора, Дийна се изправи и се съблече. Когато и последната ѝ дреха беше свалена, Лорджин я вдигна на ръце и я занесе до басейна.

Тя обви ръце около врата му и се наклони назад, за да го погледне.

— Ние... ние сме просто приятели, нали?

Сега той се усмихна.

— Приятели сме.

— И... скоро ще ме върнеш вкъщи, нали?

Клепачите над очите му бяха натежали от страст, когато влезе с нея във въртящата се вода.

— Разбира се, зира. Ще те отведе вкъщи — устните му се сведоха и плениха нейните.

Лорджин се гордееше с честността на отговорите си.

Малко по-късно, той легна по гръб в края на басейна, косата му се спускаше от ръба на скалата във водата. Можеше да почувства как въртеливото течение леко я подръпва. Не знаеше как позволи на Адееан да го убеди за това.

Усети плъзгането на пръстите ѝ през косата си, докато нежно я миеше. Може би все пак не беше толкова лоша идея. Ласкавите движения имаха успокоителен ефект върху него. Затвори очи, и остави мислите си да се реят през удоволствието, което бяха споделили...

Беше я пуснал във водата, гледайки с наслада как красивите цветове се въртят около нея. Каза ѝ, че изглежда така, сякаш е центъра на жива дъга. Спомни си звънкия ѝ смях, когато загреба малко вода и загледа как изтича от ръката ѝ, цветовете се разделяха и се събираха, когато се плъзгаха по кожата ѝ.

— Прекрасно е, Лорджин! — тя загреба още една шепа, очарована от спектъра на цветовете.

Лорджин наблюдаваше с интерес как цветните капчици се отделят и потичат надолу от ръцете към гърдите ѝ. Светла тюркоазна

капчица се търкаляше бавно към ареолата, и се поколеба за момент на върха на зърното, преди да капне. Последва я лилава капка. После розова. Почувства трепет в слабините.

— Къде е маслото ти?

Дрезгавият звук на гласа му я накара да го погледне. Той знаеше, че очите му искрят.

— Тук. Защо?

Той протегна ръка за шишенцето. Тя внимателно го остави в дланта му. Постави капка масло в ръката си, след това бавно го втри по гърдите ѝ. Усещането на кожата под масажиращите му пръстите беше като фина тъкан, гладка и копринена, и мека, както само една жена можеше да бъде. Пръстите бавно продължиха по пътя на кристалната вода. Върховете на пръстите, като капчиците, се разделяха, движеха се надолу; сякаш се стичаха по нея, и повтаряха движенията с лек трепет.

Когато достигна зърното, показалеца му бавно се завъртя около стегнатата плът, постепенно приближавайки върха. Щом достигна крайната точка, той обви ръка около тясната ѝ талия, и я придърпа поблизо, докато бавно поемаше чувствителното връхче в горещата си уста.

Той чу лекото ѝ поемане на въздух и учуденото ѝ възклицание. Това го разчувства — този невинен звук на радостно удоволствие. И другата му ръка се премести на кръста ѝ, докато устата му покри цялото зърно. Прегръдката изглеждаше подходяща за него, някак си; факт беше, че трябва да плени тази жена, настоявайки тя да получи удоволствие.

Покоряването беше ново преживяване за него. Жените, които познаваше не се нуждаеха от убеждаване, за да бъдат с него. Точно обратното. Но тази жена му се съпротивляваше на много нива. Страхът ѝ от него, който той знаеше, че е страх от самата нея. Упоритото ѝ настояване да я върне в нейния свят. Дори сега отказваше да признае, че е негова жена. Физическата ѝ съпротива, когато проникваше в нея — това малко стегнато препятствие се опитваше да го спре дори когато го желаше.

Лорджин знаеше как да получи това, което иска. Обучението и опита му, като воин и като мистик, му служеха добре. Всеки един от тези пътища щяха да бъдат използвани. Като воин, той щеше да я завладее. Като мистик щеше да я обвърже.

Преди всичко тя беше негова.

Щеше да я покори по всеки възможен начин. И ако тя все още имаше някакви съмнения след това, той щеше да открие нови начини. Усмихна се сардонично на интригуващата мисъл.

Той усети как тя потреперва, докато смучеше гърдата ѝ.

Беше много отзивчива, неговата Адееан. Устните му оставяха гореща пътека като се придвижваха нагоре. Целуна я пламенно, разтвори уста над нейната и проникна вътре.

Първото колебливо докосване на езика ѝ го разтърси. Повдигна я към себе си във въртящата се вода, осигурявайки ѝ по-добър достъп до тялото си. Стегна прегръдката си в мълчаливо насърчение.

Тя навлезе в устата му, както правеше и всички други неща, помисли си той, с внезапен изблик на страст. Беше пламенна и решителна, и от време на време игрива. И опитваше, и въртеше, и хапеше. Ръцете ѝ се стегнаха около врата му, изгубила разум от наслада. Лорджин простена. Тя беше толкова сладка на вкус!

Той лесно я повдигна с една ръка, оставяйки дрехата да се плъзне надолу по гладката кожа. Погали дупето ѝ под водата, ръката му нежно се придвижи към цепката между закръглените бедра.

Тя изпъшка в устата му.

Ръката му се плъзна по-ниско, без да прекъсва целувката.

Пръстите му откриха женствеността ѝ, полека разтвори краката ѝ, за да има по-добър достъп до това, за което копнееше. Пръстът му се плъзна по интимната гънка на влажния проход, гладко като движението на водата около нея. Той се зачуди дали тя изобщо осъзна какво бе направил, толкова леко беше докосването.

Когато вмъкна нежно пръста си вътре в нея, тя прекъсна целувката и премигна изненадано.

— Лорджин...

— Да, Искрице — той раздвижи пръста си, милвайки я.

Тя стегна ръце на раменете му.

— Лорджин...

— Това е името ми — той наклони глава и придвижи отворената си уста по шията ѝ. Тя затрепери в прегръдките му. Лорджин повдигна единият ѝ крак около кръста си. После другият.

Сега беше напълно отворена за него.

Той поднесе върха на ерекцията си до отвора ѝ, впивайки устни в нейните. Докато я целуваше, той бавно я спусна върху себе си. Както и преди, имаше момент на съпротивление, преди да го приеме. Усмихна се срещу устните ѝ и тласна напред.

— Лорджин!

Тя отметна глава назад, стискайки силно раменете му. Дългата ѝ коса се потопа във въртеливата цветна вода. Гласът ѝ бе разтърсен от страст.

— Мислиш, че е някой друг ли? — големите му ръце хванаха задните ѝ части, притегляйки я изцяло върху себе си.

Стонът ѝ отекна в пещерата.

Пое отново гърдата ѝ в уста, подръпваше я, рисуваше по нея, докато се движеше в нежния горещ проход. Вълни от енергия потекоха към нея и после обратно към него. За него това беше за първи път. Удоволствието го разтърси дълбоко, защото беше удоволствие, което идваше само след Прехвърлянето.

Накъсаният му шепот показваше дълбока емоция:

— Аях, Адееан... доставяш ми... такова удоволствие... — преплете пръсти в косата ѝ и я целуна невъздържано.

Продължаваше да се движи в нея, потока започна да приижда напред-назад помежду им, във вълни от енергия и наслада. Той можеше да усети трепета на Адееан, когато започваше всяка следваща вълна.

Във вихъра на страстта тя се опита да отдръпне устните си от неговите, но той не ѝ позволи. Задържа я притисната към себе си, когато вълната отиде към него. Така когато ги заля, те простенаха в устните си, дъх срещу дъх, тръпка срещу тръпка...

Докато лежеше изтегнат върху каменната повърхност, мислите на Лорджин се завърнаха в настоящето, и към приятния масаж на скалпа му. Ароматът ѝ достигна до него от лекото движение на въздуха. Той харесваше аромата на...

Той помириса въздуха отново.

Игривото му настроение изчезна мигновено. Той внезапно се изправи с буреносно изражение и отдръпна косата си далеч от Дийна.

— Кръвта на Аях! Използваш масло от тазмин за косата ми!

Дийна погледна към шишенцето в ръката си. Беше толкова погълната от масажа, че наистина не бе обърнала внимание на това. Не виждаше за какво е цялата тази врява. Това беше само един аромат, доста натрапчив за Бога. Без съмнение, много женствен аромат.

— Виж, съжалявам. Но всъщност не се забелязва.

Той я стрелна с очи.

— Повярвай ми, трябва да застанеш много близо до някого, за да усети мириса.

Той все още не изглеждаше убеден. Време бе да използва женска хитрина.

— А и никоя, освен мен няма да се доближи толкова близо, нали, Лорджин? — тя му се усмихна съблазнително. Изглежда хитрината проработи.

Лорджин въздъхна.

— Предполагам, че си права — той стана и взе дрехите им. — Трябва да тръгваме. Късно е, а сутринта ще тръгнем рано.

Бързо се облякоха и напуснаха красивата пещера.

Малко по-късно, в коридора, Лорджин каза, че е забравил почистващото си масло в пещерата. Предупреди я да го чака и се върна.

Светловиолетовите му очи бегло огледаха прекрасната сцена пред него, той протегна ръка напред, и превърна цветния водопад обратно в обикновен, какъвто винаги е бил.

Беше доволен, че Адееан изпита удоволствие от тайния му подарък.

Докато вървяха по пътя към собствената си стая, срещнаха Реджар в коридора. Той вървеше към тях, като обуваше ботушите си и завързваше наметката около раменете си.

— Всеки път, когато видя брат ти, той оправя дрехите си — прошепна Дийна.

— Това е защото ги сваля много често — тъглчето на устата на Лорджин се повдигна, докато мислеше за безпътния си по-малък брат.

Дийна поклати глава с възхищение. Този мъж беше секс машина.

Когато Реджар застана до тях, подуши въздуха и се изхили.

— Ммм... тазмин. Много приятно, братко — каза той на глас и ги подмина.

Лорджин проследи отдалечаването му по коридора с унищожително изражение, после се обърна към Дийна.

Тя сви невинно рамене.

— Случайност. Колко души имат котка за брат?

Той я хвана за ръката и я повлече надолу. Не беше никак развеселен.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Дийна едва ходеше.

Тя пристъпваше предпазливо към гостната на Лейва, трепвайки при всяко малко движение. Източникът на неудобството ѝ беше седнал на масата и безгрижно и с апетит хапваше нещо, което приличаше на пита хляб.

Лорджин се протегна за чашата с тази лепкава гъста напитка, по която всички явно бяха полудели, когато тя влезе в стаята. Направи ѝ жест да седне на празния стол до него, наля ѝ голяма чаша от неприятното вещество и я постави на масата пред нея.

Дийна седна внимателно и погледна печално чашата. И при най-добрите обстоятелства не беше от ранобудните. А това не бяха най-добрите обстоятелства.

Примирено отпи глътка от лепкавия боклук. Трепна, когато почувства силна болка като протест между краката си.

Тогава осъзна, че Лорджин я наблюдава над ръба на чашата.

Очите им се срещнаха.

Погледна я със знаещ поглед, който говореше за размера на непоносимата му мъжка гордост. Небрежно прокара ръка по дължината на косата си от дясната страна на главата.

— Боли ли те, Адееан?

Тя почти изплю течността.

Лорджин каза на останалите на масата:

— Пътуването е уморително за нея. Не е свикнала на толкова голямо физическо усилие.

Дийна не пропусна игривата малка трапчинка на бузата му. Не пропусна и внезапния интерес на Реджар към съдържанието на чинията си, ъгълчетата на чувствената му уста трепнаха, докато се опитваше да потисне смеха си. Тя стрелна Лорджин с отровен поглед.

— Гарта — изрече безмълвно към нея, а очите му бяха развеселени. Толкова се забавляваше, когато разпалваше своята Искрица. Пренебрегна явното ѝ раздражение, постави ръка на

облегалката на стола ѝ, пръстите му докоснаха туниката ѝ под косата. Лениво погали чувствителната кожа на врата ѝ, докато продължаваше разговора си с Яниф.

Дийна се обърна и го погледна невярващо.

Беше очевиден акт на притежание.

Този мъж слушаше ли я изобщо? Миналата вечер на каменната стена ли беше говорила? Очевидно. С цялото си нахалство!

Дийна стисна зъби и промърмори:

— Лорджин та'ал Арогант Кру — реши, че не я е чул, защото той продължи да разговаря с Яниф. Докато не почувства плъзгането на пръста му надолу по врата си, последвано от малък остър удар. Тя скочи от стола.

— Ох!

Той се обърна за кратко към нея и ѝ каза с нисък авторитетен тон:

— Дръж се прилично.

Тя присви очи. Лорджин се обърна спокойно към Яниф:

— Надявам се да открием ал Нек днес, така че да можем да продължим, без да се бавим повече.

— Да, това ще бъде добре — той отчупи малко парче хляб за Боджо. Животното клъвна трохите от пръстите на стареца.

Лейва повдигна очи от купата си с плодове.

— Грик ал Нек? Говорите за гадния търговец от колониите Оберон?

— Точно той — Яниф отпи от напитката си. — Познаваш ли го, Лейва?

— Лекувала съм го веднъж-два пъти. Винаги има желаещи да убият мъж като него. На няколко пъти бяха близо до постигане на целта. Мога да се закълна, че има повече животи и от котка — тя бързо погледна към Реджар. — Извинявай.

Реджар кимна.

Лейва се обърна към Лорджин:

— Какво ще търсиш при измет като него?

Очите на Лорджин срещнаха тези на Яниф.

— Той има информация, от която се нуждая.

— Разбирам. Ами, ако побързаш ще го хванеш на площада. Той понякога идва тук рано, за да доставя стоки на търговците. Наскоро

дочух, че се е върнал от далечния сектор — ако вярваш в това.

Лорджин, Реджар и Яниф се изправиха незабавно.

— Благодаря, Лейва, за всичко — каза Лорджин и дръпна Дийна от стола. — Трябва бързо да тръгваме.

— Не съм приключила с храненето — протестира Дийна.

— Ще ти купя нещо по-късно, побързай, Адееан. Не искам да го изпуснем.

Като помахна на Лейва за сбогуване, Дийна бързо излезе през вратата заедно с тримата мъже.

Откриха ал Нек около половин час по-късно на площада, седнал на една малка маса като тези за кафе. Дийна се постара да не гледа втренчено извънземния. Кожата му беше грапава и сивкава на цвят. Беше дребен, висок около пет фута. Имаше три ръце, всяка от които с по осем дълги пръста, завършващи с още по дълги нокти. И беше грозен.

Ал Нек пиеше бълбукаща гореща течност в малка чаша. Миризмата почти принуди Дийна да запуши носа си. Малките му мънистени очи обходиха всички мълчаливо и накрая се спряха върху Дийна. По кожата ѝ пробягаха тръпки от похотливия му поглед. Тя се премести по-близо до Лорджин. Трепването на очите му беше единствения знак, получен от Лорджин, че е наясно с действието ѝ.

— Какво мога да направя за вас, почитаеми пътници? — гласът му беше носов и стържещ и веднага подразни нервите на Дийна.

Поставяйки обувките си в ботуш крак на празната пейка, Лорджин се наведе напред към мазния търговец. Дийна не се съмняваше, че позата е умишлено избрана да бъде заплашителна. От изражението на Грик ал Нек личеше, че се получава.

Твърдият лавандулов поглед на Лорджин го прониза:

— Трябва ми малко информация, ал Нек.

В очите на търговеца незабавно просветна скъпернически блясък. Направи жест към празните пейки около масата, в покана да седнат. Никой не реагира. Той не изглеждаше ни най-малко обиден.

— Разбирам. И каква информация търсите от мен?

— Казват, че наскоро си се върнал от пътешествие до Райм в Далечния сектор. Вярно ли е?

Ал Нек сви тесните си рамене.

— Ах, истината е много относително понятие — той бавно отпи от питието си, печелейки време. — Информация, съответстваща на истината... може да бъде скъпа.

Лорджин присви очи:

— Колко скъпа?

Очите му се насочиха към Дийна, която несъзнателно се улови за пелерината на Лорджин.

— Момичето.

— Какво за нея? — тонът на Лорджин беше студен.

— Може би ще измислим нещо. Тя е много миловидна... по един екзотичен начин. Има много хора, които ще платят щедро за нея. Ами ако... я размениш за тази информация, която търсиш?

Докато мигне, Лорджин беше опрял Кийракса до гърлото му.

— Ами ако вместо това, ал Нек, ми дадеш информацията, която искам... и те оставя да живееш?

Ал Нек преглътна нервно. Когато заговори, гласът му беше тънък:

— Това също става.

— Беше ли на Райм наскоро?

— Да, с малък фургон, нали разбирате. За малко да не успеем да се върнем. Много негостоприемен регион.

— Чул ли си нещо, което може да бъде в интерес на Чарл?

Малките очи на мъжа се преместиха от Лорджин към Яниф.

— Имаше нещо. Но за момента помислих, че е глупаво. Сигурно не мислите...

Лорджин натисна острия нож към гърлото му.

— Кажи ми.

— Носи се слух — само слух, — че някой е открил синфазен камък.

Лорджин погледна Яниф над главата на търговеца.

— Знаеш ли в кого е камъка?

— Аз... аз видях човека там. На една от планетите на Райм. Той е мистик, като теб. На пелерината му има силата на Шестте.

Лорджин пое дълбоко въздух:

— Как е името му?

— Не знаех, че камъкът е такъв — търговецът явно беше ужасен от това, което онзи мъж може да му направи, ако разбере за този

разговор.

— Как е името му? — повтори Лорджин.

Дийна можеше да види как той започва да губи търпение.

— Той... той каза, че името му е Тийрдър.

Лорджин шумно изпусна дъха си и очите му срещнаха тези на Яниф още веднъж. Бръкна в пелерината си и подхвърли на мазния дребен мъж един скъпоценен камък.

— За твоето съдействие.

Грик ал Нек беше изненадан от възнаграждението. Беше доволен, че е още жив. Не се съмняваше, че мъжът със златната коса щеше до го убие моментално ако това е подходящо за целите му. Тези Чарл бяха от една порода. Повечето хора знаеха, че е по-добре никога да не заставаш на пътя им.

Ал Нек се опитваше да не мисли какво ще стане с него ако се наложеше да пресече пътя на Тийрдър отново. Погледна златокосия мъж. Може би бе в негов интерес да се държи приятелски с този рицар. Човек никога не трябва да бъде прекалено внимателен.

— Сър, може би мога да ви бъда полезен и за в бъдеще?

Главата на Лорджин се завъртя рязко.

— Какво имаш предвид?

— Малко удоволствие след дългото пътуване, може би? Имам на разположение няколко много добри чактани срещу заплащане — той погледна към Реджар с надежда. — Дори фамилиерът няма да остане разочарован.

Реджар отправи сух поглед към отвратителния дребен мъж.

— Този фамилиер няма нужда да плаща за удоволствието си, търговецо — обърна му гръб с презрение и се отдалечи.

Яниф проговори за първи път:

— Ако бях на твое място, Грик ал Нек, нямаше да се безпокоя много за удоволствията на фамилиерите. Не, щях да прекарвам времето си в питане дали е възможно да избегна мистика от шесто ниво и ако е възможно... за колко дълго.

Когато тръгнаха от площада, Дийна се обърна назад към ал Нек, и забеляза треперенето на ръката му, когато повдигаше бавно чашата към устата си.

След като достигнаха кея, Лорджин ги поведе към малко заведение за хранене и намери маса в един спокоен ъгъл. Яниф се

отдалечи с Боджо, като им каза, че ще се върне скоро.

— Ще ти донеса нещо за ядене, Адееан — Дийна се оживи в очакване, докато Лорджин не се върна с купа пълна с ужасното лепило.

Раменете ѝ увиснаха.

— Това ли е всичко, което има тук?

— Не харесваш ли Раскинг? На родната ми планета Авиара това се смята за деликатес.

Двуцветните очи на Реджар блеснаха при думите на Лорджин. Двамата братя се спогледаха.

Да, Адееан. На Авиара на Раскинг се гледа като на гощавка. Все пак повечето неща се смятат за такива на Авиара. — Реджар въздъхна тъжно.

Дийна погледна напитката, като се опитваше да реши дали да я погълне или да гладува.

— Какво искаш да кажеш?

Реджар кимна към Лорджин.

Той не ти ли каза?

— Да ми каже какво?

Лорджин погледна към тавана.

— Ти го направи вече, Реджар. Щях да ѝ го поднеса внимателно, но, както обикновено, ти развали плановите ми.

— Да ми поднесеш какво?

Лорджин въздъхна.

— Вече няма как. Ще трябва да ѝ кажа — той пое дълбоко дъх. — Това се счита за деликатес на Авиара, защото няма с какво друго да го сравним.

Очите на Дийна се разшириха. Нима се опитваше да ѝ каже, че това е от подобрения асортимент на неговата планета? Ако е така, какви ли боклуци ядяха?

Толкова вярно, Лорджин. Нашата храна е... — Реджар остави мисълта си недовършена, позволявайки на Дийна да направи собствените си предположения.

— Това е така заради времето, естествено.

Дийна се обърна към Лорджин.

— Какъв е проблема с времето?

— Ужасно е студено през цялото време.

Освен когато е непоносимо горещо.

Дийна погледна от единия брат към другия. И двамата възвърнаха любезните си изражения. Тя хапеше долната си устна.

— Не каза ли, че ще отидем там скоро?

Той я погледна право в лицето.

— Абсолютно.

Исусе, това място изглежда беше адска дупка. Може би можеше да разубеди Лорджин за отиването им там.

— Трябва ли?

Той я погледна със замъглени очи.

— Да.

Дийна се свлече на мястото си.

Яниф се върна, седна на пейката срещу нея и заговори директно на Лорджин:

— Така... настъпи момента да се справим с Тийрдър. Опитах се да предупредя Гилдията за последиците, когато го отлъчат, но те не ме послушаха.

Лорджин изглеждаше изненадан от признанието на Яниф.

— Не си съгласен с техните мерки? — въпреки, че беше слушал как родителите му тихо обсъждат това, по онова време беше малко момче и нямаше истински спомен за събитието.

— Не, не съм. Исках да дам Тийрдър на съвета, но те отказват да чуят за това. Искат да го отлъчат заради ужасното дело, което е извършил и няма да отстъпят. Предупредих ги, че действията им през този ден ще се обърнат и ще ги преследват.

— Казват, че е луд — Лорджин погледна въпросително Яниф. — Казват, че е луд от години. Че не може да контролира силата си и е душевноболен. Истина ли е, Яниф?

Яниф не отговори веднага. Когато го направи, гласът му бе стегнат от мъка:

— Той е момче, което страда.

Лорджин затвори очи.

— Трейд.

— Да, Трейд — Яниф потърка очите си с ръка. — Дори сега мисля за него.

— Защо нищо не е сторено на времето, за да се предотврати тази несправедливост? Той беше толкова щастлив с нас.

— Човек не може да раздели един мъж от сина му толкова лесно. Това е право на Тийрдър — той избра да го тренира.

Юмрукът на Лорджин се стовари върху масата.

— За сметка на Трейд!

Яниф кимна печално.

— Трябва да го потърсиш, Лорджин. Намери го в пустия свят на Зариан, където сам се е заточил.

Реджар повдигна вежди.

Той е на Зариан? Защо ще иска да отиде на такова мрачно място?

Раменете на Яниф увиснаха.

— Някой, страдал колкото Трейд често отива на място, което е отражение на духа му. Намери го, Лорджин, и го убеди да се върне на Авиара с теб. Виждам, че присъствието му е от съществено значение за крайния резултат от това търсене.

Лорджин подпря гърба си на стената.

— Ако това, което казваш, е истина, той никога няма да напусне Зариан. Той мрази Тийрдър.

— Ще си спомни за вашето приятелство. Използвай го, за да го накараш да дойде. Трябва да го направиш, Лорджин, или всичко ще бъде загубено.

Лорджин се подразни от думите на Яниф. Изобщо не му беше приятно да използва приятелството им от детинство, за да манипулира Трейд. Той се извърна и кимна кратко.

Дийна, която беше проследила целият разговор, остана очарована от чутото. Не че бе разбрала повечето неща.

— Какво е синфазен камък? — прошепна тя на Реджар.

Тези камъни образуват Шимале — като този, който ти носиш, Адееан. Всеки Шимале е до известна степен различен от останалите. Този, който ти носиш, например, е с един камък. Някои имат много, зависи от дизайна на матрицата и как се свързват хармонично.

Дийна помисли над думите му.

— И ако този Тийрдър има само един камък, какво може да направи с него?

Отговори ѝ Лорджин.

— Сам по себе си, нищо. Синфазните камъни също, както Шимале, могат да нагъват пространството и времето. Но за да направят това, те се нуждаят от ясновидец — човек, който да им „пее“.

Тийрдър няма тази способност — той погледна Яниф. — Все пак, ако по някакъв начин Тийрдър успее да отключи тайните на камъка, няма смисъл да говорим какво ще се случи. Ще можем да видим...

— ... всякакви форми на смущения — довърши Яниф.

Лорджин издиша тежко.

— Такива като разцепване на пространството и времето.

— Да, Лорджин — старият мистик поклати глава. — Случващото се на Райм сега беше толкова ясно.

Лорджин се изправи.

— Адееан, довърши напитката си. Не знам кога ще имаме възможността да спрем и да се нахраним отново, а ти имаш нужда от това.

Дийна не можеше да се противи, когато всички изглеждаха дълбоко обезпокоени за по-важни неща. Запуши носа си и бързо изпи до дъно течността.

— Ще те придружа до тунела — Яниф погали Боджо успокоително. — После ще те чакам на Авиара.

Лодката се мятеше във въртеливото течение, което бушуващата река изпращаше към тях. Яниф обясни на Дийна, че подземната река накрая ще ги отведе до повърхността на спътника. От там щяха да пътуват кратко до мястото на тунела. Тя не гореше от нетърпение да влезе в този водовъртеж от пулсираща енергия отново.

Скоро Дийна чу ужасяващ звук, идващ отпред. Изплашена от възможното приближаване на бързеи, тя попита Яниф какво е това. Преди той да има шанс да ѝ отговори, бързата вода ги запрати напред и те излязоха на повърхността на Рика 12 с настръхнали коси.

Сега нямаше нужда да пита какъв е звука. Връхлетя я силен вятър и почти я събори от лодката. Улови кичури коса и ги шибна в лицето ѝ. Сега вече разбра защо населението живее под земята. Спомни си за шнолата, която Лорджин ѝ беше купил на Конвенцията и я използва, за да прибере косата си назад.

Борейки се с водата и вятъра, Лорджин най-накрая докара лодката до брега на реката. Реджар пъргаво скочи, ботушите му прегазиха през запенената вода, когато протегна ръце за Дийна.

Побързай, Адеан, не знам колко дълго Лорджин ще може да контролира лодката.

Дийна погледна към носа на лодката.

Беше гледка, която нямаше да забрави скоро.

Лорджин стоеше изправен срещу вятъра, наметката и косата му се вееха около него. Изглеждаше великолепно. Светлината на двете луни на Рика огряваше гърба му, докато той се бореше с природните стихии. С помощта на дълъг прът и голямо количество сила, той закотви лодката към малко парче суша, което стърчеше от реката.

Побързай, Адеан!

Вниманието ѝ се върна към Реджар. Чакаше я да скочи от диво люлеещата се лодка в ръцете му. Тя погледна към разпенената вода под нея и преглътна.

— Няма да ме изпуснеш, нали, Реджар?

Никога. Сега идвай — бързо!

Дийна затвори очи и скочи от лодката.

Сигурните ръце на Реджар я обгърнаха. Пренесе я на брега и внимателно я остави. После се върна, за да помогне на Яниф. Докато той слизаше от лодката, Боджо елегантно разпери крилата си и се вдигна във въздуха. Но не се отдалечи от стария мистик, а остана да кръжи около него. Реджар сложи ръка под мишницата на стареца и му помогна да достигне брега.

Виждайки, че всички са се добрали благополучно до сушата, Лорджин използва пръта в ръцете си, за да се прехвърли на брега. Без управлението му, малката лодка се заклати бясно от течението и бързо пое надолу по реката, изгубвайки се от погледите им.

Дийна се запита за кратко защо Лорджин не използва способностите си, за да укроти вятъра и водата. Яниф ѝ отговори, облягайки се тежко на жезъла. Боджо отново беше на рамото му.

— Тук има негативно поле, дете. Ние, Лорджин и аз, сме до известна степен в неблагоприятно положение — той спря за момент, за да си поеме дъх. — Винаги има негативно поле на тунелните точки — той кимна към Лорджин, който си беше обърнал по посока на луните със затворени очи.

— Какво прави той? — прошепна тя към Реджар.

Призовава тунела.

— Но в моя свят не го направи по този начин.

Отговори ѝ Яниф:

— Тези неща са малко по-различни тук, дете.

Внезапно земята под краката им се раздвижи, разлюляна от яростен трус, който вилнееше от всички страни. Яниф беше прав — нещата със сигурност бяха различни тук!

Очите на Лорджин се отвориха внезапно.

— Ксейту!

В един миг той сграбчи Дийна за кръста, и я дръпна назад. Влачеше я към скалната пропаст, а Реджар и Яниф бяха по петите му.

Дийна се завъртя в ръцете му.

— Къде е ту... — очите ѝ се разшириха, когато земята под тях се разцепи.

Нещо излизаше изпод земята.

Ридаещ писък разцепи въздуха, карайки косъмчетата на врата ѝ да настръхнат. Грамадно туловище се подаде от земята, летяха камъни и пръст, земята трепереше. Чудовището се изви от недрата на Рика 12. Беше отвратително. Дийна се присви до Лорджин, когато звярът се изправи в цял ръст, извисяваше се над тях най-малко петдесет фута, съскаше и пискаше с воя на вятъра.

Грамадното тяло имаше дебел врат, който завършваше с пет глави. Главите напомняха на Дийна за снимките на Тиранозавър Рекс, с изключение на острите кучешки зъби, от които капеше зеленикава слюнка. Гъстата течност съскаше и димеше, когато паднеше на земята.

— Какво е това? — изкрещя тя, надвиквайки вятъра и шума.

Лорджин постави ръка около нея покровителствено.

— Ксейту. На тази планета такива чудовища си правят убежища близо до тунелите. Вероятно с надеждата да закусят с няколко непредпазливи пътници.

Тя потрепери.

— Такива като нас?

Той стисна раменете ѝ. Топлият жест ѝ вдъхна увереност.

— Никога няма да ни остави да влезем в тунелите. Ще трябва да се опитам да го убия, Адееан.

— Не! — изведнъж тя се изплаши за него. Как можеше един човек да се бие с това нещо? Дори Яниф беше казал, че тук има поле, което пречеше на способностите им. Тя улови предната част на ризата му и я стисна в юмруци.

— Лорджин, недей!

Той нежно, но решително се освободи от хватката ѝ.

— Трябва — повдигна ръка, свали кристалната топчица от ухото си, постави я на дланта ѝ и затвори ръката ѝ.

— Остани тук с Яниф. Ако аз... не успея, той ще се погрижи за теб.

— Не!

Но беше твърде късно. Лорджин кимна на Реджар и извади светлинната сабя от колана си.

Те наобиколиха чудовището.

Дийна виждаше, че Реджар се опитва да привлече вниманието на Ксейту, вероятно за да даде възможност на Лорджин да нанесе удар. Реджар се движеше с характерната си гъвкава походка, но Дийна се съмняваше, че това ще помогне. Той дори не носеше светлинна сабя.

Три от главите на Ксейту се фокусираха върху него. Той едва успя да отскочи встрани, когато мощните челюсти щракнаха към него. В този миг Лорджин замахна и отрязва едната глава. Създанието изрева от болка и ярост, и се завъртя в негова посока.

Дийна притисна ръце към ушите си, за да спре оглушителния звук.

Реджар размаха ръце в опит да привлече отново чудовището към себе си.

И успя.

Ксейту го погледна и се наведе. Реджар стоеше неподвижен пред четирите гърла на неизбежната смърт.

— Какво прави той? — изкрещя Дийна. — Защо не се движи?

Яниф постави ръката си върху нейната.

— Опитва се да го хипнотизира. Това е способност, която притежават само фамилиерите. Ако успее, няма да може да го задържи за повече от няколко секунди.

Те наблюдаваха със затаен дъх докато Реджар стоеше на място пред Ксейту, нито един мускул по него не трепваше. Дийна се възхити на смелостта му да застане толкова спокойно пред лицето на сигурна смърт.

Изглежда действаше.

Ксейту спря внезапно, втренчен в Реджар като хипнотизирана кобра. Дийна забеляза с периферното си зрение движението на

Лорджин зад чудовището. Беше вдигнал ръце за удар, но в този миг Ксейту се освободи от влиянието на Реджар. Рязко премести поглед към Лорджин, а зъбите му блеснаха на лунната светлина.

Дийна изпищя.

Лорджин отскочи назад в последния момент.

Или така изглеждаше.

Внезапно се хвана за гърдите и направи болезнена гримаса. Нещо съскаше и тя видя дима, излизащ от ризата му.

Малко слюнка беше паднала по него. Вероятно случайно, и слава Богу, не беше причинила голяма вреда. Дийна изпусна дъха, който беше сдържала, когато Лорджин неочаквано падна на колене в прахта. Сгърчи се на земята в агония. Чу как дъха на Яниф секна. Ксейту щеше да убие Лорджин.

Старият мистик безпомощно наблюдаваше сцената.

— Той ще умре.

Дийна не можеше да повярва. Лорджин мъртъв? Това не можеше да се случи! Не и по този начин! Те едва бяха започнали да се опознават един друг — нуждаеха се от повече време, за да... Тя не можеше да позволи това да се случи!

Тя нямаше да позволи това да се случи!

Без да спре, за да помисли, Дийна притича до Лорджин и застана между него и Ксейту.

— Адееан... — изпъшка той. — Отдръпни се.

Дийна го пренебрегна и се фокусира върху чудовището. Мънистените му очи я изучаваха сякаш бе проба под микроскоп. От това разстояние можеше да усети зловонния му дъх. С периферното си зрение видя Реджар, който се готвеше да застане на пътя на чудовището в опит да я спаси.

Тя се почувства странно, сякаш беше откъсната от разиграващата се пред нея сцена. През тялото и започна да преминава бръмчаща вибрация.

Източникът беше огърлицата.

Шимале! Ръката ѝ докосна студения камък. Вибрираше под кожата ѝ сякаш... сякаш ѝ пееше! Тя чуваше в кръвта си, как космическият глас ѝ говори. Звукът се усилваше, пулсираше в тялото ѝ като втори сърдечен ритъм, пееше за други места, за други времена. Дийна затвори очи пред неземния пейзаж, раждаха се звезди, умираха

галактики, разкриваха се пред нея в бърза последователност, сякаш се разгръщаха страници от космическа книга с картинки.

Беше като платно! Тъкан от нишките на песента, която чуваше.

Слабо, някъде дълбоко в главата си, тя чу издигането на Ксейту, когато се наклони към нея. Шимале и пееше:

Запрати го далеч...

Тя неволно си пожела да може да запрати ужасното чудовище на едно от далечните места, които бе видяла.

Да... песента шепнеше в ума ѝ. Изпрати го далеч...

Тя притисна двете си ръце към камъка, и усети успокоителните тонове с цялото си тяло. След това, поради неизвестна за нея причина, тя повдигна дланите си нагоре по посока на Ксейту.

Изведнъж се чу силен пляскащ звук, избухна светлина, и Ксейту го нямаше вече.

Чудовището беше преместено във времето и пространството. Тя не можеше да повярва, че това се бе случило наистина. Двамата с Реджар трябваше да са мъртви. Как бе направила това? И беше ли го направила тя? Или Яниф може би...

Лорджин простена от болка. Дийна падна на колене до него и взе главата му в скута си. Щеше да се тревожи за станалото по-късно. Сега Лорджин се нуждаеше от нея.

— Лошо ли си изгорен?

— Не съм изгорен... — изохка той в агония.

Дийна усети приближаването на Реджар и Яниф.

— Какво става с него, Яниф?

Яниф погледна печално към Лорджин та'ал Кру, любимецът му сред всички негови ученици.

— Той умира.

Дийна повдигна глава.

— Защо? Какво искаш да кажеш?

Реджар коленичи пред брат си и сложи ръка на рамото му. Заговори на глас:

— Бил е целунат от Ксейту. Има отрова, която няма антидот.

— Не! Трябва да има нещо, което можем да направим! Какво можем да направим, Яниф?

Мистикът се извърна настрана, раменете му се приведоха. В този момент той не приличаше на велик магьосник; приличаше само на

уморен старец.

Реджар гледаше умиращия си брат. Една сълза се плъзна бавно по красивото му лице.

— Няма да продължи дълго. Отровата се разпространява докато говорим.

— Яниф! — Дийна се обърна към стария мистик и сграбчи робата му. — Яниф, измисли нещо! Трябва!

Реджар се изправи. Под болката си от предстоящата загуба, той не можеше да не се възхити на жената на брат си за куража ѝ, да спаси Лорджин.

Колко хора биха застанали директно на пътя на чудовището Ксейту? Сега обаче трябваше да приеме, че битката е изгубена.

— Няма какво да се направи, Адееан. Върви при Лорджин да си вземеш...

Очите на Яниф погледнаха Реджар с невероятен блясък:

— Чакай! Може да има нещо...

Реджар и Дийна се концентрираха върху Яниф. Старецът отиде до Лорджин.

— Ела тук, Реджар.

Реджар се подчини.

— Има един момент — каза Яниф, — когато ти се трансформираш, в който не си нито човек, нито животно. Не е ли така?

Реджар гледаше Яниф объркано.

— Да, но...

— В този определен момент, за част от секундата, твоята форма е чиста енергия, прав ли съм?

Реджар кимна.

— Може би е възможно тогава, в този кратък период от време, да преминеш през брат си и да вземеш отровата в себе си.

— Но тогава Реджар ще умре — Дийна беше ужасена. Тя искаше Лорджин да оцелее, но не и за сметка на брат си.

— Не непременно. Реджар, ако успееш да разпръснеш отровата докато си в енергийното състояние, преди да приключи трансформацията, може да се получи.

Лорджин прекъсна думите на Яниф. Гласът му беше слаб от болката:

— Не! Не мога да го позволя! — той се опита да фокусира брат си. — Реджар... не трябва да правиш това... това е... самоубийство.

Яниф погледна Реджар и го попита спокойно:

— Искаш ли да опиташ?

Реджар кимна без колебание.

Яниф постави ръка на рамото на по-младия мъж.

— Ако не успееш да разпръснеш всичката отрова от Лорджин и от себе си, Кру ще изгуби двама сина днес.

Реджар кимна отново, прикривайки мислите си от Яниф. Като фамилиер можеше да направи това. Той разбра значението на думите веднага. Имаше голям шанс единият от двамата или дори и двамата да умрат. Ако само един от тях оцелееше, той щеше да направи така, че това да е Лорджин. Той махна бариерата от ума си и заговори:

— Яниф, никога не съм задържал междинното състояние повече от миг. Не знам ако...

— Аз ще ти помогна, ако имаш нужда.

Реджар се изправи над Лорджин. Брат му беше много слаб сега, дишането му бе затруднено. Реджар затвори очи и започна преобразяването. Дийна наблюдаваше. Част от нея се страхуваше за Лорджин, а друга част беше очарована от това, на което ставаше свидетел.

Реджар започна да свети отвътре. Непрекъснат поток от фотони бликна и се раздвижи като дъга около него. Той сякаш блестеше, топеше се в лъчиста флуоресценция. Докато Дийна гледаше замаяна, той се превърна в пулсиращо тяло от светлина. Беше... прекрасно.

Яниф заговори на ухото й:

— Не са много свидетелите на трансформиране на фамилиер, Адееан. Това е нещо лично за тях. Знам, че няма да споменеш това в бъдеще.

Дийна кимна в съгласие, питайки се защо нещо толкова прекрасно се държеше в тайна.

— Има хора, които се страхуват от това, което не разбират. С времето фамилиерите са се научили да внимават.

Светлината се придвижи по-близо до Лорджин. Когато се съедини с него, Дийна забеляза, че започва да отслабва и да губи блясъка си. Тя се обърна питащо към Яниф.

— Той е в беда. Не може да задържи състоянието — Яниф се облегна на жезъла. Дъгата се придвижи от нажеженото кълбо в края към центъра на светлината. Докато тя гледаше, светлината сякаш започна да нараства интензивно, с набираща сила.

Премина през Лорджин, осветявайки нощта. Лорджин вече дишаше по-лесно. Бавно седна, очите му се взряха в светлината, която беше брат му.

— Реджар!

Пред погледите им, светлината започна да блика, образа се опита да се оформи.

— Реджар!

Лорджин се опита да се изправи, но все още бе твърде слаб. — Помогни му, Яниф. Силите му отслабват.

Но Яниф вече го правеше.

Поток от енергия премина от стареца към центъра на вече замиращата светлина. За миг нищо не се случи, после светлината започна да искри, сиянието се усилваше. Скоро Дийна можа да различи фигура в яркостта. Реджар!

Светлината спря, когато фигурата придоби плътност.

Реджар се строполи гол на земята. Лорджин пропълзля до него и бързо го покри с наметката си.

Той внимателно провери брат си за следи от отравяне. Не откри нищо. Когато разбра, че оживее, той позволи на гнева си да се прояви:

— Реджар, съвсем ясно ти казах да не го правиш! Тъй като аз съм по-големия брат, ти трябва да ме слушаш. Не съм ли те учил така? Ти...

Реджар се усмихна слабо.

— Отровата не ме уби, но ти ще го направиш.

Лорджин понечи да отговори, но се отказа. Вместо това разроши косата му — един жест, който, предположи Дийна, ги връщаше в детството.

— Осъзнаваш ли, че ако нещо ти се случи, Сулейла ще ме одере жив.

— Значи смъртта ми щеше да си е заслужавала — Реджар се ухили на Дийна.

Дийна не можеше да си спомни този мъж да е говорил толкова много на глас.

— Той е твърде слаб, за да изпраща мислите си — Яниф се наведе над тъмнокосия мъж на земята и постави ръка на рамото му. — Справи се добре, Реджар, за някой, който не е Чарл. Естествено, ако беше Чарл, щеше да бъдеш в състояние да призовеш силите...

— Моля те, старче, не ме тормози сега да се присъединя. Твърде съм уморен, за да те игнорирам.

Яниф се усмихна леко, после се взря напред в нищото.

— Ще дойде ден, когато ще се наложи да направиш това отново. Не опитвай сам, Реджар, твърде опасно е за теб.

Реджар гледаше мистика странно. Накрая заговори:

— Мога да те уверя, старче, че никога няма да се изкуша да пробвам отново.

Яниф не каза нищо.

Древният мистик отведе Лорджин настрани и го потупа по гърба.

— Този старец е доволен, че не изгуби обещаващ ученик като теб, Лорджин та'ал Кру.

Лорджин повдигна вежди.

Яниф изглеждаше смутен от излагането на показ на бащинските си чувства. Прочисти гърлото си.

— Кхъ... ами... не можеш да си представиш колко е уморително постоянно да обучаваши нови ученици от нулата.

— Предполагам, след първите четиристотин години става досадно — отговори Лорджин развеселено. Въпреки това той потупа стареца по рамото, като му каза без думи, че е разбрал какво се опитва да каже.

Дийна се усмихна на думите на Яниф.

— Трябва да ти кажа нещо за Трейд... — чу преди двамата да се отдалечат.

Сбогуваха се с Яниф, когато той и Боджо влязоха в тунела за Авиара. Дийна и Лорджин изчакаха, докато Реджар възвърне част от силите си, преди и те да влязат в тунела към Зариан, за да търсят човек, който не искаше да има нищо общо с посетители, канени или не. В крайна сметка, той беше един самотен, ранен вълк. Син на един луд човек.

Трейд та'ал Тийрдър.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Бяха много изморени, когато пристигнаха на Зариан.

Тунелът ги изпрати в покрайнините на един граничен град. Дийна предположи, че вероятно служи като междинна спирка на тунелите.

И тук беше нощ.

Тя погледна към ясното небе, осеяно със звезди. От всички страни на селището се простираше пустиня. Хладен бриз нежно развяваше косата ѝ.

— Не изглежда толкова лошо място.

Лорджин я погледна косо.

— Нощите на Зариан са приятни. Но през деня е трудно — той погледна надолу към обутите си в ботуши крака, щом чу звук от забързани стъпки по пясъка. — Ще видиш, че всичко на Зариан излиза през нощта — звездите, хората, дивите животни. Внимавай къде стъпваш, зира.

Дийна погледна надолу и забеляза, че пясъкът се движи под повърхността. Не искаше дори да мисли какво имаше там. Сети се за пустините на Земята, за змиите и скорпионите.

— Има ли нещо отровно тук, Лорджин? — гласът ѝ се извиси в края.

Той не ѝ отговори директно.

— Не се тревожи. Ще те държа под око.

Как щеше да направи това, след като придържаше брат си, тя не знаеше. Реджар все още беше много слаб. Ключаше на рамото на Лорджин, явно усилието от ходенето му бе дошло прекалено много. Дийна вървеше от другата му страна, а ръката му бе праметната през раменете ѝ. Беше се облегал тежко на двамата.

Дийна се безпокоеше.

— Сигурен ли си, че отровата е излязла от него, Лорджин?

— Да. Щеше да е мъртъв, ако не беше. Енергийното му ниво е много ниско. Нуждае се само от време, за да се възстанови. Ще бъде

добре на сутринта.

Тримата поеха бавно към града.

Когато почти бяха пристигнали, Лорджин внезапно извади Кийракса и го хвърли в краката на Дийна. Чу се съскащ звук, после малък писък разцепи въздуха. Острието стърчеше от пясъка на по-малко от инч от пръстите ѝ. Беше пронизало плосък черен диск с множество крака. Лорджин се наведе, като придържаше Реджар, и извади ножа. Дийна го гледаше зад гърба на брат му с широко отворени очи.

— Не поглеждай надолу, Искрице, продължавай да вървиш.

Не след дълго влязоха в града. Както Лорджин беше казал, всичко на Зариан сякаш оживяваше през нощта.

Нехармонична музика изпълваше въздуха, хората танцуваха по улиците, част от тях пиеха от онези рогове, съдържащи кийран и си разменяха партньорите. Няколко заведения бяха отворили широко вратите си за нощните забавления. Търговците предлагаха стоките си, а сладък парлив дъх изпълваше въздуха.

— Какъв е този сладникав дим? — тя подуши въздуха. Лорджин отклони поглед, а Реджар се засмя слабо. — Е, какво е? Хей, а какво прави жената с двете усти на онзи мъж?

Лорджин се протегна през Реджар, дръпна я за яката на ризата и я завъртя.

— Не гледай това. И не вдишвай дълбоко дима.

Какво място! Дийна погледна надолу към една тясна уличка и видя нещо, което изглеждаше като търг на роби. Неволно потръпна.

Реджар ѝ изпрати отпаднала мисъл:

Търговци от Оберон. Не гледай, Адееан, за да не привлечеш вниманието им.

Тя се извърна от ужасяващата гледка.

— Защо позволяват това, Реджар? — попита тя тихо.

Реджар отговори на глас, малкият му запас от сила бързо се бе изчерпал.

— Това е... беззаконен свят в беззаконен сектор. Такива презрени дейности... не са... позволени в Алианса.

Лорджин предупреди брат си да държи главата си наведена.

— Не искам да привличаме вниманието им, Реджар, особено когато си в това състояние — после обясни на Дийна. — Търговците от Оберон често отвлечат мъже фамилиери.

Дийна се изненада.

— Но защо?

— Репутацията за чувствената им природа е добре известна сред съзнателните светове. Те са... извратени индивиди, които са готови да платят висока цена за един фамилиер.

— Сексуални роби? Но не могат ли да се защитят чрез способностите си?

— Да, но те ги упояват, естествено. В крайна сметка те бягат след време. Никой не може да задържи фамилиер задълго, ако той самият не иска. Обаче съм чувал и истории, че са били преследвани и унищожавани.

— Ужасно! — тя се обърна с изплашен поглед към Реджар. — Той в опасност ли е тук?

— Не. Когато си отпочине, ще може да се защитава. Те няма да посмеят да се забъркат с него.

Лорджин ги поведе надолу по улицата към заведението в далечината, което беше значително по-тихо от останалите, покрай които преминаха. Когато влязоха, той поиска една стая с две легла.

— Не можем да оставим Реджар сам тази нощ — каза той на Дийна.

Тя кимна в съгласие.

Стаята я изненада. И двете легла висяха на въжета от тавана. Дийна точно щеше да попита за тях, когато видя нещо да пробягва по пода. Кийракса профуча край лицето ѝ.

Чудесно. Просто чудесно.

Няма да спя много тази нощ.

Не се чудеше вече защо леглата не докосват пода. Чудеше се дали ще чува това цяла нощ: свистенето на ножа, писъка на жертвата. Въздъхна дълбоко.

Лорджин отведе Реджар до едното от леглата и му помогна да свали ботушите си. Изтощеният фамилиер се отпусна на възглавницата със звук на облекчение. Поне леглата изглеждаха чисти и удобни.

Дийна се качи на другото легло. То се полюшваше напред-назад, напред-назад. Хващаше я морска болест.

Свистене — писък.

О, не.

— Лорджин, идваш ли в леглото? — Моля те, ела.

— Един момент — Свистене — писък.

— Лорджин, идвай в леглото веднага! — Или ще те удуша. Тя усети накланянето на леглото и полюшването му, когато той се качи.

Той се търколи над нея, предизвиквайки ново люлеене.

— Защо толкова настояваш да дойда, след като не мога да направя нищо по въпроса? — каза ниско в ухото ѝ.

— Не ставай смешен! — тя му обърна гръб и се зарови в завивката. Той се изви към нея и я обгърна с ръце. Не след дълго всички заспаха.

На няколко пъти през нощта Дийна се пробуждаше от люлеенето на леглото, когато Лорджин се въртеше в съня си. Накрая тя го сръга с лакът в корема. Всичко, което получи в отговор, беше неясно мънкане.

— Стига си се движил! — изсъска тя.

В отговор той се обърна и собственически улови гърдата ѝ с ръка в съня си. Леглото се залюля още повече. Чудесно. Просто чудесно.

Дийна отвори очи и съзря дълга муцуна с грозни зъби на около три инча от лицето си. От нея се изтръгна смразяващ кръвта писък.

И адът се отрици.

Двамата братя имаха светкавични рефлексии. Лорджин я завъртя, като се изтърколи върху нея, за да я защити. Реджар скочи от леглото си и се нахвърли срещу извънземното. Паднаха с трясък и се затъркаляха на пода. Тя чу звук от чупене на нещо керамично. Реджар ругаеше, а Лорджин се хилеше. После чу силен, хленчещ вой. Естествено не можа да види нищо, защото Лорджин я притискаше към матрака.

— Махни се от мен! Не мога да дишам!

Лорджин бързо се претърколи, ухилен до уши от разиграващата се пред тях сцена.

Брат му беше седнал върху муцуната на съществото. Храна беше разпръсната навсякъде, имаше счупени чинии. Извънземният под Лорджин виеше непрестанно. Реджар погледна Дийна възмутено и изтри от носа си нещо, което приличаше на овесена каша.

Дийна не успя да спре кикота си.

— Предполагам това е Зарианска версия на обслужване по стаите? — Ново стенание дойде от пода. — Бедното същество! Реджар, освободи го! — тя скочи от леглото, за да помогне на нещастния служител.

Лорджин се смееше, докато Дийна помагаше на зота да се изправи на крака.

— Страшно съжалявам за пищенето — каза тя добросърдечно. — Просто ме изплашихте много. — Зотът ѝ отговори с възмутено сумтене. — Искате ли да ви помогна да изчистите тази бъркотия? — извънземният ѝ обърна гръб, завъртя опашката си бясно и напусна стаята. Тя се обърна към Лорджин — Какво толкова казах?

Той само се протегна и слезе от леглото.

— За капак на всичко, ти го обиди, Адееан.

— И как направих това?

— Като предложи да му помогнеш, ти косвено му каза, че не е способен сам да почисти. Зотите са много чувствителни относно отговорностите си. Не мисля, че ти си любимият му клиент днес, Искрице.

Съчувствам му.

Дийна погледна Реджар. Беше покрит с храна от най-разнообразни цветове.

— О, Реджар, погледни се само! Толкова съжалявам. Последните два дни не бяха особено приятни за теб, нали? Как се чувстваш? Изглеждаш много по-добре.

Капки слюз се стичаха по челото му. Той погледна Дийна студено.

Тя запуши устата си и се изхили отново.

Реджар не можеше дори да си представи как изглежда. Очите му започнаха да проблясват развеселено, щом видя смешното в ситуацията. Внезапно всички избухнаха в смях.

— Видя ли изражението на зота, когато беше седнал отгоре му, Реджар? — присмя се Лорджин на брат си. — Обзалагам се, че няма да забрави това скоро.

Не мисля, че има желание да среща фамилиер отново. Той крещеше, че носи храна, а не че той е храната — Реджар се смееше на глас от абсурдните думи на зота.

Лорджин и Дийна закусиха в салона на странноприемницата, докато чакаха Реджар да се почисти. Присъедини се към тях, едва когато приключиха, а красивата му външност не изглеждаше засегната от изпитанията, през които беше преминал.

Дийна прави компания на Реджар докато Лорджин излезе да купи припаси и екипировка за пътуването им. След като Яниф не ги придружаваше, те трябваше да носят всичко със себе си — нямаше да има складиране в друго измерение на пространството. Лорджин се върна не след дълго и седна на масата.

— Купих всичко необходимо. В момента търговецът товари прауту.

Реджар остави питието си.

— Успя ли да получиш някаква информация за местонахождението на Трейд?

Лорджин се облегна напред.

— Да. Търговеца го знае. Преди няколко дни е отпътувал от тук по посока на основното сутрешно слънце.

— Само секунда — Дийна повдигна ръце. — Какво искаш да кажеш с основно сутрешно слънце?

— Зариан има две слънца. По-голямото от двете е основно, а по-малкото второстепенно.

— Разбирам — тя се усмихна. — Трябваше да се досетя. И колко е горещо там? — Дийна кимна към вратата и пустинята отвъд нея.

— Достатъчно горещо дори за Искрицата — той подръпна един кичур от косата й. — Но мисля, че е най-добре да пътуваме през деня, въпреки горещината. Имаме по-голям шанс да избегнем пустинните племена и другите... неща.

Дийна знаеше какви други неща има през нощта. Беше видяла няколко от тях да бягат миналата нощ. Което я наведе на следващия й въпрос:

— Ако ни отнеме няколко дни да стигнем до Трейд, къде ще нощуваме? Има ли по пътя постове?

— Няколко. Не са толкова луксозни като този, все пак.

Мъжът беше майстор на изтънчеността, помисли тя, оглеждайки спартанската обстановка.

— Купил съм палатки за нас.

Нощуване в пустинята? На земята? През нощта с всички тези гърчещи се неща наоколо?

— Не мисля, че това е толкова добра идея.

— Ще бъде идеално — той я поведе навън към горещия ден. — Няма за какво да се тревожим. Реджар винаги може да седне на нещо, което се е осмелило да ни нападне.

Той се изхили, докато Реджар му отвърна с раздразнена усмивка.

Топлината на слънцата се сипеше върху тях, докато прекосяваха пустинната местност.

Дийна се беше сепнала, когато разбра какво представлява прауту — голямо тежко товарно животно, което се движеше с бавна, полюшваща походка. Лорджин беше купил три такива животни.

Първо, бе обяснил Лорджин, животните са идеални за такъв вид пътуване, нуждаеха се от малко храна и вода, и бяха много издръжливи. После той без усилие я покачи на гърба на прауту и преди тя да успее да възрази плавно се настани зад нея.

— Преди да ме попиташ защо, ще ти обясня — той нагласи пелерината ѝ около нея. — Тревожа се за бандити и търговци на роби. Ако се наложи, мисля, че ще те защитя по-добре ако сме на едно и също животно. Реджар ще вземе другото. Третото е за припасите.

Може би това беше основната причина. Но с напредване на пътуването, Дийна откри ръцете на Лорджин блуждаещи под пелерината ѝ. Тя се завъртя и го погледна през рамо.

— Какво правиш?

Лицето му изглеждаше невинно.

— Какво? — ръката му милваше корема ѝ, точно под гърдите.

— Знаеш какво! — тя сложи ръка върху неговата. Под нея, той застина. После погали със средния си пръст ребрата ѝ напред-назад с гъделичкащо движение, наклони се напред и заговори в ухото ѝ:

— Не познавам жена, която би се изправила срещу Ксейту — палецът му потърка долната част на гърдата ѝ. — Значи би влязла в битка заради мен, Искрице? Колко рицари на Чарл могат да се похвалят, че жените им ще ги защитят по този начин?

— Бих се не е точното определение, Лорджин. Не съм сигурна какво се случи с Ксейту. И не съм твоя жена.

Той продължи, сякаш не я бе чул, лениво улови гърдата ѝ и раздвижи палец по връхчето.

— Въпреки, че не знам дали е толкова добре за теб да поемеш тази роля.

Идеята да се бие заради него беше смешна и двамата го знаеха. Той изглежда го приемаше така, все пак.

— Може би след време ще пожелаеш — палецът и показалецът му уловиха втвърденото връхче и го подръпнаха.

— Лорджин!

Той гризна ухото ѝ, пренебрегвайки ръката ѝ.

— На Авиара ще имаш много възможности да ме защитаваш. Всякакви чудовища бродят по улиците.

— По улиците?

— Да, на открито. Човек никога не знае. Дори едно обикновено пътуване до сакри може да бъде изпълнено с опасности. Зверовете като Ксейту изглеждат като котенца.

Дийна го погледна ужасено.

— Сериозен ли си?

— Да. Излапват мъжете точно по средата на булеварда — той сви рамене фаталистично. — Но да растеш в такава среда изгражда характера ти, и придобиваш смелостта на воин.

Дийна беше потресена.

Реджар изпрати мисли само към брат си:

Какви безсмислици ѝ говориш?

Лорджин му изпрати лукава усмивка над главата на Дийна.

Тя вече не обръщаше внимание на ръката на Лорджин. Размишляваше за света, в който чудовища бродеха по улиците в търсене на храна, времето беше ужасно, а храната, за капак, отвратителна. Чудесно място за ваканция. Питаше се дали изобщо ще оцелее, за да разказва. Трябваше да говори с Лорджин за отиването си там.

— Лорджин, няма нужда да отиваме...

— Да, зира, има нужда.

Раменете ѝ увиснаха, втренила поглед напред към пустинята. Проклет мъж!

Изминаха часове в пътуване. Беше горещо. Явно жегата не влияеше на животните, защото те се движеха тежко наоколо. Веднъж

видяха една каравана в далечината, но тя бързо се изгуби от погледите им. Разстоянията бяха измамни в пустинята. Не спряха да се нахранят. Лорджин ѝ беше подал кръгло плоско хлебче, нещо приличащо на сирене, парче плод и манерка с вода.

Продължаваха напред, а Дийна се унесе в сън.

Реджар гледаше безкрайната пустиня пред себе си с тъжен поглед.

Никакви жени! Мислиш ли, че ще отнеме много време да достигнем някой пост?

— Векове — пошегува се Лорджин.

Изкачваха се.

Чудя се какви ли са жените тук?

— Сигурен съм, че няма да ти отнеме много време да разбереш, Реджар.

Той се засмя, а мислите му се изпълниха с приятно закръглени хълбоци и гъвкави бедра.

Може би не сме толкова далеч.

— Достатъчно далеч.

Както всичко останало на тази планета, и доброто настроение на Реджар се изпари.

Дийна се събуди в ръцете на Лорджин няколко часа по-късно, а гледката беше същата.

— Наслади ли се на почивката си, Адееан?

— Ммм. Пропуснах ли нещо?

— Пясък. После имаше... пясък, и... нека помисля... — а, да, още пясък.

Тя се усмихна слабо.

— Близко ли сме вече до някой пост?

— Слушах този въпрос цял следобед — той погледна бегло към Реджар. — Не, не и в близко време — може би не днес.

Това означаваше да пренощуват в пустинята. Отврат! Дийна направи гримаса.

Чух ли да казваш не днес?

Животът сякаш се изпари от Реджар.

След като Дийна беше вече будна, Лорджин реши да продължи оттам, откъдето бе спрял. Започна да потрива корема ѝ под пелерината. Тя се раздвижи нервно върху прауту. След това придвижи ръката си между бедрата ѝ и нагоре.

— Стига! — каза тя дрезгаво.

Той се усмихна в косата ѝ. Когато обхвана в шепи гърдите ѝ, и изпрати по тялото ѝ тръпки на желание, Дийна реши, че няма да понася това повече.

Тя отстрани ръцете му. Той игриво ги върна обратно. Дийна започна да се гневи. Той държеше картите, но това не беше игра. В стремежа си да го накара да спре, тя се обърна и му каза:

— Виж, или го направи, или спри.

Блестящият му поглед попадна на устата ѝ — бавно се придвижи нагоре и невероятните му очи срещнаха нейните. Желанието я разтърси. Без да откъсва очи от нея, той заговори на брат си:

— Реджар, продължи напред и разузнай района.

Реджар незабавно ритна животното и препусна напред. Лорджин бръкна под пелерината, и пъргавите му пръсти потърсиха закопчалката на панталоните ѝ. Усети другата му ръка между телата им, разкопчаваща неговите.

— Какво... какво правиш? — изписка тя.

— На път съм да „го направя“, както ти се изрази — той лесно свали панталоните ѝ.

— Не може да говориш сериозно! Не тук!

— Сложи си краката върху врата на прауту.

— Не! — тя бе ужасена.

— Много добре, да опитаме по този начин — той я повдигна на скута си и плавно преметна краката ѝ през своите.

— Не можеш да го направиш така!

В следващия миг ѝ доказа, че може. Наведе я малко напред, след това я придърпа към себе си. Ръцете му я уловиха здраво за кръста и той потъна в нея. Дъхът ѝ секна.

— Господи!

Докосваха се единствено на мястото, където се бяха съединили. Беше опияняващо, еротично усещане. Тяло се плъзгаше срещу тяло, кадифе галеше мед.

В началото, Лорджин позволи на товарното животно да продължи да върви, люлеещата му походка осигуряваше повече от достатъчно движения. Дийна се задъха, той нахлуваше в нея с всяка стъпка, която правеше прауту. Усети горещите устни на Лорджин на тила си, накъсания му топъл дъх върху кожата си. Пустинята беше тиха, с изключение на тежките глухи стъпки на животното в комбинация с тяхното учестено дишане.

Лорджин започна да се движи напред с всяка стъпка на животното. Тя усещаше мощните му мускулести бедра, направляващи животното под тях, както и собствените си движения.

— Колко... колко далеч може да достигне звук в пустиня? — изпъшка тя.

— Какво? — Лорджин беше твърде зает и не можа да повярва, че го пита това. — Защо... искаш... да... знаеш? — гласът му беше накъсан. Наистина ли се опитваше да води разговор с нея сега? Аях, тази жена...

Той простена, когато тя неочаквано усили движенията му.

— Защото мисля, че ще закрепця, а не искам Реджар да чуе — отговори задъхано.

Смехът на Лорджин затрептя по врата ѝ.

— Креци колкото искаш. Сигурен съм, че Реджар ще разбере.

— Лорджин!

Той захапа врата ѝ.

— Какво според теб си мисли, че правим?

Дийна се опита да се обърне.

— Шегуваш се.

Лорджин видимо пребледня при действието ѝ. Бързо я обърна напред.

— Моля те, не се обръщай отново. Това може да... усложни... ситуацията. Не искам да бъда кастриран на гърба на прауту. Уверявам те, ще го направи.

— Как? Това ли е стандартната поза тук? С лице назад, на гърба на животно, пресичащо пустинята?

Лорджин се разсмя зад нея.

— Адееан, караш ме да губя... това настроение — тя се притисна назад към него.

— Ти ни постави в това положение, Лорджин, да не си посмял да се огънеш сега — тя се отърка в него, усещайки трепването му вътре в себе си. — Ах, точно както предположих, блъфираш.

Ръцете около кръста ѝ я придърпаха плътно срещу него. Вече не се смееше, беше свършено концентриран. След няколко невероятно чувствени движения, той ги отведе до върха.

Дийна отпусна глава на гърдите му, докато дишането ѝ се нормализираше. Лорджин вдигна панталоните ѝ, след това и своите. Наведе се и нежно я целуна по устата, преди да прошепне срещу устните ѝ:

— Предупреждавам те, Искрице. Винаги отговарям на предизвикателствата.

— Да, забелязах това — промърмори тя, когато устата му отново покри нейната.

Направиха лагер малко преди залез-слънце. След като палатките бяха издигнати, Лорджин извади някаква доста лека храна за вечеря. Никой не беше въодушевен от нея. Дори Лорджин се оплака от лишенията, които един човек трябва да понесе, докато търси някого.

Реджар изглеждаше доста самотен, когато се оттегли в палатката си скоро след като приключиха с храненето. Малко по-късно Дийна и Лорджин влязоха в своята, защото нямаха желание да стоят навън след падането на мрака. Дийна се успокои, като видя, че палатката е издигната, а след като вратата бе затворена, те бяха напълно изолирани от външния свят.

Бързо се съблякоха и се мушнаха под кожата, която им служеше за завивка. Температурата бързо спадаше, а изглежда палатката не ги предпазваше от промените на температурата. Стана студено. Те се сгушиха прегърнати под кожата. Докато Дийна не усети нещо.

— Лорджин, нещо се движи под завивката!

Той ѝ се усмихна доста цинично.

— Какво искаш да кажеш?

Тя го сръза:

— Не това! Имам предвид под палатката.

— Не се занимавай с това. Нищо не може да влезе тук.

Нещо мърдаше под нея. Тя потръпна ужасено.

— Но то се движи!

Той я повдигна върху себе си.

— Ето. Така по-добре ли е?

Беше. Но не достатъчно.

— Да — промърмори тя в гърдите му.

— Добре — той улови лицето ѝ. Повдигна главата си и потърка устните ѝ със своите. — Така по-добре ли е?

— Да, но...

Ръцете му се придвижиха към дупето ѝ и го хванаха. Нежно стисна заоблените полукълба, докато устните му отново потъркаха нейните примамливо.

— Така по-добре ли е? — прошепна той близо до разтворените ѝ устни.

— Лорджин, чух шум от стъпки отвън и мисля, че чух...

Той завъртя езика си във вътрешността на устата ѝ, големите му ръце погалиха гърба ѝ, докато ѝ шепнеше:

— Ще ти покажа още един начин на езда, който е също толкова приятен, колкото и този, който опитахме по-рано.

Тя се откъсна от блуждаещите му устни.

— Лорджин, чувам нещо от там!

Появи се отчетлив шум от стъпки.

Лорджин мигновено вдигна глава и я свали до себе си. Едва беше достигнал Кийракса, когато вратата се отвърза и четири глави надникнаха вътре. Не изглеждаха приятелски настроени. Лорджин изрече нещо, което Дийна прие като ругатня на авиарански.

Едната от главите заговори:

— Излез, Чуждоземецо, и без номера.

Лорджин застана пред мъжа, извисявайки се над него.

— Нека първо да се облечем с жена ми.

Мъжът се ухили, показвайки редица раздалечени зъби.

— И защо трябва да позволя това, Чуждоземецо?

Лорджин го погледна студено.

— Защото ще убия всеки, който види жена ми гола.

Дийна повдигна вежди. Това беше категорично. Малко крайно, но все пак, Лорджин си беше такъв.

Очите на другия мъж се спряха върху дрехите им на пода, и се разшириха леко, когато забеляза пелерината на Лорджин.

— Значи ти си рицар от Чарл. Никакви номера, Чуждоземецо. Дай ми думата си и можеш да се облечеш.

— Имаш думата ми.

Мъжът присви очи.

— Думата ти на рицаря на Чарл, или ще убия и двама ви, а после и фамилиера.

— Имаш думата ми.

— Бъди бърз — той се оттегли, като затвори капака, но Лорджин не изглеждаше щастлив от това, че бе принуден да обещае. Дийна се чудеше защо Реджар не ги бе предупредил телепатично. Страшна мисъл премина през ума ѝ. Улови Лорджин за ръката.

— Търговци на роби ли са? — тревогата се отразяваше на лицето ѝ.

Лорджин протегна ръка и погали бузата ѝ.

— Не, зира. Те са пустинни номади. Много жестоки, много смели, и много ненаситни. Ще се опитат да откраднат всичко, което притежаваме, после ще ни оставят в пустинята да изгнием. Ще вземат Реджар и ще го продадат на търговците на роби.

— Какво можем да направим? Защо Реджар не ни предупреди?

— Трябва да са го упоили по някакъв начин. Малко от тях притежават Зрение. Един от тях трябва да е видял фамилиер сред нас. Само това може да ги подтикне да ни преследват. Той ще бъде доста ценен за тези, които водят подобен бедняшки живот.

До тях достигна груб глас:

— Спрете да говорите! Побързайте или ще дойдем и ще те хванем, Чарл, независимо от заплахата ти.

Лорджин стисна големите си юмруци.

— Ако го направиш, ще взема много хора със себе си — и ще започна с теб. И ако знаеше нещо за Чарл, глупако, щеше да си наясно, че ние никога не заплашваме... само обещаваме.

Тази забележка бе последвана от мъртвешко мълчание.

Лорджин улови ръката ѝ и я поведе към пустинната нощ. Тя се стараеше да не гледа надолу, докато вървеше по пясъка. Усети как Лорджин изрита нещо далеч от пътя ѝ. От дясната ѝ страна дойде звук от плъзгане. Жената започна да се тресе. Лорджин я вдигна на ръце.

Студеният му поглед се спря на мъжа, с когото беше говорил порано.

— Позволете на жена ми да седне на прауту.

Водачът рязко кимна.

След като бе сложена на гърба на животното, тя си пое дълбоко въздух, за да успокои опънатите си нерви. Погледът ѝ прекоси лагера, търсейки Реджар. Запуши устата си ужасена, когато го забеляза.

Той беше завързан на прауту. Дори от това разстояние тя можеше да види, че необикновените му очи са оцъкдени и дезориентирани. Очевидно беше упоен.

Дийна беше виждала Реджар в много състояния — щастлив, дяволит, разпален, страдащ от отравянето на брат си, смел, и самоотвержен. Но никога не го бе виждала такъв.

Сякаш беше див тигър.

Изпъваше въжетата, с които бе завързан, и очите му хвърляха отровна омраза към човека, който го беше пленил. Дийна можеше да усети яростта му, беше осезаема. Тя нямаше да се изненада, ако той започнеше да вие към луната. Но неговият гняв беше добре обмислен. Стъклените му очи виждаха всеки един мъж, насядал около лагерния огън, който бяха запалили, сякаш ги маркираше за бъдещо преследване. Много от тях забелязваха пронизващия поглед на фамилиера, и се извъръщаха нервно настрани, правейки някакъв знак във въздуха. Дийна предположи, че този знак е срещу зли очи.

Лорджин също беше видял брат си. Изражението му беше едновременно ядосано и дълбоко съчувствено.

— Над всичко останало, един фамилиер не може да се остави да изгуби свободата си.

— Защо не се е трансформирал, за да избяга? — прошепна тя.

— Наркотикът, който са му дали го дезориентира, а това прави трансформацията невъзможна.

— Искаш да кажеш, че не може да се преобрази?

— Може. Но това най-вероятно ще доведе до смъртта му, наркотиците го омаломощават. Не може да се концентрира върху процеса и е възможно да изгуби способността си да приеме котешката си форма, или способността да стане отново мъж. Резултатът ще бъде разпадане.

— Това е ужасно! — беше ѝ жал за мъжа, който беше завързан като диво животно.

Лорджин стисна ръката ѝ.

— Чувал съм истории за мъже фамилиери, които предпочитат разпадането пред това да бъдат предадени на търговците на роби.

— Не мислиш, че Реджар ще...

— Не, тъй като има и кръв на Кру, а един син на Кру никога няма да избере този път. Честта на рода Лодарес няма да му позволи. Реджар ще се бори — до смъртта си, ако се наложи.

Заформи се разискване между няколко от мъжете, сред които и водача, когото наричаха Сийрън. Последва спор. Накрая Сийрън се изправи и се приближи до Лорджин.

— Твоят фамилиер действа изнервящо на някои от хората ми. Няма да пътуват през нощната пустиня от страх, че ще призове зверове, които да ги нападнат. Ще останем тук докато съмне, после поемаме на изток. Има малък оазис, посещаван често от търговци от Оберон през техните пътувания. Всички са съгласни, че трябва да продадем фамилиера възможно най-скоро, дори и ако можем да вземем по-добра цена за него другаде. Хората ми усещат, че рискът е прекалено голям. Решихме, че е най-добре да продадем и жената.

Сийрън гледаше внимателно златокосия мъж в очакване на отговор. Чарл остана мълчалив. Но очите му бяха пълни с обещания. Сийрън знаеше, че човек като него няма да намери покой, докато не отмъсти на враговете си и Сийрън трябваше да бъде сигурен, че това няма да се случи.

Знаеше, че ще е глупаво да убие един Чарл. Щеше да си навлече неприятности на главата, такива, за каквито не искаше да мисли дори. Това само щеше да даде повод на друг Чарл да го преследва и унищожи.

Не, той имаше по-добра идея.

— А ти, Чарл, ще бъдеш отведен до Водите на утрешния ден. Ще те потопим в извора и всичко, което знаеш за живота си ще бъде изтрито от съзнанието ти.

Мъжът не реагира както очакваше Сийрън. Всъщност, той не реагира по никакъв видим начин. Но жената — да. Малката жена изглеждаше по-разстроена от съдбата на Чарл, отколкото от своята собствена. Може би Сийрън би могър да използва това в бъдеще.

Ледените очи на Лорджин се стоплиха, когато погледна Дийна. Тя беше толкова добросърдечна, неговата Адееан. Той не беше обезпокоен за собствената си участ. Глупакът Сийрън не можеше да разбере, че Лорджин е мистик от четвърто ниво, така че притежаваше сила над водата, дори над вълшебната. Трябваше да състави план, който да им помогне да избягат от тези номади. Щеше да изчака своето време. Ще му се отдаде възможност. Така го беше учил Яниф.

Лорджин остана при Дийна цялата нощ. Въпреки протестите ѝ, той махна пелерината си и я зави с нея, когато студеният нощен въздух ги прониза. Лорджин дискретно изпрати топъл поток от въздух към Дийна и Реджар, който беше измъкнат от палатката си и не беше облечен с нищо, освен с панталони и ботуши.

Дийна погледна към Реджар. Главата му беше клюмнала напред, и висеше на въжетата, които го придържаха. Наркотикът най-накрая беше победил огромното му усилие да му се противопостави. Дийна затвори очи пред сърцераздирателния вид на пленения фамилиер. Чакаше зазоряването заедно с Лорджин.

С първия лъч светлина се случи нещо неочаквано. Номадите бяха атакувани от друга група номади.

Ножове режеха въздуха, кръв оцвети пясъка, крясъци и бойни викове се носеха наоколо. Дийна запуши ушите си и стисна силно очи, за да се изолира от насилието около себе си.

Лорджин бързо я привлече към себе си, бранейки я с тялото си като с щит. Притисна лицето ѝ към гърдите си, за да не вижда ужаса на битката.

Трима от тях, очевидно пленници, бяха изоставени от нападателите.

Когато битката приключи, около тях имаше друго племе, Сийрън и неговата банда бяха избягали. Водачът им започна да ги оглежда, за да види какво е спечелил.

Той отиде целенасочено към Реджар. Сграбчи кичур от косата му и грубо дръпна главата му назад, взирайки се в кървясалите му двуцветни очи. Водачът се изплю на земята, след което бързо извади огромен нож от пояса си. Изплашен, Лорджин започна да пристъпва напред, но острието изсвистя във въздуха, прерязвайки въжетата на Реджар мигновено.

Реджар се строполи на земята безпомощно.

— Аз не поддържам робството, фамилиере, но те предупреждавам, че ние все пак сме крадци и убийци.

Реджар бавно се изправи на крака, масажирайки схванатите си мускули.

— По-добре крадци и убийци, отколкото търговци на роби.

— Ха! — водачът се плесна по бедрото. После се обърне и погледна към Дийна. Очите му светнаха. — Може би имаме нещо ценно тук, все пак — погледът му попадна на огърлицата около врата ѝ.

Лорджин разбра по очите му, че я е познал и пристъпи напред.

— Остави ни да си тръгнем. Не ти желаем злото и не можем нищо да ти предложим.

Мъжът погледна Лорджин.

— Нищо? Тя носи около врата си нещо, което е много ценно..., някои могат да кажат дори безценно — той се обърна към своите хора: — Тя носи Шимале!

Хорово „Аах“ посрещна думите му. Той се взря в Дийна, но заговори на Лорджин:

— Истинска ли е или фалшификат?

— Истинска е — отговори Лорджин.

Дийна замълча благоразумно. Водачът потърка брадичката си.

— Кажи ѝ да направи магия. Ако успее, ще ви оставя всички живи и ще бъдете свободни да си тръгнете. Ако тя не успее, ще умрете на място.

Лорджин спокойно се обърна към Дийна.

— Направи магия — Дийна го погледна сякаш бе изгубил ума си. — Направи го. Сега.

— Луд ли си? — изсъска тя. — Не мога...

Лорджин я дръпна към себе си, прекъсвайки думите ѝ. Заговори тихо в ухото ѝ:

— Кажи нещо — каквото и да е. Нареждай нещо, изпей нещо. Не ме е грижа, просто кажи каквото искаш — после я пусна.

В главата ѝ се появи поздравът, който дядо ѝ повтаряше на гимназиалния футболен отбор. Как започваше? Тя се замисли за миг, не си спомняше точно текста, но това едва ли имаше значение за тези хора.

Внезапно, тя скочи във въздуха, размаха ръце като мажоретка, като танцуваше и скачаше.

*„Бракети вън! Бракети вън! Вън! Вън!
Хай-хо! Хай-хо! Хай-хо!
Уалего, Уалего давай!
Ти си отбора! Ти си отбора!
Тъъч... даун!“*

Тя се опита да направи сплит, но се плъосна по лице върху пясъка.

Последва хорowo „Аах“.

Лорджин я погледна скептично и поклати глава кратко, невярващ на очите си.

Водачът не можеше да бъде толкова лесно подхлъзнат, както спътниците си.

— Каква магия направи? — каза той директно на Дийна.

— Каква магия направих? — тя се обърна умолително към Лорджин. — Каква магия направих?

Лорджин бързо отговори:

— Тя ти направи магия да не се съмняваш в способностите й.

— Какво? — водачът не изглеждаше убеден.

— Не е ли така? Нямах съмнения, нали?

— Да, но сигурно...

— Ето, можеш да видиш способностите й.

Хорът се съгласи с неговото „Аах“.

Водачът се обърка. Хората му бяха омаяни от абсурдната демонстрация. Беше ясно, че той няма друг избор, освен да остави пленниците да си ходят. Той потърка брада, стигнал до решение.

— Свободни сте да си тръгвате. Вземете си нещата и напуснете.

Те бързо събраха вещите си. Преди да тръгнат, водачът сграбчи Лорджин за ръката и го отведе настани.

— Мисля, че по-скоро бързият ти ум и острият ти език ви спасиха, Чуждоземецо, а не някаква магия от този жена.

Лорджин се усмихна на хитрата стара пустинна лисица.

— Не е вярно. Всеки глупак може да види, че тази жена в действителност е направила мощна магия на този Чарл.

Номадът се разсмя от сърце, потупа Лорджин по гърба и ги изпрати по пътя им.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Трейд та'ал Тийрдър повдигна поглед от книгата, която четеше и погледна хладно прислужника си. Човекът знаеше, че бе най-добре да не го прекъсва, когато се е усамотил. Ако Трейд бе в настроение да бъде справедлив, щеше да признае факта, че тези дни често търси усамотение и гледа на почти всичко като на спънка. Но не беше в такова настроение. Все пак, този дом беше негов и не беше длъжен да бъде справедлив.

— Какво искаш? — студеният тон накара бедният прислужник да замръзне на място пред вратата.

— Смирено моля да ми простите, че ви безпокоя, но има няколко посетители на портала, които настояват да бъдат приети.

Трейд скръсти ръце на гърдите си и се облегна назад на стола. Фургоните, които се движеха понякога по този път търгуваха с хората, които живееха в крепостта. Но никога не бяха наричани посетители. Имаше само един човек, който го навестяваше през всички тези години, откакто живееше тук. Кръвта във вените му се смрази.

— Не е баща ми, нали?

Прислужникът отстъпи при вида на свирепото изражение на лицето на Трейд.

— Н-не, господарю Трейд. Те не казаха кои са.

Чертите на Трейд се отпуснаха малко при новината, че сред посетителите не е ужасният му баща.

— И търсят мен?

— Да, господарю Трейд.

— Отпрати ги. Не искам да бъда безпокоен — и той се върна обратно към книгата си, освобождавайки слугата.

— Н-но, господарю, те казаха, че е много важно и че трябва да ви видят...

Трейд издиша шумно.

— Казах, отпрати ги.

— Да, милорд — слугата излезе от стаята.

Трейд погледна отново книгата си, но не виждаше наистина думите пред себе си. Понякога, особено напоследък, когато седнеше, часовете минаваха, сякаш беше в транс. Зачуди се дали човек може да позволи на часовете да отлитат неусетно, докато накрая с блаженство осъзнае, че няма повече за изживяване.

Такива мисли му даваха причина да живее. Той се усмихна на иронията, чудейки се дали не е вече наполовина луд.

Отне им три дни да достигнат крепостта на Трейд.

Пътуването беше досадно и трудно и нито веднъж не преминаха през пост. Реджар беше мрачен, Дийна беше раздразнителна, а Лорджин... си остана Лорджин.

Бяха седнали пред портата под препичащото слънце, чакайки портиера да ги въведе.

— Искан ми се да побърза. Ще се изпържа тук — оплака се Дийна.

— Няма да се бави много, Адееан — спокойният отговор сякаш я раздразни още повече.

— Някога нещо ядосва ли те, Лорджин? Господи, това е най-дяволското пътуване, което съм преживявала — тя изтри потта от челото си с опакото на ръката си. — Какво ли не бих дала за една приятна хладна баня...

Ъгълчетата на устата на Лорджин се повдигнаха в слаба усмивка.

— Ще ти осигуря това скоро, зира. Може и да я споделим — очите му блеснаха дяволито.

Трябва ли да говориш за такива неща сега? Кълна се, уморих се от това.

Лорджин повдигна вежди.

— Реджар, не е в твой стил да бъдеш толкова раздразнителен.

Реджар разтърка очите си.

Прости ми, Лорджин. Аз съм... напрегнат.

Лорджин се подсмихна.

— Да, не е обичайно за теб да прекараш толкова дълго време без твоите удобства. Яниф казва, че понякога въздържанието е полезно за душата. Може да възроди сърцето и духа ти.

Яниф е извънредно стар мъж. Вероятно е забравил, че именно такива удобства те карат да се чувстваш мъж. Освен това ти си негов ученик, а все още не съм видял да практикуваш тази философия.

— Негов ученик съм, вярно е — Лорджин се усмихна бавно и хитро на брат си. — Но мисля, че човек трябва също така да има свои собствени убеждения, които да следва.

Реджар се ухили многозначително на брат си.

— За какво говорите вие двамата? — Дийна беше чула единствено думите на Лорджин в разговора, тъй като Реджар беше защитил мислите си от нея.

Лорджин ѝ отговори:

— Реджар мисли за присъединяване към Чарл.

Не и в този живот, братко.

Дийна погледна единия, и другия, и мъжествените им изражения я накараха да се усъмни, че това е била темата на разговора. Канеше се да ги разпита повече, когато пазачът се върна.

— Той няма да се срещне с вас. Тръгвайте си — изчезнете от това място — той понечи да се върне обратно в крепостта, когато Лорджин го сграбчи за врата и го завъртя с лице към себе си. Гласът му беше заплашително тих:

— Върни се при господаря си отново. Изминали сме дълъг път. Горещо е.

Ставам раздразнителен от чакането.

Е, помисли си Дийна, Лорджин е човек преди всичко! Засмя се на себе си.

Пазачът започна да бърбори:

— Но той не желае да ви вижда!

— Кажи му, че Лорджин та'ал Кру е на прага му. Кажи му, че идвам да го предизвикам да играем дизу — пазачът го погледна със съмнение. — Направи го — заплашителния тон на Лорджин накара слугата да се затича да изпълни заповедта. Когато вече не можеше да го чуе, Лорджин се обърна към Дийна: — Чудя се защо нямам такъв ефект върху теб, Адееан? — той повдигна вежда.

— Защото знам, че лаеш, но не хапеш.

Той потърка тила си, сякаш размишляваше над думите ѝ.

— Не това каза миналата нощ.

Лицето на Дийна пламна. Ръката ѝ несъзнателно докосна мястото на врата ѝ. Той ѝ намигна.

Защо го предизвика на дизу?

— Когато бяхме деца я играехме постоянно. Никога не го победих. Нито веднъж. Естествено, това не ме спря да продължа да го предизвиквам.

— Естествено, че не — каза Дийна сухо.

Сега звучеше повече като този Лорджин, когото познаваше. Той я стрелна с поглед.

— Това се превърна в нещо като шега помежду ни. — Лорджин внезапно стана сериозен. — Преди да си тръгне последния път, той ми каза: „Никога няма да отхвърля твое предизвикателство“, а аз му отговорих, че никога няма да спра да го отправям.

Прислужникът измина бавно разстоянието обратно до Трейд, ужасен от това, което трябваше да направи. Пазачът му беше казал да предаде някакво нелепо послание. Той си пое дълбоко въздух, изпъна рамене и почука на вратата. Не получи отговор цяла минута.

— Какво има?

Слугата колебливо отвори вратата.

— Мъжът пред портата каза да ви предам съобщение.

— Да? Хайде, човече, по-бързо.

— Каза, че името му е Лорджин та'ал Кру и че е дошъл да ви предизвика да играете дизу — завърши прислужника неспокойно.

За миг, ъгълчето на устата на Трейд се повдигна в нещо, което би могло да бъде зачатък на усмивка, но премина толкова бързо, че слугата беше сигурен, че е сгрешил.

Трейд повдигна уморената си ръка пред лицето и потърка носа си. Лорджин! Какво правеше тук? Той не искаше да го вижда, нито който и да било друг. Но... не можеше да го върне обратно.

Следващите му думи шокираха слугата:

— Покани го да влезе. Кажи му, че ще слеза скоро.

— Да, милорд Трейд, но той не е сам, има жена с него и... и фамилиер.

Реджар. Можеше да бъде само Реджар. А жената? Скоро щеше да разбере.

— Въведи ги.

Когато слугата излезе, Трейд се изправи пред прозореца на кулата към простиращата се долу пустиня. Слънцата бяха потънали в небето. Нощта падаше бързо на Зариан. Отразяваше живота. Той отчаяно се стареше да не мисли за отдавна отминалото време, когато беше невинен и животът му беше щастлив. Времето, преди баща му да дойде през нощта и да го отведе. Когато мрака се спусна...

Бяха въведени в голяма зала и им беше казано да изчакат. Някакъв слуга влезе и запали огън в каменната камина. Не чакаха дълго. Една странична врата се отвори и Трейд та'ал Тийрдър влезе.

Беше висок, но не толкова, колкото Лорджин и Реджар, помисли Дийна. Може би малко под метър и деветдесет. Имаше хубаво тяло. Мускулесто, но не набито, движеше се с характерната за братята гъвкавост. В действителност, нещо в него ѝ напомняше за тях, въпреки че нямаше истинска физическа прилика с някой от двамата.

Докато го изучаваше, внезапно ѝ хрумна, че нищо в този човек не беше такова, каквото изглежда, и всичко в него изисква втори, позадълбочен поглед.

Трейд беше човек на контрастите.

Косата му, от пръв поглед, можеше да бъде сбъркана с черна. При по-внимателно вглеждане, се откриваха скрити изсветлели кичури, цветът беше тъмен черно-кафяв махагон. Дълга, права и копринена, тя бе изтеглена назад на конска опашка и висеше по гърба му до кръста.

Очите му, покоряващи светло зелени, с цвят на ярък перидот, изглеждаха лишени от емоции, и отразяваха само това, което виждаха. Но допълнителното проучване разкри, че могат да бъдат дълбоки и загадъчни — очи на човек, който е бил принуден да види повече, отколкото бе очевидно.

Мрачното изражение на лицето му напълно подходдаше на ъгловатите черти. Но Дийна забеляза с учудване, че когато светлината от камината попаднеше върху тези черти, те бяха чувствени и обещаващи.

Мъжът беше странна смесица от загадъчно променящи се елементи.

Трейд застана до Лорджин, и в този момент светлината от камината улови и тримата мъже в блясъка си. Дийна вдигна вежди при гледката. Ако това е пример за авиаранска мъжественост, може би не би било толкова ужасно да се посети това мизерно място. Гледката със сигурност ще бъде привлекателна... Тя се засмя палаво. Лорджин забеляза изражението ѝ, и ѝ хвърли поглед, който казваше „дръж се прилично“. Тя се изчерви. Как го правеше това?

Лорджин наруши тишината като пристъпи към Трейд, с искрена усмивка на лицето.

— Трейд! — той го потупа здраво по гърба.

За разлика от бедния художник на конвенцията, Трейд не помръдна и инч.

Нито се усмихна.

— Защо дойдохте тук, Лорджин?

Той реши да пренебрегне грубостта му.

— Защо не ни предложиш кийран в дома си?

Трейд махна с ръка по посока на малката маса, като с това сякаш казваше, че ако Лорджин иска кийран, може сам да си вземе.

Дийна въздъхна. Изобщо не вървеше на добре.

Тя застана до Реджар докато Лорджин си наливаше един рог. Не я попита дали иска, но тя нямаше намерение точно сега да го смърря. Последното нещо, от което се нуждаеше, бе да припадне на пода на Трейд. Вниманието ѝ се премести върху Реджар, който имаше странно изражение на красивото си лице.

Когато Лорджин се върна с рога, се опита да въвлече Трейд в разговор. Неуспешно. Дийна използва момента да прошепне на Реджар:

— Нещо не е наред ли?

Не... не знам...

Смутен, Реджар остави Дийна и отиде до масата и бавно наля един рог и за себе си, като използва времето, за да проучи неприветливия им домакин. Когато бе видял Трейд за последен път, беше малко момче, години преди да навлезе напълно във фамилиерската си сетивност. Всъщност беше толкова малък, че едва си го спомняше. Сега това, което усещаше, го караше да се чувства неудобно.

Той усети кръвта на Лодарес в Трейд и кръвната връзка беше силна.

Как е възможно това? — помисли си той. Къде е връзката? Мислите му се насочиха към баща му, Кру, и се заредиха неприемливи възможности. Реджар познаваше баща си като човек на честта, така че това, което си мислеше, не можеше да бъде вярно. Отговорът сигурно бе другаде. Нямаше друг начин. Но сетивата му не можеха да бъдат заблудени.

Трябваше да е другаде...

Реджар продължи да наблюдава Лорджин и Трейд, осъзнавайки, че нито единият от тях не усеща това, което и той. Той изпи половината кийран на един дъх. Щеше да запази мълчание. Нямаше да казва на Лорджин за това, докато не му се предоставеше шанс да говори с Яниф. Старият мистик щеше да го посъветва.

Нямаше да бъде първият път, когато щеше да се обърне за помощ към него. Като се замислеше, старецът му бе помагал през целия му живот. Всеки път, когато беше затруднен или в беда, винаги отиваше при Яниф. Странно, но не беше осъзнавал това до сега.

Разчиташе на стареца.

Реджар пресуши рога с кийран при откритието. Вътрешно потръпна. Отношението им не беше като между магьосник и фамилиер или нещо подобно. Те бяха... приятели? Не изглеждаше съвсем така. Защо не беше мислил за това преди, запита се той.

Реджар се напрегна. Прочисти съзнанието си, фокусирайки се обратно към Трейд.

— Защо ме гледаш така, Реджар? — изразът на Трейд беше студен, далечен, и малко снизходителен.

— Не съм те виждал откакто бях малко момче, Трейд. Опитвах се да си припомня — отговори Реджар умишлено на глас. Поради някаква причина не смяташе, че Трейд би искал в съзнанието му да проникнат чужди мисли.

— И припомни ли си? — думите бяха резки и хладни.

Реджар остави рога.

— В действителност не. Младият мъж, който си спомням, не беше ти.

Трейд присви очи при тази забележка.

Лорджин погледна брат си с възмущение. Опитваше се да предразположи Трейд от няколко минути. Само с един небрежно подхвърлен коментар, Реджар унищожи това, което Лорджин мислеше, че бе постигнал.

Трейд се облегна назад на полицата на камината, и скръсти ръце.
— Лорджин, не ми каза защо си тук.

Лорджин се усмихна.

— Казах ти, да те предизвикам да играем дизи.

— Изминал си всичкия този път до Зариан заради това? Не мисля.

— Отхвърляш предизвикателството? — Лорджин впери очи в него, очаквайки отговор.

Трейд примигна веднъж, сякаш не беше сигурен как да отговори. Хванат в капан, той се завъртя към камината и се взря в огъня. В този момент Лорджин разбра, че е спечелил. Трейд щеше да им позволи да останат. Думите му потвърдиха това.

— Не — въздъхна той — не го отхвърлям.

Лорджин наклони глава.

— Не очаквах друго — тогава направи знак на Дийна да пристъпи напред. — Това е моята зира, Адееан.

В очите на Трейд проблесна изненада.

Дийна помахна с ръка на неприветливия мъж пред нея.

— Здравейте, как сте?

Трейд й кимна, отбелязвайки присъствието й, но не благоволи да й каже нищо. Заговори на Лорджин:

— Оженил си се? — той погледна към шията на Дийна, разпознавайки Шимале. — Значи, Лорджин та'ал Кру, съдбата ти е била изречена, както вярваше, че ще бъде, когато бяхме деца. Ти си късметлия. Повечето мъже нямат такава съдба.

— Не мисля, че ти си сред тях, Трейд — отвърна Лорджин тихо.

Реджар се зачуди дали Трейд е почувствал пълния обхват на пророческите думи на Лорджин, след като мъжът видимо трепна. Въпреки коментарите си, очевидно Трейд не искаше да се намесва в съдбата, неговата или чужда.

Трейд им показва стаите им, а държанието му не беше нито любезно, нито гостоприемно. Отвори вратата и въведе Дийна и Лорджин в тяхната. Тя се изненада да види нормално легло, издигнато на пода. После се загледа в търсене на животни.

— Не се тревожи — гласът на Трейд зад нея я изненада. Това беше първият път, когато ѝ заговори. — На едно от неочакваните си посещения — гласът му стана остър, — баща ми не ги изтърпя и направи магия, прогонвайки всичко неканено.

Лорджин беше изненадан.

— Баща ти те посещава?

— Рядко — Трейд сложи край на темата незабавно. — Слугите ми са ви донесли храна — той посочи масата до стената, преди да излезе от стаята, като рязко вратата зад гърба си.

— Исусе! Той е любезен колкото Дракула. Като се замисля, това място прилича на замъка му.

— Кой е Дракула? — Лорджин свали пелерината си и я захвърли през рамо на леглото.

Прауту пръхтеше на двора.

— Слушай, прауту в нощта — каква мелодична музика правят — тя се опита да имитира Бела Лугоши, който бе изиграл ролята в прочутата класика.

Лорджин се засмя:

— Какво правиш?

— Това е... ох, няма значение.

— Каж ми — той потупа леглото, канейки я да седне до него.

— Това е свързано с вампири и...

— Вампири? — очите му припламнаха, спомняйки си последния път, когато беше използвала думата. — Помня това — нарече ги чудовища, които... — тя постави ръка на устата му. Езикът му се подаде и погали дланта ѝ.

Дийна се изкикоти. Превръщайки се отново в Бела, тя погледна похотливо здравия врат на Лорджин.

— Никога не пия... кийран, г-н Р-Р-Ренфийлд та'ал Кру — тя се спусна към него, като събори и двама им на матрака. В истински вампирски стил, тя се наведе към шията му, преструвайки се, че го хапва.

— Адееан, спри! — Лорджин вече наистина се смееше. Изглежда големия мъж имаше гъдел. Хмм... това й даваше власт! Тя се наклони да използва слабостта му. Той бързо се извъртя и я затисна под себе си. Нещо остро се заби в нея.

— Ох! Лорджин, стани! Нещо се забива в мен!

— Не още, но скоро — в отговор той погъделичка корема й на място, което предизвика бурен смях.

— Мо-оля те! — изпъшка тя през смях. — Говоря сериозно!

Той не й повярва съвсем, но я пусна и седна на леглото. Тя бръкна в джоба на туниката си и откри кристалната обица на Лорджин.

— Аха! — тя я извади и му я върна.

Миглите му хвърлиха тъмна сянка върху скулите му, когато погледна надолу към кристала в ръката й.

— Отличителен знак на Чарл.

— Подозирах това. Забелязах, че и Яниф носи такава.

— Да. Това е символ на началото. Тези символи често имат голямо значение за определен човек, Адееан. Искам да я задържиш — повдигна поглед към нея със сериозен израз.

— Не, не мога да направя това. Принадлежи на теб — трябва да я носиш — той понечи да възрази, но тя решително я постави в ръката му. Той неохотно я взе и я сложи обратно на ухото си.

— Лорджин, има ли жени в Чарл?

— Ти не разбираш какво значи Чарл.

— Тогава ми кажи.

— Не е толкова просто. Мога да ти кажа, че Чарл са воители, както и мистици.

— Няма ли жени воители?

Той се усмихна леко на въпроса й.

— Виждал съм цели планети само с жени воители. На моята планета обаче не са такива.

— Не могат ли да се присъединят към Чарл?

— Могат ако искат. Те избират да не го правят. Жените следват свои собствени мистични пътища. Авиаранските жени не желаят да бъдат воители. И няма нужда да бъдат. Мъжете им ги пазят от всякакви опасности.

— А ако жените нямат или не искат мъже?

Той сви рамене.

— Пак ще бъдат закриляни.

— Някога жена не е ли искала да се присъедини към Чарл?

Лорджин поклати глава.

Дийна се изненада.

— Човек би помислил, че поне една би искала — просто за да покаже, че може.

Той се протегна и преплете пръсти в нейните.

— Не е толкова лесно. Никой не може да реши да се присъедини към Чарл. Решението зависи от съдбата ти.

— Какво имаш предвид?

— Трябва да имаш вродени способности. Най-често тези способности се предават по наследство. Рядко се прави изключение и някой, чиито предци не са Чарл, бива приет.

Дийна обмисли информацията.

— Защо Реджар е толкова против присъединяването към Чарл?

— Никога не е имало фамилиер, който да е и Чарл.

— Но вашият баща...

— Е Чарл. Мистик от пето ниво. Реджар се бори с тази страна от същността си. Трябва да разбереш, че той е изцяло фамилиер. Ако дете е родено от фамилиер, и носи белега им — той посочи очите си докато говореше, имайки предвид двуцветните очи на Реджар — това дете ще бъде фамилиер, наследявайки всички техни способности.

— Тогава Реджар... няма способностите на баща ви?

— Външно не, но ги притежава. Нещо повече — Яниф ги усеща у него. Казвал съм ти, че Реджар е уникален. Никога преди не се е раждало дете от Чарл и фамилиер.

— Как така? Фамилиерите изглежда са доста похотлив народ.

Той се усмихна на наблюдателността й.

— С изключение на случайните връзки, най-често фамилиерите се съвкупяват помежду си. Способностите и странностите им ги отличават от останалите. По въпроса за постоянното обвързване, имат склонност да се придържат към себеподобните. Мисля, че е приблизително като в твоя свят, Адееан. През краткия си престой там, видях, че хората избягват това, което е различно или непознато.

Дийна кимна, знаейки, че за съжаление думите му са верни.

— Хората тук осъзнават ли колко изключителни и красиви са фамилиерите?

— Да. Но все пак фамилиерите са едновременно почитани и клеветени, търсени и отбягвани.

— Ти ми каза, че баща ти не е знаел, че Сулейла е фамилиер. Как е възможно?

— Това е дълга история. Достатъчно е да се каже, че Сулейла искаше да опита да живее за малко без надписа фамилиер. Тя се прикриваше — но целта ѝ не беше да измами някого, просто имаше нужда от ново преживяване — Лорджин се усмихна унило. — И го откри или трябва да кажа, че Кру откри нея. Тя имаше възможността да опита много нови неща — той се разсмя, припомняйки си историите, които му беше разказвала Сулейла за това как Кру я бе преследвал.

— Мислиш ли, че Реджар ще се присъедини към вас?

— Каза, че няма. Яниф се надява — той се вгледа в лицето ѝ внимателно. — Може би нашите деца ще бъдат Чарл, Адееан.

Очите ѝ се разшириха.

Той се усмихна с умиление, пропускайки шокираното ѝ изражение.

— Твоята дъщеря най-вероятно ще пожелае да бъде първата жена воин на Авиара.

Наши деца? Дийна преглътна нервно. Той все още приемаше тази фантазия. Ами ако...

— Лорджин, ти каза, че не трябва да се тревожа за това.

Той погледна встрани, скривайки болката си от реакцията при думите му. Само я бе попитал...

— Не се тревожи — каза мъжът тихо.

Дийна видимо се отпусна. Какво му ставаше на този човек? Деца. От него. Тя го погледна изпод спуснатите си мигли. Той се взираше през прозореца и не видя изучаващия ѝ поглед. Сърцето ѝ започна да бие силно в гърдите, докато изучаваше изсечения му профил. Толкова силен!

Идеалният...

Не.

Тя не беше точната жена.

Не бе жената, отредена да бъде негова от пророчеството, старо колкото времето.

Не и на „властелина“ на времево-пространствения континуум.

Устните ѝ се извиха в горчива усмивка. Тя беше просто Дийна Джоунс. И не принадлежеше на този свят. Не принадлежеше на него. Та примигна от внезапно появилата се влага в очите ѝ.

Дори да беше жената, с която той я бъркаше...

В съзнанието ѝ се появи картина: Лорджин, пастелните му очи блестяха, смееше се от удоволствие, докато вдигаше детето им високо в ръце, нагоре, над главата си, детето пискаше и се смееше. Красивото дете се обърна към нея с протегнати ръце, сякаш казваше „Вземи ме“.

Да...

Тя се протяга към детето...

Странен импулс потече от главата ѝ до върха на пръстите на краката ѝ. За миг нещо просветна около и вътре в нея, и утихна бързо, както бе дошло. Дийна ахна от странното чувство, предизвикано от изчезващото видение. Лорджин се обърна към нея.

— Какво има?

Тя поклати глава, това бе просто въображение.

— Нищо.

Тя постави ръката върху неговата на леглото, той обърна ръка своята и топло я стисна.

— Лорджин, относно Ксейту — мисля, че Яниф сигурно направи нещо.

Лорджин затвори очи. Знаеше какво иска да каже. Тя все още не приемаше коя е, нито живота си с него.

— Яниф не направи нищо. Той ти каза за негативните полета. Мислиш ли, че Яниф щеше да ме остави да умра, ако можеше да предотврати това? — каза той хладно, отмествайки ръката си от нейната.

Дълбокият му лавандулов поглед се впери в нея:

— Беше ти, Адееан.

Раздразнена от ситуацията, и объркана от противоречивите си чувства, Дийна погледна Лорджин гневно:

— Не! Не! Не! Греша. Аз не съм тази, за която ме мислиш, аз съм Дийна. Името ми е Дийна. Защо не го кажеш, Лорджин? Знаеш го. Ди-йна.

Известно време той я наблюдава съсредоточено, без да мига. Беше доста обезсърчително. Тя се запита дали ще изгуби напълно самообладание. Но това не стана. След малко той предложи спокойно:

— Може би трябва да хапнем нещо, преди да се оттеглим.

Дийна изпусна сдържания си дъх и кимна, странно облекчена, че той предпочете да не влиза в спор с нея. Беше страшно уморена и не искаше да спори с него за отношенията им.

Докато се хранеха Лорджин говори малко, и привидно изглеждаше много необщителен. Дийна се зачуди дали не мисли за това, как да убеди Трейд да напусне Зариан. Трейд изглежда не беше от типа хора, които лесно можеха да бъдат убедени. Знаеше колко важно е за Лорджин да го отведе обратно на Авиара. По едно време тя наруши мълчанието:

— Тревожиш се заради Трейд?

Блестящите му очи я пронизаха:

— Отчасти.

Краткият му отговор я обезсърчи. Тя поднесе чашата до устните си, но забеляза, че трепери и я спусна безшумно.

Реакцията ѝ не остана скрита за него. Макар да се чувстваше обезкуражен от това, че тя продължава да не приема положението си, Лорджин не искаше да я разстройва. Той се протегна през масата и покри ръката ѝ със своята успокоително.

— Да. Разтревожен съм заради Трейд.

Очите им се срещнаха. Разстоянието помежду им не беше голямо и когато я погледна отново, изражението му беше топло. Дийна премигна, за да спре сълзите си. Всичко щеше да бъде наред. Усмихна му се плахо, леко успокоена.

Лорджин внимателно проследи с палец меката кожа на китката ѝ.

— Той не е същия, Адееан. Променен е. Засмяното момче се е превърнало в студен, резервиран мъж. Не знам дали ще мога да го достигна. Не знам дали е останало нещо за достигане — Лорджин говореше със съжаление, сякаш изпитваше силна болка.

— Съжалявам.

След като се нахраниха, Дийна с облекчение откри баня до спалнята им, и с благодарност се потопи във водата. След като излезе и прекоси стаята тя забеляза, че Лорджин е преместил един стол до прозореца. Обутите му в ботуши крака бяха кръстосани върху каменния перваз. Държеше рог с кийран, загледан в нощта, отдалечен сякаш на хиляди мили.

Тъй като не искаше да го безпокои, тя пропълзя под завивката и заспа почти веднага.

Часове по-късно, Дийна усети потъването на леглото, когато Лорджин дойде в леглото. Той полегна на една страна и я привлече в прегръдките си.

— Адееан — прошепна той.

В гласа му имаше болка. Тя инстинктивно разбра, че той търси утеха при нея. Не защото не може да изпълни задачата си, а защото се страхуваше, че приятелят му Трейд вече не беше същият.

Тя го прегърна и погали голият му гръб утешително. Усети, че е още леко влажен от банята. Устата му покри нейната в горчиво-сладка целувка. Тя му отговори и го притисна силно към себе си, защото усети, че той се нуждаеше от това и защото искаше да облекчи притесненията му. Искеше да го успокои. Той беше неин скъп приятел и нещо повече...

— Адееан...

Тя сложи пръсти на устните му в мрака.

— Шшшт. Всичко е наред. Само ме обичай тази нощ, Лорджин. Той я притисна към себе си.

— Аз те обичам всяка нощ, Адееан — устата му покри нейната. Когато той проникна в нея, тя улесни пътя му.

Жената влезе в стаята, оставяйки вратата зад себе си отворена. Смело прекоси помещението и застана пред него. Той я гледаше безмълвно над ръба на кийрана си.

Тя му се усмихна съблазнително, освобождавайки закопчалките на робата си, която проблесна в краката ѝ като лъскаво златно езерце. Никакво изражение не смекчи хладните черти на лицето му, докато безпристрастно наблюдаваше голото ѝ тяло с равнодушни очи.

Неприличният страстен шепот на жената премина през стаята:

— Какво е вашето порочно желание, милорд Трейд?

Студените зелени очи на Трейд проблеснаха за кратко, подсказвайки, силните емоции, кипящи под повърхността на този мъж.

Остави питието си, стана от стола, а ботушите му прокъртяха по каменния под. Затвори вратата с ритник.

Скоро необузданите стонове от удоволствие на жената
преминаха през дебалата врата.

Молеше го да спре.

Но той не спираше...

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Прекараха там малко повече от седмица, но Трейд та'ал Тийрдър все още не се беше размекнал.

Мъжът не се огъваше.

Неговата рутина, ако това поведение можеше да бъде наречено рутинно, следваше обезпокоителния си модел. Обикновено той проспиваше голяма част от деня, присъединявайки се към тях в късния следобед. Говореше единствено когато го заговореха, поддържайки хладна дистанция. Не се държеше оскърбително, просто беше учтив. Всички имаха предположения, какво прави през цялата нощ, след като се прибираше в стаята си малко след вечеря.

След първата им нощ там, Лорджин никога повече не спомена за отчаянието си относно положението, но Дийна знаеше, че е обезпокоен. Типично за него, той реши да подходи към проблема търпеливо, надявайки се, че с течение на времето старият Трейд ще се появи на повърхността. Досега стратегията не работеше. Тъй като Лорджин беше използвал същия подход и при нея, Дийна знаеше коя е следващата му стъпка. Конфронтация в стил Лорджин. Тя се чудеше само колко време щеше да чака, преди да започне да натиска бутоните.

Напоследък не виждаше често Реджар. Дивата котка се бе заела с подпалването на женското население вътре и около крепостта. Предишния ден той беше споменал нещо за каравана лагерираща извън стените, и тя не го видя до настоящата вечеря. Той все още пушеше.

След като се нахраниха Трейд се извини и се оттегли, а Лорджин поиска от Реджар да го придружи на разходка около крепостта. За Дийна беше пълна мистерия защо някой би искал да се разхожда навън през нощта на Зариан.

Тя огледа празната стая, безкрайно отегчена. Нямахме много неща за правене тук. Не можеше да чете на този език, нямаше телевизия или видео, любимите ѝ занимания бяха трудни за осъществяване, а Лорджин беше зает. Тя въздъхна.

По-рано през деня Лорджин я беше завел на площада в центъра на крепостта. Беше очарована от начина на живот на тези хора, Там имаше малък сакри за търгуване. Различни занаятчийи предлагаха услугите си, в зависимост от нуждите на всеки. Някаква жена в една каравана правеше интересни малки делви от подобен на глина материал, въпреки че никой от крепостта не изглеждаше заинтригуван, и отказваха да купуват, когато жената се опита да им ги продаде. Реши утре да се пробва да купи малко глина от жената. Най-малкото щеше да има някакво занимание през вечерите.

Нощите бяха друг въпрос. Тогава имаше достатъчно за вършене. Лицето ѝ придоби замечтано изражение, когато си спомни за любовенето с Лорджин. Никога нямаше да забрави думите му през първата нощ след пристигането им: „Аз те обичам всяка нощ, Адеен.“

И го правеше. Сутрин никога не пропускаше. Понякога и следобед. И в промеждутъците, когато беше в такова настроение. Тя никога не беше срещала някой като него. Човекът имаше енергия.

Обхватът и ширината на познанията му я изумяваха. Неговата изобретателност и спонтанност ѝ спираха дъха. Всяка нощ като че беше негово лично пътешествие с нея. Преоткриваше я всеки път, когато правеха любов. Най-хубавото просто продължаваше да става още по-хубаво. Той контролираше, изискваше, придумваше, подмамваше, съблазняваше, и я очароваше. Лорджин беше забележително страстен мъж. Няколко нощи беше направо ненаситен.

Приеми го, този мъж има таланта да бъде сладострастен.

Един слуга влезе в стаята да запали огъня, прекъсвайки фантазията, която включваше Лорджин, сметана и въжета. Лицето ѝ пламна виновно. Е, не че имаше какво друго да се прави! С изключение на Трейд, тя беше единствения човек, останал тук, който... Трейд.

Защо не?

Той беше тук. Тя беше тук. Може би — само може би — тя можеше да види нещо, да направи нещо, докато Лорджин отсъстваше. Струваше си да опита. Започваше да се отегчава от Зариан. Не беше най-доброто място за почивка на годината. Дийна се обърна към слугата, който приключваше с паленето на огъня:

— Къде прекарва вечерите Трейд?

Прислужникът изглеждаше изненадан от въпроса ѝ.

— Оттегля се в покоите си.

Сега вече идеята на Дийна не изглеждаше толкова обещаваща — нямаше начин да влезе в спалнята му.

— Отишъл е да спи?

— Не, госпожо, той чете в кабинета си — поне така мислеше прислужника. Със странен господар като него, човек никога не можеше да бъде сигурен.

Кабинетът му? Добре.

— Би ли ми показал как да стигна до там?

Слугата пребледня.

— Не можете да отидете! Никой не ходи там. Той не желае да бъде обезпокояван.

Дийна махна с ръка.

— Пфу! Всеки може да бъде безпокоен — особено Трейд. Игра на думи, помисли си тя. — Просто ми покажи къде е неговия Светая светих и можеш да поемеш по своя весел път, отричайки се от отговорност за постъпката ми.

— Говорите по много странен начин, господарке.

Дийна го погледна иронично.

— Доста, сигурна съм. А сега, в коя посока е?

Братята се разхождаха около външния периметър на крепостта, без да обръщат внимание на писукащите звуци изпод краката си.

— За какво мислиш, Реджар?

Мисля, че сигурно съм луд да се разхождам с теб, когато мога да се занимавам с нещо много по-приятно.

Оживените му очи обхождаха къмпинга, където видя една млада жена да се топли пред огъня.

Раздразнен, Лорджин тупна по-малкия си брат по главата, за да привлече вниманието му.

— Това е важно. Обуздай прословутият си апетит и ме изслушай за момент.

Реджар разтри главата си.

Аз слушам!

— Какво можем да направим във връзка с Трейд?

Ние? Останах с впечатлението, че това е твой проблем.

— Тогава защо си тук?

Реджар се засмя подигравателно.

За да те дразня.

Лорджин го погледна студено.

— Постигаш целта си — брат му издаде звук на задоволство. — Реджар, губя търпение.

Това беше предупреждение и Реджар знаеше, че ще е по-добре да не го пренебрегва. От дългогодишния опит с Лорджин, бе сигурен, че ще получи само едно предупреждение. Търкалянето в пясъка на Зариан през нощта, в борба с брат си, не му изглеждаше никак приятно.

Много добре. Искаш ли моето мнение? Мисля, че това е извън възможностите ти. Той се е оградил с каменна стена. Как би могъл да достигнеш такъв човек?

— Трябва да има начин.

Ако има, аз не знам за него.

Очите на Реджар още веднъж се отклониха към момичето до огъня.

— Как бихме могли да го направим по-достъпен? Положително той има някои... — Лорджин забеляза, че вниманието на Реджар отново се е отклонило. Очите му проследиха траекторията на погледа му. Хмм... щеше ли да проработи? Той удари Реджар по главата отново.

Ох! Спри с това!

— Ти ми даде една идея.

Наистина ли?

— Да — Лорджин кимна по посока на младата жена. — Ще вземеш Трейд с теб да гуляе.

Какво? Няма!

— Защо? — на Лорджин това му изглеждаше добра идея. — Той е мъж — какъв по-добър начин да подновите приятелството си от това да го дариш с малко среднощни удоволствия?

Да не си си изгубил ума? Първо, аз никога не съм бил в приятелски отношения с Трейд. Той беше твой приятел. Второ, този човек може да накара водата да замръзне само с поглед — каква жена бих могъл да му намеря? Трето, искаш прекалено много от мен,

очаквайки да прекарам цяла вечер в мрачната му компания. Ако си толкова очарован от идеята си, направи го ти.

— Не мога. Аз съм женен, или си забравил?

Реджар въздъхна.

Не съм. Измисли нещо друго.

— Няма нищо друго. Ще го направиш.

Раменете на Реджар увиснаха, когато сведе глава. Загледа се в земята навъсено. Защо не се беше родил по-голям син? Една нощ с Трейд! Може би трябваше да опита още веднъж да разубеди брат си.

Казвам ти, Лорджин, човекът е странен.

— Коего ме подсети — в нощта на пристигането ни ти реагира необичайно, когато Трейд влезе в стаята. Защо?

Очите на Реджар отбягнаха тези на Лорджин. За човек, който не притежаваше чувствителността на фамилиер, Лорджин беше изумително проницателен. Какво можеше да му каже?

— Не беше нищо... просто... не бях виждал Трейд от толкова много години... и помислих, че... той изглежда различен.

Много убедително, помисли си Лорджин подигравателно. Освен абсурдността на думите му, съществуваше едно нещо, което Лорджин винаги бе знаел за брат си. Винаги, когато лъжеше или беше ядосан, говореше на глас. А Реджар дори не осъзнаваше, че го прави. Не че Лорджин имаше намерения да споделя с брат си това малко прозрение. Каквото и да беше, Реджар щеше да му каже, когато му дойдеше времето. Той реши да остави тази тема настрана. Засега.

Братята поеха обратно към крепостта, единият бе доволен от изхода на разговора, а другият мрачен.

Дийна събра смелост и почука на вратата. Задържа дъха си. Нищо не се случи. Или Трейд не беше чул, или беше отишъл да спи. Тя почука отново, по-силно.

Гласът на Трейд изгърмя зад вратата:

— Кръвта на Аях! Не може ли да ме оставите на мира? Влез!

Дийна подскочи поне на три стъпки. Колебливо отвори голямата врата и плахо пристъпи в стаята.

Трейд стоеше в стола си, втренчен в пламъците на камината, докато разсеяно галеше кръгло, космато същество в скута си. Дийна

стоя там в продължение на няколко минути, преди да осъзнае, че Трейд е забравил, че е казал на стоящия пред вратата да влезе. Той продължаваше да се взира в пламъците. Това не ѝ се виждаше много полезно за здравето. Особено ако се прави в продължение на часове.

— Феникс ли търсиш?

Трейд се обърна към нея, а лекото повдигане на веждата му беше единствения знак, че е изненадан да я види в кабинета си.

— Какво е Феникс? — спокойно я попита той, продължавайки да милва косматата топка в скута си.

— Легендарна птица, която живее много дълго време, самоунищожава се в огън и възкръсва от пепелта.

Трейд се обърна обратно към пламъците.

— Ако аз бях този Феникс, щях да си остана мъртъв — каза той тихо.

Нездравословно. Изобщо не беше здравословно.

— Защо казваш това?

Той сви рамене, без да отговори. Това не се хареса на Дийна.

Тя опита отново:

— Какво е това? — посочи косматата топка в скута му.

— Нарича се фитзгър.

— Как? — преди той да успее да отговори, топката слезе от скута му и се запъти към нея. — То е живо? — съществото спря до крака ѝ. Завъртя се леко, разкривайки зейнала паст от три реда изключително остри зъби. — Иуу! Хапе ли?

— Само когато го предизвикат — топката се метна в ръцете ѝ.

Дийна го изпусна като горещ картоф. Топката издаде кратък вик.

— Не го наранявай! — Трейд скочи от стола и клекна до съществото.

В ума ѝ прещрака мисълта — домашен любимец! Трейд имаше домашен любимец. Кой би предположил? Нещо повече, ако загрижеността изписана на красивото му лице означаваше нещо, то бе, че се тревожи за него.

Той взе фитзгър внимателно в ръцете си.

— Те са нежни създания и не вредят на никого — той милваше мъха успокоително.

— Съжалявам, не знаех. Добре ли е? — той кимна рязко. — Аз не съм от тук, така че не съм запозната с местната флора и фауна — тя

му се усмихна с най-добрата си приятелска усмивка.

— Не съм си мислил, че си от Зариан. Знам, че не си и от Авиара.

Тя поклати глава.

— Определено не съм от Авиара. Лорджин казва, че идвам от друга вселена. Понякога не знам дали се изразява метафорично или буквално.

Трейд премигна, сякаш не беше сигурен какво точно да направи.

— От друга вселена — наистина ли?

— Наистина.

Това изглежда го очарова.

— Какъв е твоя свят?

— Не мисля, че трябва да говоря за това — поне с такова впечатление останах. Всичко, което ще кажа, човече, е, че ти наистина пропускаш много.

Той сякаш размишляваше над думите ѝ.

— Може би когато се върна у дома, ще ме посетиш някой път. Един вид връщане на гостоприемството.

Той изглеждаше изненадан, но не от поканата ѝ.

— Лорджин ще позволи да се върнеш в твоя свят?

— Разбира се. Той ще ме отведе, когато приключи... — тя почти каза с неговото търсене. Глупачка. Глупачка. Глупачка. — Когато приключи с мен — завърши тя неуверено.

— Когато приключи с теб?

Дийна кимна.

Това го раздразни. Гласът му се повиши чувствително:

— Този мъж да не е изгубил честта си? Как може да посрами рода си по този начин? Как ще застане пред Кру?

Дийна вдигна ръце, за да спре тирадата.

— Хей, спокойно! Не е това, което си мислиш — тя никога не бе предположила, че Трейд ще се развълнува толкова за някаква чест. За каквото и да негодуваше, той беше разстроен. Поне успя да проникне зад хладната му сдържаност. Сега щеше да го върне в правилната посока. — Ние ще погостуваме — това ще е само гостуване, така че се успокой — Сякаш за него трябваше да има значение за какво се върнаха на земята. Тези авиаранци бяха много странни.

Казаното от нея сигурно го успокои, защото той утихна, скривайки се обратно зад хладната си резервираност. Започна да гали косматата топка отново.

— Прилича на тъмбълуид. Това е...

— Какво точно е тъмбълуид?

— Ами това е нещо, което изглежда като това. — Трейд я погледна зачудено.

— Има ли си име?

Той поклати глава.

— Какво ще кажеш за Тъмбълс? Може ли да го подържа? Ще внимавам този път.

Трейд застана на едно коляно и постави неясната топка на пода.

— Първо трябва да свикнеш с допира му. Подай си ръката.

Дийна предпазливо сложи ръката си в тази на Трейд. Изненадващо, вместо да е студена и груба, както тя очакваше, тя бе топла и силна. Придвижи я заедно с нейната към малкото животинче.

— Сега, прокарай ръката си бавно надолу до главичката, да, точно така.

Лорджин, който бе дочул тези думи, докато обикаляше в търсене на Дийна, се зачуди какво прави тя там. Спря се за кратко при вида на сцената пред себе си. Трейд стоеше на пода заедно с неговата жена, и държеше ръката ѝ.

Главата на Трейд се повдигна, когато Лорджин влезе в стаята. Той изпусна ръката ѝ, като нагорещен ръжен и незабавно се изправи.

— Съпругата ти дойде при мен. Тя пожела... Аз само и показвах...

Лорджин впери поглед върху фитзгър на пода. Усмиваше се.

— Защо си толкова разтревожен, Трейд? Аз ти имам доверие — Лорджин използва първия си коз, загатвайки, че същото не може да се каже за Трейд. Той все още не се бе разкрил пред него.

Очите им се срещнаха. Трейд първи погледна настрани. Той се завъртя на пети и изхвърча от стаята.

— Добър опит. Напомни ми да те номинирам за Нобелова награда за мир — каза Дийна.

Смутен от неуспеха си, Лорджин се обърна и напусна стаята. Дийна остана с Тъмбълс. Наведе се и погали мъхестата топка.

— Е, не е ли това едно откритие все пак? — малкото животинче се завъртя около нея.

— Не схвана ли, Лорджин?

— Схванах, мисля — той продължи да се притиска към шията ѝ.

— Не! — тя го дръпна за косата. — Чуй ме — той има домашен любимец.

— И какво от това? — той сведе главата си обратно в извивката на рамото ѝ, езикът му се завъртя около ключицата ѝ.

Тя избута раменете му. Той не изглеждаше доволен от прекъсването. Разочарован израз премина през величествените му черти.

— Слушам. Той има домашен любимец — не виждам обаче какво значение отдаваш на това.

Тя повдигна ръка към лицето му и го улови.

— Има много голямо значение. Той се грижи за тази малка мъхеста топка.

Лорджин сложи голямата си ръка върху нейната, обърна глава и целуна дланта ѝ.

— Откъде знаеш това? — промърмори той в ръката ѝ.

— Ако можеше да видиш как гали това нещо — толкова е нежен. После, когато помисли, че може да е наранено, той наистина се разтревожи.

Той свали милващата ѝ ръка от лицето си.

— Значи, ти беше очарована от начина, по който го гали, така ли? И защо обръщаш толкова голямо внимание на това?

Големият тъпак беше ревнив! Тя сви юмрук и го удари в стомаха. Той не беше подготвен за удара и изпухтя.

— Ще погледнеш ли истината! Опитвам се да ти кажа, че може да има нещо под всичките тези слоеве от ледена резервираност. О, и той, освен това беше доста ядосан.

Лорджин настръхна.

— На теб?

— Не, на теб.

— На мен? Защо?

— Не знам. Беше странно — той просто избухна, когато споменах, че ще ме отведеш обратно в моя свят, след като приключиш с мен.

Лорджин я погледна слисано.

— Казала си му това? — изрева той.

Тя постави ръка на гърдите му, разбрала напълно погрешно гнева му.

— Е, не можех да му кажа за задачата ти, нали?

Той се успокои малко.

— Кажи ми как реагира той?

— Започна да бръщолеви за чест и как си могъл да причиниш това на Кру... Какви глупости говореше той?

Искра на надежда заля Лорджин.

— Да. Вярвам, че си права. Трейд не е забравил кой е или своите отговорности.

— Той е там вътре, Лорджин. Този Трейд, когото познаваш — усетих го.

Той погледна към нея, обмисляйки внимателно думите ѝ.

— Не подценявам женската чувствителност за такива неща. Може би плана ми с Реджар ще проработи утре.

— Какъв план?

Поради някаква причина той внезапно занемя.

— Какъв план? — повтори тя.

Той бързо впи устни в нейните в опит да я разсее. Гарта не се поддаде. Отдръпна се от търсеците му устни.

— Е, чакам — тя седна, кръстоса ръце пред голите си гърди, повдигайки ги неволно нагоре.

Очите на Лорджин попаднаха там, искрящи в розови пламъци. Той я бутна обратно на леглото.

— Нищо. Ако проработи, ще разбереш — покри устата ѝ със своята.

Тя се замята под него.

— Измислили сте някакъв глупав план с Реджар, да го заведете на лов за жени, нали?

Мълчанието му беше красноречив отговор.

— Няма да проработи.

Лорджин отметна косата си назад.

— Наистина ли? Ти си голям специалист по въпроса?

— Просто знам. Това е грешен подход спрямо него.

— Искаш ли да се обзаложим? Той е мъж и ще се получи.

— Няма.

Той я погледна косо и закачливо.

— Какво залагаш?

Тя като че ли нямаше много неща за залагане. Посочи шнолата върху нощното шкафче, която ѝ бе подарил.

— Какво ще направя с нея, когато спечеля? Имам по-добра идея.

— Каква?

Той се наведе и прошепна в ухото ѝ.

Очите ѝ се разшириха и тя се изкикоти.

— Това не може да се направи по този начин — той повдигна едната си вежда. — Може? Добре, става. Но какво ще получа аз ако спечеля?

Дрезгавият му смях затрептя над нея, когато той наведе глава.

— Същото нещо.

Изглеждаше справедлив облог.

На следващата вечер двамата братя поведоха Трейд на разходка. Дийна нямаше съмнения, че Лорджин се опитваше да приведи гениалния си план в действие. Тя се усмихна на себе си. Нямаше начин да проработи. Трейд беше прекалено напрегнат, прекалено внимателен, а също и дяволски умен. Те щяха да го открият, подсмихна се тя.

Седна на пода в средата на всекидневната и внимателно разопакова кърпата, която съдържаше глина. По-рано през деня тя беше споделила с Лорджин, че иска да си купи нещо от сакри. Той само каза:

— Разбира се, зира — после беше напълнил ръката ѝ с различни скъпоценни камъни.

Първоначално жената на сакри се държеше подозрително, но когато разбра, че Дийна е истински клиент, продажбата протече без проблеми. Сега се чудеше, какво да направи с глината? В съзнанието ѝ се появи похотлива мисъл. Не, нямаше начин. Освен това, ако паметта не я лъжеше, не разполагаше с достатъчно глина, за да го направи в

реален размер. Тя се разсмя на идеята. По-добре бе да опита с делвите, които бе видяла да прави жената.

Лорджин, Реджар и Трейд се разхождаха бавно около крепостта. До момента никой не бе проговорил. Ако Трейд се чудеше защо спътниците му бяха настояли да се присъедини, не каза нищо. Лорджин побутна рамото на Реджар, за да го подкани да започне. Той прочисти гърлото си.

— Трейд, какво правите тук за забавление?

— Какво искаш да кажеш?

Реджар хвърли раздражен поглед на Лорджин и изрази личното си мнение.

Казах ти — безнадеждно е.

Брат му не беше на същото мнение и дискретно му махна да продължи. Реджар се обърна примирено към Трейд.

— Знаеш — за забавление.

На Трейд много добре му беше ясно какво точно иска да каже. Скръсти ръце и се залюля на токовете на ботушите си.

— Не можеш ли да се намериш сам? — гласът му беше видимо подозрителен. Реджар потърка брадичката си, и хвърли зъл поглед към брат си.

— Да, естествено, Трейд. Просто помислих...

— Какво помисли? — очите му забележимо се присвиха сега.

— Помислих си, че ще искаш да ме придружиш тази вечер. Бихме могли да вземем малко кийран, и може би... — Реджар беше затруднен от блестящия зелен поглед на Трейд. — Може би бихме могли да се върнем към спомените си, а след това, кой знае? Караваните са тук. Има много възхитителни...

— Мислиш погрешно, фамилиере — Трейд се обърна и се отправи към крепостта.

Братята наблюдаваха бързото му отстъпление мълчаливо.

След това Лорджин удари брат си по главата.

— Нямаш и капка здрав разум, Реджар! Не трябва директно да казваш за намеренията си на такъв човек. Ти си твърде открит!

В очите на Реджар се появи странен пламък. Изглеждаше разгневен.

И как се очаква да го направя? Да го оставя да гадае?

— Не трябваше изобщо да слушам глупавата ти идея. Сега ще трябва да измисля нещо друго.

Моя идея? Какво искаш да кажеш с това моя идея? Беше твоя! Ако си спомняш, аз дори не исках да участвам в това.

Лорджин му хвърли потиснат поглед, преди да се обърне и да поеме към крепостта с горда походка. Реджар го последва по петите, готов за битка.

Все още спореха, когато влязоха във всекидневната, и гласовете им ги изпревариха. Лорджин влезе пръв. Дийна, потънала до лактите в глина, ги погледна от мястото си на пода. Лицето и също беше изцапано.

Лорджин спря рязко.

Реджар, който не очакваше това, се блъсна в него.

Двамата мъже изглеждаха ужасени.

Лорджин намери гласа си:

— Адееан, знаеш ли какво е това? — той посочи глината по нея.

Дийна вдигна зацапаните си ръце и сви рамене.

— Това е прауту... — той не довърши изречението, оставяйки я сама да стигне до заключението. Не й отне много време. Тя скочи на крака и изкрещя:

— Какво? Защо не ми каза, че това са изпражнения от прауту?

Лорджин и Реджар просто се взираха в нея с отвратени изражения.

След това трите лица се обърнаха изумено към вратата.

Трейд стоеше облегнат на рамката на вратата, ръцете му бяха скръстени, единият крак беше кръстосан пред другия, и се смееше. Дълбок и плътен, смехът му проехтя през стаята, и разби тъмните сенки подобно на широко отворена врата, пропускаща слънчевите лъчи.

Очите на Лорджин светнаха. Спомняше си този Трейд!

Той се присъедини към смеха на приятеля си, припомняйки си изражението на Адееан, когато разбра с какво беше моделирала. Скоро Реджар се смееше заедно с тях.

Дийна ги гледаше смаяна. Не виждаше нищо забавно. Само се молеше това нещо да не е трудно за почистване.

Отне ѝ четиридесет и пет минути и две къпания, докато отстрани ужасното нещо от себе си. Когато влезе в леглото, Лорджин я подуши.

— Махна се — долната ѝ устна се нацупи бунтовнически, сякаш го предизвикваше да възрази на думите ѝ.

Лорджин сведе глава и нежно засмука нацупената устна.

— Не обърна ли внимание на странната миризма, Адееан? — смееше се той срещу устните ѝ.

— Помислих, че е просто... воняща глина — тя почувства очите ѝ да се пълнят с влага.

Лорджин забеляза това веднага.

— Какво е това? Няма смисъл — той изтри една сълза, откъснала се от окото ѝ.

— О, Лорджин, не мога да повярвам, че направих нещо толкова глупаво! Ужасно се срамувам.

Лорджин я обгърна с ръце, и я остави да зарови глава в гърдите му.

— Забрави за това. Как би могла да знаеш? — докато я потупваше по гърба утешително, той завъртя очи към тавана, невярващ в това, което беше направила.

— Реджар и Трейд сигурно ме мислят за малоумна — промърмори тя в гърдите му.

— Те не мислят, че си — как го каза?

— Малоумна — измънка в отговор.

Тя го погледна с лице набраздено от сълзи.

— Сигурен ли си?

Той избърса лицето ѝ с опакото на ръката си.

— Сигурен съм.

Тя подсмръкна.

— Е, как върви вашият план? Между другото, Трейд се смееше, предполагам, че сгрехих и с това.

— Не, ти беше права за това, зира. Той се обиди от предложението на Реджар и ни остави. Двамата точно обсъждахме това, когато влязохме в стаята и те видяхме...

Дийна си спомни приповдигнатите им гласове.

— Искаш да кажеш, че спорихте. Обзалагам се, че Реджар не смята плана за особено сполучлив, така ли е?

Лорджин спря да гали гърба ѝ, раздразнен от прецизната ѝ наблюдателност.

— Въпросът е, че не проработи. Но гледката на теб, покрита с твоята глина, го направи.

Споменаването на унизителното фиаско накара очите и да се напълнят отново със сълзи.

— Не мога дори да си представя как съм изглеждала!

Лорджин само се засмя при спомена за това.

Дийна се протегна през него, грабна възглавницата и го удари силно по задната част на главата.

— Да не си посмял да ми се присмиваш отново!

Лорджин вдигна ръце, сякаш се предаваше.

— Няма, Адееан, кълна се — но наруши обещанието си като веднага избухна в смях.

Тя замахна отново с възглавницата, но той беше подготвен този път. За едно мигване на очите, той я преметна на леглото, и улови двете ѝ китки високо над главата. Като се наведе ниско, мъжът прошепна в ухото ѝ:

— Забелязах доста голям брой от тези малки делви подредени на пода. Може би искаш да ни сервираш кийран в тях утре?

— Не е смешно! — тя се дръпна от него, но това не постигна никакъв ефект върху държането му.

Той продължи:

— Досега не бях осъзнавал колко си артистична. Този творчески гений не трябва да се оставя недоразвит. Особено се възхитих на едно гърне, което беше изкривено наляво. Казах си, великолепно е! Какво иска да каже тя чрез забележителните си творения?

Дийна сви устните си.

— Ох, ужасен си! Планирах да ти дам едно от тях като подарък. Сега можеш да забравиш за това.

Той наклони глава напред сякаш в смирение, а косата му се разлюля над гърдите ѝ.

— Дълбоко съм развълнуван, че мислиш за мен по този начин. Наистина не знам как да се отплатя за такова внимание.

Това беше!

— Махни се от мен веднага, ти неблагодарен негодник! — тя се освободи от хватката му, докато той се смееше. Скочи от леглото, и

закрачи по пода, а босите ѝ крака шляпаха по камъка.

— Къде отиваш? — той се смееше от леглото.

— Отивам на долния етаж, докато не премине малкия ти пристъп, който е за моя сметка — тя се отправи към вратата.

— В този вид? — посочи я той.

Тя погледна надолу и дъхът ѝ секна като видя, че е напълно гола. Лорджин се хвана за корема, падайки назад в леглото от смях. Ноздрите на Дийна се разшириха. Нима той си мислеше, че не може да го направи? Тя отметна глава назад, а дългата ѝ червена коса я обгърна.

— Да, в този — понечи да отвори вратата. В един момент той беше на леглото, а в следващия ръката му затръшна вратата над рамото ѝ. Човекът беше доста подвижен.

Обгърна я, повдигна я от пода, лесно прехвърли тежестта и на една ръка и се отправи към леглото.

— Пусни ме! — нахвърли му се тя.

— Не мисля.

Тя се завъртя, в опит да захване китката му.

— Ако бях на твое място не бих го направил — тя спря незабавно. Когато Лорджин използваше този тон, обикновено не се шегуваше.

Когато стигна до леглото, той я сложи под завивката след това се вмъкна и той. Обърна се към нея:

— Няма да се смея на грънците ти. Виждам, че това те смущава.

Тя скръсти ръце на гърдите си, и неохотно се предаде.

— Добре.

Той се протегна и я дръпна надолу до себе си. Докато плъзгаше ръце по дължината на краката ѝ, той я попита:

— Какво друго си купи от сакри днес, зира? Крили роба, може би, ярка на цвят и мека на допир? — той зарови лице в шията ѝ, докато продължаваше да я гали.

— Не, това е. Само... онова нещо.

— Какво направи с остатъка от камъните? — мъжът улови меката част на ухото ѝ със зъби и я подръпна нежно.

— Какъв остатък? Дадох ги на жената.

Той замря.

— Дала си на тази жена тридесет чисти камъка за изпражнения от праут? — той се търкулна по гръб, а после простена и се плесна с длан по челото.

Дийна го погледна.

— Това много ли е?

Той простена отново.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Положението с Трейд се подобри след „случката с глината“, както Дийна предпочиташе да я нарича. Не че мъжът можеше скоро да бъде номиниран за Мистър Привлекателност, но той сякаш стана по-отворен към тях. Особено към Лорджин.

Двамата прекарваха повече време заедно, и често се разхождаха около крепостта. Един следобед Трейд заведе Лорджин на обиколка на замъка, разказа му историята му и какви подобрения е направил. Рядко се усмихваше наистина. Почти.

Разбира се, с Трейд човек никога не можеше да знае кога той е сериозен и кога не. Тъкмо тази вечер, когато почти привършваха с храненето, той се обърна към Реджар, със строго изражение на изваяното си лице.

— Реджар, до вниманието ми достигна слуха, че си се възползвал от половината жени в крепостта ми.

Чувственият фамилиер не беше особено засегнат.

— Бъди търпелив, Трейд. Тук съм отскоро, ще стигна и до другата част от тях.

Дийна почти изплю водата, която беше отпила. Погледна недоверчиво към Реджар. Мошеникът беше сериозен! Котарак!

Лорджин се ухили на отговора на брат си, но не и Трейд. Въпреки това очите му сякаш проблеснаха от леко веселие, когато се обърна към Лорджин:

— Как се справяш с него?

Лорджин поклати глава.

— Не е никак лесно.

Веднага щом приключиха с вечерята, Трейд ги отведе в уютната гостна. Слаб огън гореше в камината, и прогонваше студа от стаята. Нощната температура спадаше в типичен за Зариан стил. Той напълни на всеки по една малка чаша с напитка, за която обясни на Дийна, че е ликьор, който се прави от плодове на пустинни растения. Беше пивък и леко сладникав. Определено питие, което се пиеше на малки,

деликатни глътки. Всички насядаха около огъня в приятна тишина, загледани в пламъците, докато вкушаха с наслада от екзотичния ликьор.

— Сега ти си тази, която търси този твой Феникс, Адееан — Трейд разклати питието си в чудесно оформените си ръце, затопляйки течността.

Лорджин повдигна едната си вежда.

— Феникс — какво е това?

Дийна се усмихна.

— Легендарна птица, Лорджин. Трейд разбира.

Трейд я поздрави с вдигане на чашата си.

Лорджин погледна от единия към другия, и не беше напълно сигурен, че му харесва това разбирателство. Вярно беше, че Дийна успя да размрази част от ледената му резервираност, но това не беше много изненадващо. Той знаеше от първа ръка силата на нейната привлекателност. Несъзнателно, той сложи ръка около раменете ѝ, придърпвайки я по близо до себе си.

Трейд забеляза покровителствения жест и направи усилие да не се разсмее. Беше прекалено очевидно, че старият му приятел бе сляпо влюбен в съпругата си. Трейд се радваше за него, защото не познаваше друг, който да заслужава щастие повече от Лорджин та'ал Кру. Този мъж беше истински рицар във всеки един смисъл на думата, характерът му беше безупречен. Внезапно Трейд осъзна колко много му е липсвал приятелят му през годините. Защото, в действителност, те бяха били като братя.

Вниманието на Трейд се спря върху Лорджин и Реджар, които си подмятаха шеги и се подиграваха един на друг добродушно. Той си спомни времето, когато бе един от тях, но това беше преди толкова много години. Реджар, дяволит дори тогава, винаги се забъркваше в неприятности. Когато Лорджин не беше наблизо, Трейд следеше момчето, сякаш беше негов по-малък брат. Не че някой някога можеше да го защити. Най-доброто, което можеше да се направи, бе да се опита да спаси кожата му, когато пакостите му се обръщаха срещу него.

Трейд си спомни за времето, когато Реджар беше казал на местния сладкар, че някакъв човек обидил качеството на меда му. Малкият пакостник бе доверил на търговеца, че човекът е казал, сладкишите му се най-лошите, които някога е опитвал. Разяреният

търговец беше изхвърчал навън, готов за битка, докато Реджар се обслужваше с щедра порция от лепкавите сладкиши.

Когато търговецът се бе върнал, повече от половината от запасите му бяха в стомаха на момчето. В опита си да се предпази от последствията, Реджар се беше трансформирал в котка. Но бедата беше в това, че доказателствата бяха твърде очевидни, и полепнали по котешките мустаци.

За късмет на Реджар, се бе появил Трейд. Въпреки че беше само младеж по това време, той бързо прецени ситуацията и заяви на разярения търговец, че са казали на момчето да си вземе колкото сладкиши иска като подарък за рождения си ден. Каза на Реджар да отиде някъде да се трансформира и да се върне.

Докато Реджар изпълняваше нареждането му, Трейд заплати на човека стойността на липсващите сладкиши. Веднага след това издърпа завърналия се Реджар от магазина, и го смъмри строго, както би сторил Лорджин. После бързо развали ефекта от лекцията, като се разсмя с глас на непокорния израз на лепкавото лице на Реджар.

Доколкото Трейд си спомни, основната грижа на момчето бе баща му, Кру да не разбере за последната му пакост.

Трейд се подсмихна леко при спомена за случката, докато отпиваше бавно от питието си, а после внезапно осъзна какво бе направил. Какво му ставаше? Нищо добро нямаше да излезе от това. Не беше ли разбрал досега? Никога нищо добро не излизаше от това. Най-добре бе да забрави тези спомени, тъй като спомените можеха да му донесат само болка...

Лорджин тайно наблюдаваше смяната на израженията по лицето на Трейд. През обучението си той бе трениран да отбелязва всякакви промени, които биха могли да разкрият тайните на противника, или както в този случай, на един обикновен мъж. Беше сигурен, че докато Трейд гледаше Реджар, се бе върнал в миналото.

Решен да потвърди наблюдението си, Лорджин се изправи и разтегна схванатите си мускули. Разходи се бавно из стаята, сякаш изучаваше това и онова, позволявайки на тримата да поддържат разговора си. Когато пътят му го отведе до Трейд, той бавно извади светлинната си сабя от колана си и освободи блестящото острие.

Разговорът прекъсна и три чифта очи го погледнаха въпросително.

Лорджин повдигна сабята и завъртя дръжката ловко между пръстите си, острието се движеше бързо и въртливо, като че ли не съдържаше нищо, освен на въздуха. Без да обръща ни най-малко внимание на смъртоносното оръжие, той попита Трейд с ироничен тон:

— Кажи ми, още ли си толкова несръчен със сабята, колкото винаги си бил?

Реджар се засмя дяволито на подмятането, докато Трейд повдигна надменно едната си вежда. Той наклони глава, сякаш размишляваше задълбочено над думите на Лорджин.

— Паметта ти изневерява, Лорджин. Не бях аз този, който беше слаб със сабята. Май... беше ти — и тогава мъжът се усмихна. Наистина се усмихна.

Дийна местеше поглед от единия към другия, и още веднъж премисляше странните прищевки на авиаранската раса.

— Може би трябва да проверим? — Лорджин замахна с острието, разсичайки въздуха. — Така няма да има съмнения по този въпрос — едва забележима усмивка се промъкна на устните на Трейд. — Или нямаш под ръка сабя тук, в дома си? — сега Лорджин съзнателно го дразнеше.

С блеснали от въодушевление очи, Трейд бавно отиде до скрина в единия край на помещението. С твърда ръка, той взе позната черна кутия, която служеше като ножница за издълженото острие. Трейд определено се подиграваше на Лорджин, като ловко подхвърли няколко пъти сабята във въздуха и я улови само с едната си ръка.

Дъхът на Дийна секна. Те се предизвикваха взаимно!

— Какво смятате да правите, момчета? Няма наистина да...

— Ще го направим ли? — прекъсна я Трейд, като се обърна към Лорджин.

— На всяка цена.

Той направи знак на Трейд да води.

Мъжете последваха Трейд през лабиринта на крепостта, а Дийна ги догонваше отзад. Докато подтичваше зад тях, тя мърмореше:

— Това е толкова глупаво! Не мога да повявам, че ще го направите! Какви ги говорят? Вие сте мъже! Имате разрешително за правене на глупави неща!

Лорджин я погледна намръщено през рамо.

След като завиха зад ъгъла на дългия коридор, Трейд отвори огромна дървена врата с ритник. Вратата се удари в каменната стена, а звукът отекна в подобната на пещера стая.

Помещението беше почти празно, с изключение на няколко дълги дървени маси, избутани до стените вероятно преди много години, защото бяха покрити с около един инч зариански прах. В единия ъгъл на стаята имаше тясна ръждясала желязна и извита стълба, която водеше бог знае накъде.

В далечния край на помещението имаше масивна каменна камина, която заемаше почти цялата стена. Беше празна, а стаята бе студена. Триейки ръце, за да прогони студа, Дийна размишляваше за това, че някога през историята на крепостта, тази стая е използвана като чудесна церемониална зала. Жалко, че нямаше централно отопление.

Лорджин свали пелерината от раменете си и я сложи на нейните.

— Ето, зира. Да не позволяваме на студа да те притеснява — той хвърли на Трейд самоуверен поглед. — Няма да отнеме твърде много време.

Трейд изсумтя подигравателно и освободи светлинното острие.

Лорджин закричи към средата на стаята, плавно измъквайки своето острие. Направи жест със свободната си ръка към Трейд.

— Хайде сега, Трейд, не се срамувай.

Трейд отговори като смело скочи към Лорджин.

Острието на Лорджин направи дъга във въздуха, и посрещна удара.

Светлинните остриета изпукаха едно срещу друго, и от силата на ударите се образуваха арки от светлина. Мъжете отстъпиха назад един от друг. Лорджин се завъртя, като успя да пресрещне един смъртоносен удар. Двамата започнаха бавно да се движат в кръг и лениво да въртят оръжията около дланите си.

Дийна изпъшка:

— Не мога да повярвам, че правят това.

Приличаха на двама пирати в смъртоносен двубой, осветявани от луната, която се процеждаше от високите прозорци, и обливаше в зловещ белезникав блясък стаята и дуелиращите се мъже.

Остриетата пукаха и прасяха, всеки път щом се удареха.

Трейд отскочи от обсега на Лорджин, после се завъртя и го притисна. Лорджин пристъпи встрани, обърна се и опита страничен удар. Трейд го блокира.

По време на битката те обикаляха из стаята, нападаха се, парираха, удряха. И всеки път на косъм да улучат другия. Всеки път ставаха все по-агресивни.

Те са равностойни. Кру е учил и двамата.

Реджар застана до Дийна.

— Не владееш ли сабята, Реджар?

Фамилиерите предпочитат да разчитат на сетивата си.

— Значи не можеш да се фехтуваш?

Реджар сви рамене.

Малко.

С периферното си зрение Дийна видя прашенето и припламването на остриетата.

— Добре е, че не опитват да се удрят един друг.

Защо казваш това?

Очите на Дийна се разшириха.

— Искаш да кажеш, че се бият сериозно?

Иначе какъв ще е смисълът?

— Мисля, че ще ми прилошее.

Неохотно се обърна към спектакъла пред себе си. Вече бяха станали бързи и яростни. Трейд нападна и удари. Лорджин отскочи, но острието премина през гърдите му, разряза ризата му, и мигновено разкъса материята. Появи се тънка червена линия върху белия плат.

Дийна изкрещя.

Двамата пренебрегнаха това и продължиха.

— Съжалявам за ризата ти, Лорджин — Трейд се усмихна леко, докато парираше удара. — Трябва да компенсирам липсата ти на... способности.

Лорджин се изсмя, и му върна услугата, като разцепи ризата на Трейд. Кожата му дори не беше наранена.

— За разлика от теб, приятелю, аз съм компенсиран.

Трейд се изсмя и се впусна в атака. Лорджин скочи върху извитата стълба, и се заизкачва по стъпалата, докато Трейд го следваше.

— Почти свърши, Лорджин. Скоро ще опреш гръб в стената.

— Не съвсем — Лорджин парира, след това с помощна на парапета скочи от стълбата и се приземи на каменния под от дванадесет фута височина.

— Господи! — Дийна пребледня, след това ахна, когато Трейд последва примера на Лорджин и се приземи пред него. Звукът от сблъскали се остриета разкъса тишината.

В изумителна демонстрация на умение, Лорджин замахна към Трейд с мълниеносно движение — едно, две, три. Париране. Удар. Отскок. Видя пролука, завъртя се и изрита сабята от ръцете на Трейд с тока на ботуша си. Звънът отекна на каменния под.

Дийна беше смаяна.

— Как...

Само върха на острието може да наранява. Може да разреже всичко.

Дийна почувства слабост и леко гадене. Ако Лорджин беше направил погрешно движение, щеше да разреже собствения си крак. Мъже. Колко глупави и безсмислени неща правеха!

Трейд кимна към Лорджин и пое дъх.

— Хубав двубой, Лорджин. Трябва да запомня това движение. Сигурно е твое собствено, защото Кру не ни е учил на него.

— Така е. Спаси живота ми веднъж, когато бях на мисия на Алианса. Пробвах го върху последния си противник, но той не беше толкова добър, колкото теб.

Трейд поклати глава.

— Не мога да си представя.

— Не си изгубил уменията си, Трейд. Малцина могат да се състезават. Може би ще искаш още едно предизвикателство. Или си изтощен?

Трейд го погледна подигравателно.

Лорджин се засмя. Без да поглежда към брат си, той извика:

— Реджар — в същия момент хвърли към него сабята си. Тя прелетя през стаята от единия край до другия, а светлинното острие пламтеше. Ръката на Реджар се стрелна във въздуха и бързо я улови за дръжката.

Дийна преглътна. Ако Реджар беше хванал острието неправилно, щеше да отреже ръката си. Какво им ставаше на тези авиаранци? Да нямаха някаква склонност към самоубийство? Тя се обърна да попита

Реджар какво си мисли, че прави Лорджин, но забеляза, че той е вече на половината път, и крачещ гордо към Трейд с хищническо изражение на закачливото си лице.

Трейд закръжи около него, правейки малки, дразнещи въртеливи движения с върха на светещото острие.

— Хайде, Реджар — подкани той по-младия мъж. — И никакви фамилиерски трикове.

Реджар пристъпи напред, изпробвайки сабята в ръката си. Лицето му беше разтегнато в много дива усмивка.

— Аз съм фамилиер — той започна да кръжи около Трейд. — Как да забравя това? — той нападна внезапно, пропускайки за малко ръката на Трейд. — Човек приема това, което получава.

— Наистина? — Трейд блокира следващия удар без усилие. — Ти си син на Кру. Смяташ да ме хипнотизираш като подмяташ сабята ми или ще се биеш като воин?

Реджар скочи напред, финтира на ляво, завъртя се и атакува Трейд с поредица от вещи движения. Характерната грация му послужи добре.

— Ще се бия като воин — остриетата пропукваха, когато се сблъскваха в бърза последователност, — който също така е и фамилиер.

За човек, който казваше, че се фехтува „малко“, той беше доста добър, помисли си Дийна докато наблюдаваше битката.

— Той има талант за това — Лорджин беше застанал до нея. — Глупаво е да отхвърля способностите си.

— Започвам да си мисля, че Реджар показва забележителна проницателност при избора на трудния път. Предпочита да използва сетивата си вместо сабята.

— Фамилиерите имат този лукс — понякога. Трябва да подчертая обаче, че тази философия е станала причина много от тях да бъдат убити. Но ти разбираш погрешно Реджар. Той може и ще се бие. Фамилиерите могат да бъдат страховити и безжалостни противници, ако ги предизвикат — когато Дийна не отговори, той насочи вниманието си обратно към двубоя.

— Трейд е майстор на сабята — промърмори той.

— А ти беше брилянтен, Лорджин — каза тя през стиснати зъби, докато гледаше към разреза на ризата му. — Но ако някога направиш

нещо толкова глупаво като това отново, сама ще те убия — с тези думи Дийна изхвърча към тяхната стая.

Лорджин проследи оттеглянето ѝ с развеселен израз.

— Някакви проблеми с Адееан? — Трейд избърса потта от челото си. Не беше лесно да огъне Реджар.

— Изглежда съпругата ми не може да живее без мен и е готова да ме убие, за да го докаже.

Трейд кимна мъдро.

— Жените — отбеляза той сухо, — са лесни за разбиране.

Двамата мъже избухнаха в смях.

Лорджин хвана Трейд за рамото.

— Радвам се да те чуя да се смееш отново, приятелю.

Трейд се усмихна.

— Прощавай, Лорджин, но жена ти е... много забавна.

Лорджин повдигна вежди.

— Моли се да не те чуе. Мислиш ли, че ми бе лесно да я оставя да си играе с изпражнения само за твое забавление, Трейд?

Той се изхили.

— Това наистина не е справедливо спрямо теб, Лорджин. Такава жертва.

Двамата се разсмяха отново.

— А сега ти давам шанс да изравниш резултата. Предизвикателството ми за дизу все още важи.

Трейд се усмихна.

— Запази предизвикателството за себе си, Лорджин, добре знаеш, че тук нямам дъска за дизу.

Лорджин кимна в съгласие.

— Хмм... това може да се окаже проблем — лукавите му очи се спряха върху Трейд. — Предполагам, че ще трябва да отидем на Авиара, за да играем.

Винаги нащрек, Трейд разбра веднага каква цели Лорджин с този ход. Изсеченото му лице стана безизразно, с изключение на очите му, които внезапно хвърлиха гневни зелени искри.

— Ако толкова искаш игра, Лорджин та'ал Кру, трябва да се върнеш на Авиара. Сигурен съм, че ще откриеш някой друг, който да играе така добре като мен.

Значението на думите му бе напълно ясно.

Отговорът на Лорджин беше премерен.

— Няма друг човек, който може да изиграе точно тази игра, освен теб.

Трейд прибра сабята в колана си и излезе.

Дийна седна пред огледалото на тоалетната масичка в стаята им, без в действителност да обръща внимание на гребена в ръката си. Грижливият слуга ѝ беше оставил роба, която веднага облече, след като свали панталона и туниката си. Започваше да мрази това облекло. Никога не се цапаше и никога не се сменяше!

Тя гледаше стаята, отразена в огледалото, огромното легло беше с масивна извита лицева дъска, няколко чудати маси, гигантски стол в ъгъла, и много старомодната тоалетка, пред която бе седнала. Сякаш се беше върнала назад във времето през дните на Кръглата маса.

Какво правеше тя тук?

Несъзнателно започна да реше дългата си коса, и спря, когато ръката ѝ се разтрепери. За кратко затвори очи, после ги отвори и се взря в отражението.

Лорджин.

Той беше източника на проблемите ѝ, и започваше да се страхува, че той може и да ги разреши. Не можеше да бъде очевидно, отколкото ако си беше ударила шамар. Тази вечер, когато се фехтуваше с Трейд и острието го проряза, тя почти повърна. Гадното усещане можеше да означава само едно — безпокоеше се твърде много за Лорджин та'ал Кру.

Ако мисълта за раната му можеше да я изплаши, то беше време да направи нещо по въпроса. Беше хлътнала прекалено много. Определено беше време да си ходи у дома.

Дийна се намръщи на отражението си.

Този мъж изпълняваше някакво самоосъществяващо се пророчество.

Той я беше отвлякъл от нейния свят, каза ѝ, че е негова съпруга, прелъсти я, беше я влачил през половината Вселена, в някакво неясно търсене.

Какво щеше да прави с него?

Не биваше да позволява това да продължи, тъй като не бе справедливо за нито един от тях. Трябваше да го накара да разбере доводите ѝ. И да го накара да ѝ обещае, че ще я отведе обратно на Земята веднага. Защото най-голямата заплаха тук беше самата тя.

Не искаше да подхранва фантазията му повече. Той значеше прекалено много за нея, за да го направи. С течение на времето той щеше да осъзнае грешката, която беше направил и щеше да продължи оттам. Щеше да забрави...

Тежката дървена врата на спалнята се отвори с трясък.

— Този мъж е най-трудният човек, когото някога съм срещал! Безкрайно упорит!

— Не мислиш ли, че трябва да затвориш вратата, преди да събудиш половината крепост?

Лорджин затвори вратата с ритник и вдигна ръце към небето.

— Няма да се помръдне и на един микрон, освен ако сам не пожелае.

Дийна повдигна вежди.

— Защо ли това ми звучи познато? — тя погледна многозначително Лорджин.

— Аз не съм такъв.

— Нима? — тя дори не се опита да скрие сарказма си.

Той се предвижи по-навътре в стаята.

— Поясни — той скръсти ръце и се взря арогантно надолу към нея, пропускайки най-важното.

— Добре — тя се завъртя на мястото си и вдигна очи нагоре към него — един дълъг път нагоре. — Искам да се върна у дома.

За един миг той изглеждаше като ударен от гръм.

— Защо казваш това?

Защо тя казваше това? Откъде трябваше да започне? Отвлечането? Прелъстяването? Очите ѝ се спряха на панталона и туниката, метнати на стола. Добра отправна точка за начало.

— Не харесвам тези дрехи.

Устата му увисна за момент.

— И за това искаш да ме напуснеш? Когато отидем на Авиара ще ти купя един дворец, пълен с дрехи.

— Пропускаш най-важното. Време е да си отида вкъщи.

Той се вгледа в нея през полуспуснатите си клепащи. Беше си помислил, че тя скоро ще забрави тези глупости. Нима не бе най-търпеливият съпруг? Не беше ли я научил на удоволствието от Прехвърлянето? Не беше ли дал всичко от себе си, за да ѝ достави наслада?

Може би Яниф е бил прав. Държеше се твърде снизходително към нея. Тези нелепи приказки за връщане в Дисни Уърлд! Нима тя си мислеше, че ще я върне в такъв изостанал нездравословен свят само за да я подложи на опасност отново? Нима си мислеше, че ще пренебрегне честта си? Нима тя, която бе на първо място за него пред всички останали, си мислеше, че той ще ѝ позволи да го напусне? Той насочи стоманения си изгарящ поглед към нея.

Дийна наблюдаваше как изражението на Лорджин преминава от шок към объркване, и после към гняв. Не това беше искала тя. Колебливо се протегна нагоре и постави меката си длан върху твърдата като камък ръка.

— Ти сякаш не... — тя преглътна. — Не ти пука за мен и това е...

Той не ѝ позволи да довърши. Сграбчи раменете ѝ и я завъртя обратно с лице към огледалото, а когато заговори право в ухото ѝ, гласът му беше ледено спокоен:

— Не ми пука за теб?

Тя понечи да се изправи, но твърдия натиск върху раменете ѝ я задържа.

— Погледни в огледалото, Адееан.

Тя пренебрегна думите му, като вместо това сведе поглед към скута си. Раменете ѝ се изопнаха, когато почувства лекото триене на бузата му срещу нейната, езикът му прокара гореща пътека по протежение на гърлото ѝ.

— Погледни в огледалото, Адееан — думите му трепнаха срещу кожата ѝ, но тя продължаваше да гледа надолу.

Усети го как развързва робата ѝ и я плъзва по раменете. Отворената му уста се прилепи към чувствителното място, където шията срещаше раменете. Върхът на езика му изпрати малки електрически вълни, изисквайки отклик от нейна страна. Тя не успя да спре малкия стон, откъснал се от гърлото ѝ.

— Погледни в огледалото, зира — прошепна той.

Тя мълчаливо поклати глава.

Ръцете му пуснаха раменете ѝ и се отправиха надолу. Уловиха гърдите ѝ през копринената материя на робата, а палците му помилваха връхчетата. Топлината на големите му ръце я наелектризира, докато устата му продължаваше с пламенното си свещенодействие върху гърлото.

Тя потръпна и пое дълбоко въздух. Той нежно повдигна брадичката ѝ с един пръст. Очите им се срещнаха в огледалото.

— Погледни.

Тя премести поглед от страстното му лице към своето собствено, гледката я потресе. Очите ѝ искряха! С малки розови искри, които беше виждала само в неговите очи. Тя се наведе напред, за да изследва това явление от по-близо, и ръката ѝ се допря до устните от учудване.

— О, Лорджин, какво си направил? — гласът ѝ беше само шепот.

Той нежно целуна рамото ѝ.

— Дори сега аз съм вътре в теб — погледът ѝ се насочи към отражението в стъклото.

— Как?

Той погали страната на шията ѝ, топлите му пръсти преминаха през косата ѝ.

— Ние сме свързани. Ще ти го кажа по друг начин. Няма да има повече разговори за напускане.

Тя смачка плата на робата между ръцете си.

— Защо, Лорджин? Защо? Каза ми, че ще ме отведеш у дома. Обеща ми.

Той стисна раменете ѝ.

— И казах истината. Ще те отведе у дома — в нашия дом на Авиара.

— Не мога да дойда с теб. Това е грешка.

Лорджин въздъхна дълбоко. Трябваше да я убеди напълно, че не е грешка. Веднъж и завинаги.

Той се наведе над нея, и освободи връзката на робата ѝ. Дрехата падна около стола в мека локва. Заговори ѝ с тих, интимен тон, като не ѝ остави никакво съмнение относно планове си.

— Предизвикваш ме.

— Не! Поне нямах предвид това — ярко си спомняше последния път, когато той бе помислил, че го предизвиква и последствията от

това. — Какво правиш? — завъртя се бързо на стола.

Лорджин вече беше изритал ботушите си, свалил разкъсаната си риза и тъкмо сваляше панталоните си.

Дийна се изправи с лице към него.

— Няма да го направиш! — ахна тя.

Той сви рамене. После се усмихна хитро и се приближи се към нея с решителен блясък в очите.

Преди да успее да каже още нещо в протест, той я грабна в ръце и я отнесе до леглото. Внимателно я сложи на матрака и без да се бави легна върху нея. Устата му се впи в нейната с опияняваща целувка.

Както винаги се случваше, изкусните му докосвания заличиха добрите й намерения, и веднага я размекнаха. Опитните му ръце започнаха да я галят на точните места, а устните му бяха нежни и възбуждащи, докато събуждаше глада й за него.

Дийна стенеше „Не, Лорджин, не...“ дори когато търсеше възбуждащите му прегръдки.

Както се очакваше, той обърна малко внимание на думите и повече внимание на реакциите. Тях не можеше да ги контролира. Устата му се спусна към гърлото, докато пръстите му потъркваха зърната, които вече бяха втвърдени. Пръстите изследваха. Зъбите хапеха. Ръцете милваха. Устните омагьосваха...

Той я възбуди до точката на лудостта, а все още продължаваше въпреки протестите й. Горещата му уста си проправи сладострастна пътека надолу към вдлъбнатината на корема й и още по-ниско.

Внезапно през мъглата на страстта, тя осъзна какво се кани да направи той. Изпадна в паника. Никога не беше правила това. Беше твърде интимно. Не беше готова. Опита се да се отдръпне от него.

— Не, не можеш!

Той я притисна плътно.

— Разбира се, че мога — топлият му дъх погали вътрешната част на бедрото й като перце.

— Искам да кажа, че не трябва! — тя изписка, когато горещият му език облиза крака й. Опита още веднъж да се отскубне.

— И мислех, че ще ме научиш на нещо ново — той се усмихна дяволито, като я придърпа обратно към себе си. Силните му длани притиснаха бедрата й над сгъвките на коленете като я държаха напълно открита пред него.

— Лорджин, м-моля те!

Очите му се повдигнаха и я пронизаха.

— Какво мога да направя, Адееан? — това беше въпрос, на който не очакваше да отговори. — Продължаваш да говориш за връщането ти в твоя свят — той спря, умишлено задържайки момента. — Имам правото да те убедя в противното. Не вярвам, че ще ти останат никакви съмнения — погледът му беше непоколебим — скоро.

След като каза това, той наведе глава между краката ѝ.

Тя ридаеше, и молеше, и викаше, и пишцеше.

Все пак той не спря. Любеше я с устата си, по един напълно неблагоприятен начин. Напълно опияняващ. Първото докосване на езика му, копринено топъл, я накара да се извие над леглото. Но това беше само началото. Трептеше. Ближеше. Смучеше. Любеше я старателно.

Езикът му я галеше, устата я целуваше, зъбите я драскаха. През цялото време изпращаше електрически поток от желание, парещата ударна вълна на вибрациите отекна през нея, докато той продължаваше атаката си на нарастващо, трепетно, пулсиращо предизвикателство. Когато нейните вълни се върнаха към него, зареждайки горещата му страст, допълнително го възпламеняваха, и изпращаха във висините.

Накрая тя буквално изкрещя в освобождение, а той я гледаше, и трескавите му очи блестяха от възбуда.

— Опитих се да те убедя, че ми носиш такава наслада, Адееан — дрезгавият му мъркащ глас трепна срещу блестящото ѝ хълмче. Близна я за последен път, сякаш не искаше да спре.

Но не беше приключил още.

Костите ѝ все още бяха на желе, когато той я обърна по корем. Прихвана двете ѝ ръце над главата ѝ с една ръка, а другата плъзна собственически надолу по гърба ѝ с леко масажиращо движение. Разтри задните ѝ части, върховете на пръстите му леко пропълзяха надолу покрай цепката, докато не откриха все още пулсиращата гънка на женствеността ѝ.

Дийна пое шумно дъх, вече предусетила какво предстои.

Лорджин не се поколеба.

Грабна възглавницата, постави я под бедрата ѝ, повдигайки я леко. Тя усети горещия натиск на тялото му, когато я покри. Тя беше под обсада.

— Не можеш да направиш това, Лорджин.

— Правя го.

— Нямах право...

— Имам пълното право.

— Не!

— Ще спреш с тези нелепи приказки за връщането ти в твоя свят. Разбери, Адееан зира'ал Лорджин, ти ми принадлежиш.

Той освободи ръцете ѝ и ги сложи отстрани до тялото ѝ, а широките му длани покриха опакото на ръцете ѝ. Той преплете пръсти в нейните, като буквално я прикова към леглото. Целенасочено разтвори краката ѝ с коляно и много бавно навлезе в нея изотзад.

Дебелото му копие изпълни хлъзгавия ѝ влажен проход и запулсира вътре в нея. Невероятното удоволствие я задави в ридание. Това беше сексуално господство. Лорджин беше изложил искането си окончателно и неотменимо. И удоволствието беше невероятно.

— Кажи, че ми принадлежиш, Адееан. Кажи го... — горещият му шепот я облъхна точно зад лявото ухо.

— Няма.

Той се напрягаше и нахлуваше във вътрешността ѝ, а твърдите му мускулисти бедра я притиснаха.

— О, Боже, Лорджин... това е невероятно.

В отговор той целуна задната част на врата ѝ, потривайки лице в уханната я коса.

— Кажи, че си моя, сладка Искрице, в сърцето си знаеш, че си.

— Да не си посмял да говориш за сърца, когато правиш това единствено заради лудата си фантазия.

Той се усмихна безсрамно срещу кожата ѝ.

— Признавам, че до известна степен е фантазия. Кълна се, че никога не съм вземал жена по този начин.

Това, което каза беше най-лошото нещо, защото предизвика в съзнанието ѝ негови образи — представи си го в леглото с множество благоразположени жени.

— Спри веднага! — но не можеше да направи нищо, за да приведе в действие думите си и той го знаеше.

— Накарай ме! — захапа тила ѝ и се гмурна по-дълбоко в нея.

— Мразя те!

Течният ѝ мед около него се увеличи, противно на думите ѝ. Той се наклони от едната ѝ страна.

— Не, не ме мразиш.

— Само почакай, аз ще...

— Шшш... — той бавно завъртя езика си около меката част на ухото ѝ. — Спри да говориш и се вслушай, Адееан. Чуй тези големи вълни, прииждащи между нас — действията му отразяваха задъханите думи, а копието му се плъзгаше навън и навътре.

— Вслушай се в туптенето на кръвта ни, на сърцата ни — силните му пръсти се преплетоха плътно около нейните. Тя можеше да усети забързания пулс на кръвта му с ръцете си. — Чуй силата в мен, пробудена за теб — без предупреждение той изпрати вълна от невероятна сила към мястото, където се бяха съединили.

— О, Господи... Лорджин... — дъхът му стана още по-накъсан, докато се тласкаше в нея отново и отново, все още приковавайки я към леглото. Дийна стенеше при всеки тласък, улавяйки необуздаността му, чистата му чувственост, ускорените му движения.

— Можеш ли да ги чуеш? Можеш ли да чуеш дивият воин в мен, идващ към теб?

— Да! — изпъшка тя.

Той освободи ръцете ѝ и я улови здраво за кръста, приближавайки я по-близо към себе си, като зарови глава между плешките ѝ.

— Можеш ли да усетиш силната магия в сърцето ми да се преплита около теб? — прошепна той срещу нея.

Тя стискаше чаршафа под себе си и изскимтя:

— Да, да, да...

— Сега вкуси страстта ми, Адееан.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Дийна беше изпаднала в безсъзнание. Лорджин я бе любил през цялата нощ.

Той беше безмилостен.

Беше напълно безмилостен, измъквайки всяка дума, която искаше да чуе от нея.

Да, тя никога нямаше да споменава за завръщане в своя свят пред него отново.

Да, тя в действителност не искаше да го напусне.

Да, тя го желаше.

Да. Да. Да.

Смущаваше я с мощното си правене на любов, спиращите сърцето ласки, настойчивите му шепоти:

Не е ли тя неговата малка Искрица, неговата гарта, която поставяше над всички други?

Да.

Желаше ли го по същия начин, както той нея?

Да.

Не беше ли й поверил силата си, за да я пази тя в себе си?

Да. Да. Да.

Дийна придърпа чаршафа над главата си. Беше се поддала като къща от карти на активна разломна линия.

По-рано тази сутрин, когато я бе взел в ръцете си отново, тя изскимтя. Всичко, което можеше да си помисли бе, че той ще започне отново. Сигурно бе издала някакъв звук, но всичко, което той направи бе да я целуне по челото с думите:

— Спокойно, Адееан. Просто ставам. Заспивай.

Той беше използвал секса срещу нея.

Челото й се набръчка. Не, това не беше съвсем правилно — беше използвал секса за нея.

После беше използвал секса с нея.

Това беше една много мощна техника. Досега Дийна беше разбрала, че Лорджин е човек, който притежава многобройни похвати. В зависимост от обстоятелствата, той избираше тази, която мислеше за най-подходяща за постигане на целта си. Тя смяташе, че тази черта зависи повече от самия човек, отколкото всякакво обучение за Чарл.

Наистина не беше спортменско от негова страна. Тя нямаше голям опит в миналото нито защита срещу експертните му умения. Добре де, дори и да беше много опитна, тя беше достатъчно честна да си признае, че вероятно нямаше да бъде в състояние да се държи хладно. Той беше толкова изумителен.

Направо щурмуваше цитаделата.

Какво щеше да прави тя сега?

Темата за връщане на Земята беше напълно изключена. Изобщо нямаше такава тема, доколкото се отнасяше до Лорджин та'ал Кру. Така й остави само един избор. Щеше да отиде с него на неговата ужасна Авиара. А когато пристигнеха, тя планираше да потърси помощта на Яниф. Почти беше сигурна, че добродушния стар магьосник ще й помогне, след като му обясни положението.

Само се надяваше да не бъде излапана по улиците от онези чудовища, които беше споменал Лорджин, преди да получи тази възможност.

Дийна се беше облякла, когато Лорджин се върна в стаята им.

Поради някаква причина, след това, което бяха споделили през изминалата нощ, тя се чувстваше ужасно срамежлива. Той, обаче, не страдаше от нищо такова, приближи се към нея и я целуна нежно по челото.

— Сигурно си гладна, Адееан. Много след обедния час е. Искаш ли да ме придружиш до сакри в центъра на крепостта? Уверен съм, че ще намерим нещо за ядене там.

— Добре — измънка тя, без да го поглежда в очите.

— Хайде — той пое ръката ѝ и я поведе навън.

За Зариан беше един приятен ден. Топлината беше поносима. От време на време се появяваше слабо раздвижване на въздуха, което минаваше почти за вятър.

Лорджин я поведе към един щанд, където купи няколко питки с месо, които приличаха на едни, които бяха взели на Рика 12. Само че тези бяха много по-пикантни. Дийна се чудеше дали подправките не прикриват възрастта на месото. Погледна ги колебливо.

— Чудесни са, уверявам те, въпреки че не са най-доброто за един празен стомах. Искаш ли нещо друго?

Дийна разгледа щанда.

— Какво ще кажеш за обикновено печено тесто? — достатъчно близо до поничка, помисли си тя.

Той ѝ подаде една тухла с формата на хляб.

— Не се храниш особено добре тук — той огледа формите ѝ. — Изгубила си част от теглото си.

Тя отхапа от питката. Не само приличаше на тухла, а беше и толкова твърда.

— Не съм свикнала с това.

— Признавам, че предложеното е чуждо за теб, но трябва да преодолееш тези проблеми. Не искаш да изглеждаш като провинциалистка, нали? — намигна ѝ той.

Тя се разсмя.

— Това е последната ми грижа, Лорджин.

След като се нахраниха, Лорджин я поведе през тесните улички към няколко малки магазина. Разгледаха стоките в приятна тишина.

Дийна му хвърляше погледи от време на време, когато той не гледаше към нея. Красивият му профил. Прекрасните му очи. Чувствителните ръце. Тези ръце...

Беше трудно за вярване, че царствения мъж до нея се бе държал като необуздан, сладострастен див любовник само преди няколко часа.

Сърцето ѝ прескочи един удар.

Тя се възбуди само при мисълта за това, как я беше любил през изминалата нощ.

Погледът ѝ се спря на устните му — тези гладки, копринено топли устни — спомни си за това къде бяха преди няколко часа. Тя се изчерви и бързо се извърна към изложените стоки, за да не забележи смущението ѝ.

В магазините имаше по-голямо разнообразие, отколкото Дийна беше помислила, като се има предвид, че се намираха в края на нищото. Лорджин ѝ беше казал, че се предлагаха стоки от цяла Зариан,

както и такива от други планети. Той посочи на собственика копринената роба с цвят на скъпоценни камъни и пожела я види.

— Харесва ли ти? — обърна се към нея.

— Много е красива — отговори тя, без да се замисли.

— Съгласен съм — той подаде на продавача няколко скъпоценни камъка. — Изпрати я в крепостта — каза той на дребния мъж.

— Лорджин, какво правиш?

Той пренебрегна въпроса ѝ и се обърна към собственика:

— Нека видя тези дълги туники в ъгъла.

Дребният мъж се поколеба:

— От чиста коприна са, много са скъпи.

Лорджин му махна нетърпеливо да изпълни нареждането.

Имаше четири туники. Всяка очевидно беше ръчно изработена и фино избродирана. Дийна никога не беше виждала или докосвала подобна прекрасна дреха. Беше по-мека и от най-меката коприна. Цветните комбинации от конци бяха изключителни, всяка дреха показваше по-скоро съчетание от тонове, отколкото определен цвят.

Лорджин наблюдаваше лицето ѝ, докато тя съзерцаваше туниките и нареди на мъжа:

— Изпрати и тези — Дийна ахна, а очите ѝ се повдигнаха към него.

— Всичките... — мъжът прочисти гърлото си — Всичките ли? — бяха безбожно скъпи.

— Не, Лорджин! — Дийна разбра какво правеше той. Това беше отговор на коментара ѝ миналата нощ за облеклото. Но тя нямаше предвид да похарчи толкова много пари, а просто опитваше да повдигне въпрос, който нямаше нищо общо с дрехите.

Лорджин погледна надолу към нея през полуспуснатите си клепачи, докато отговаряше на собственика:

— Да, всичките.

— Лорджин, не е необходимо. Не е нужно да го правиш.

— Трябва да го направя, Адееан. Беше пропуск от моя страна да съм толкова небрежен към нуждите ти.

— Ставаш смешен — ти си най-внимателния мъж, когото съм срещала. — Това беше истина. Спомни си как той винаги се грижеше за удобството и благополучието ѝ. Наистина беше много галантен мъж.

И много упорит, когато си науми нещо. Той сякаш прочете мислите й, когато тя се нахрани да направи друго възражение.

— Приключено е. Освен това очаквам с нетърпение да те видя с тях, въпреки, че трябва да ми обещаеш да почакаш, докато пристигнем на Авиара, преди да ги облечеш. Все още има опасност от търговци на роби по обратния път към мястото на тунела.

— Благодаря, че ми припомни. Бях забравила за обратното пътуване през отвратителната пустиня.

Излязоха от магазина и продължиха разходката си.

— Сигурно няма да е толкова лошо. Трейд ще може да ни предостави подходяща охрана. Поне няма да се страхуваме толкова от численото превъзходство при нападение, ако се случи.

— Мислиш ли, че Трейд ще се присъедини към нас?

— Не знам. Но... е крайно време да се изправя пред него директно. Не мога да си позволя да се бавим по-дълго тук. Положението с Тийрдър става критично.

— Той не знае, че е замесен баща му, нали?

— Не, и искам да си остане така. Ще оставя на Яниф да му обясни положението. Ако спомена на Трейд, че Тийрдър е замесен, няма никакъв шанс Трейд да се съгласи да се върне на Авиара с нас.

Известно време вървяха мълчаливо, хванати за ръце. Дийна му отправи въпроса, който си задаваше от известно време:

— Лорджин, Тийрдър малтретирал ли е Трейд?

— Малтретирал? — Лорджин я погледна объркано, без да разбира въпроса й. — Той обвиняваше Трейд за смъртта на майка му.

— А той имаше ли нещо общо с това?

— Не, той беше новородено бебе, когато майка му почина.

Дийна беше изненадана.

— Умряла е при раждане?

— Да.

— Това вече не се случва много често в моя свят.

Той отклони поглед от нея.

— Нито тук, зира. Имаше... усложняващи ситуацията обстоятелства.

— Значи Тийрдър обвини Трейд за смъртта на майка му — не е ли това доста нелогично?

— Да. Както може би си чула, казват, че Тийрдър е луд. Като момче, нищо, което Трейд направеше не беше достатъчно добро за него. Баща ми, Кру, направляваше Трейд, когато можеше, опитвайки се да премахне вредата, която Тийрдър му беше нанесъл. Трагичното е, че Трейд е необикновен по толкова много начини, а Тийрдър е сляп за сина си.

Дийна преглътна, колебаейки се да попита, но знаеше, че трябва.

— Тийрдър биеше ли го?

Лорджин погледна встрани.

— Наказваше го тежко — бе всичко, което каза той.

— Ужасно тъжно е.

— Но духът му не е пречупен. Трейд притежава чест и смелост, и, повярвай, голяма жалост в себе си. Имаше качества на Чарл, само трябваше да ги потърси.

— Но не го направи?

— Не. Не направи нищо, с което дори смътно да последва стъпките на Тийрдър — Лорджин въздъхна примирено. — Като знам това, което е било, аз не мога да го виня. Той трябва да открие своя собствен път.

— Но как ще го направи, криейки се в този неприятен свят?

— Не може. Дойде време да си тръгне. Не само заради търсенето, а заради себе си. — Лорджин погледна към небето. — Просто трябва да го убедя в това.

Дийна се усмихна иронично и произнесе тихо:

— Аз не се тревожа твърде много. Ти имаш талант да убеждаваш.

Това беше единствената забележка, която тя направи за изминалата нощ. Устата му се изви леко, когато погледът му попадна върху нея.

— Ммм — той се наведе и потърка устните ѝ със своите.

Трейд не се присъедини към тях за вечеря, което не беше добър знак. Лорджин не направи коментар за отсъствието му, но Дийна виждаше, че е загрижен. Реджар също предпочете да не повдига този въпрос. Тъй като усещаше напрежението на брат си, Реджар премина на по-безопасна и по-лека тема.

Един мъж донесе множество цветни туники днес, може да предложи една на красивата девойка, която видях до караваната.

Лорджин повдигна едната си вежда.

— Не, няма. Те са подаръци за съпругата ми. Ако искаш да направиш такъв щедър подарък на тази девойка, мога ли да предложи сам да ги купиш?

Можеш, но няма да го има деликатният ми усет.

Лорджин изсумтя.

— И какъв е този деликатен усет? Кълна се, в себе си нямаш нищо деликатно, когато стане дума за жени.

Реджар се изхили.

Нямах предвид такава деликатност. Имах предвид да получа благоразположението на девойка заради подарък, който ти си платил.

Дийна се изкиска, с ръка на устата.

Лорджин погледна към брат си изненадано.

— Как можа да кажеш тези непочтени думи пред нея?

— О, Лорджин, отпусни се. Реджар само те дразни.

Лорджин изглеждаше напълно объркан.

— Да се отпусна?

Реджар и Дийна избухнаха в смях.

След като се нахраниха, Лорджин потърси Трейд. Намери го в кабинета му, седнал пред огъня, и загледан в пламъците. Този път не държеше фитзгър в ръцете си. Несъзнателно стискаше облегалката на стола, и това отразяваше неспокойните му мисли.

Лорджин влезе в стаята, без да почука и тихо затвори вратата след себе си.

— Мислех, че ще те открия тук, приятелю.

Трейд не отговори, дори не погледна към него. Лорджин намери друг стол и го постави пред огъня до неговия.

— Какви неприятности имаш, Трейд?

Дълго време той не отговори. Когато го направи, гласът му беше много тих:

— Защо ти, от всички хора, трябва да ме питаш това?

Лорджин не прикри намеренията си, дори за да пощади чувствата му.

— Остави тези мисли настрана засега. Казвам ти, Трейд, трябва да се върнеш с мен на Авиара.

Трейд погледна към тавана, а след това затвори очи.

— Невъзможно е. Не мога да го направя. Дори заради теб, приятелю.

— Не е само заради мен, има хора, които разчитат на теб сега.

— Не искам никой да разчита на мен. За това дойдох тук. За това и ще остана.

— Подобни избори невинаги са наши, Трейд. Понякога са направени преди нас, независимо дали ги искаме или не.

Трейд опря глава назад на стола си.

— Не мога, Лорджин.

Лорджин остана мълчалив няколко мига.

— Понякога ми напомняш на брат ми...

Трейд го погледна изненадано.

— Реджар и аз имаме много малко общи неща.

Лорджин протегна обутите си в ботуши крака към огъня, и ги кръстоса в глезените.

— Повече, отколкото някой от вас мисли.

— Поясни.

— Нито единият не иска да признае рожденото си право. И двамата отричат кои сте и какви можете да станете. Реджар се крие по безгрижния, весел фамилиерски начин, отричайки произхода си на Чарл. Ти се криеш тук, както казва Адееан, на края на нищото, криеш се от страха си, отричайки собственото си наследство.

Трейд повдигна вежда.

— От теб ще излезе ужасен дипломат, Лорджин. Никога не се научи да въздържаш думите си.

— Тогава е късмет, че съм воин, нали?

— Голям късмет.

Лорджин отиде до бюфета и наля за двама им по един рог с кийран. Подаде единият на Трейд, преди да седне отново на стола си.

Трейд направи знак с рога си.

— Приемам, че това означава, че съм под обсада тук?

Лорджин сви рамене, и се усмихна слабо. Трейд го познаваше прекалено добре.

— Няма да се почувстваш особено добре, Лорджин, щом ти кажа, че кракът ми няма да стъпи на Авиара отново.

— Има неща, които не знаеш — каза Лорджин и погледна към Трейд, обърнат към камината, като осъзна, че той също има неща, които не знаеше. Но засега не го засягаха, имаше лична работа за вършене. Не беше време да оставя мислите му да се отклоняват от целта.

Трейд задържа рога между дланите си.

— Какво ще стане ако ти кажа, че не искам да знам? Ще има ли значение?

Лорджин пренебрегна думите му.

— Яниф ми каза, че майка ти е била Тан-Ши.

— Тан-Ши? — Изражението на Трейд изглеждаше объркано. — Откъде знае това?

— Питаш ме, от къде Яниф знае нещо? Повярвай ми, щом го казва, значи е така.

Трейд поклати глава.

— Това е невъзможно. Тан-Ши приемат клетва за целомъдрие. Посвещават се на Церемония на преминаването. Когато приемат тази клетва, те се лишават... — Трейд си пое рязко дъх.

Лорджин довърши мисълта му вместо него.

— Лишават се от правото на Прехвърлянето. Цялата сила, която се е вляла в тях, ще изтече и ще отнеме живителната им сила.

Трейд беше напълно смаян.

— Но... как? Майка ми...

— Баща ти е знаел, че тя е Тан-Ши.

— Не разбирам нищо от това — той отпи голяма глътка кийран.

— Баща ти е срещнал майка ти, когато е бил още младеж. Въпреки, че тя е била младо момиче тогава, той я е обичал. Докато я е чакал да навлезе в зрелостта си, тя е открила, че има друго призвание. Обичала е Тийрдър, но само като приятел — Лорджин направи пауза.

— Продължавай.

— Докато Тийрдър е бил на мисия на Алианса, тя е положила клетва. Когато се върнал, той бил разгневен, и отказал да приеме това. Въпреки че са били най-добри приятели, баща ми не е могъл да

повлияе на Тийрдър, или да го накара да обмисли нещата. Поведението му..., поведението му обезпокоило Кру, и той потърсил съвет от Яниф.

— Когато Кру и Яниф се върнали да потърсят Тийрдър, било твърде късно. Той вече бе отвякъл майка ти от Свещения храм. И я бе взел против волята ѝ.

Трейд пребледня.

— Аях!

Лорджин отпи от напитката си, като даде на Трейд време, за да възприеме потресаващата история.

— Прехвърлянето било завършено.

Трейд се наведе напред и захвърли рога на пода. Той отскочи от камъка със силен звън.

— Сигурен ли си, че баща ми е знаел, че тя вече е приела клетвата?

— Да, знаел е, но въпреки това я е взел. Разбираш ли? Баща ти е знаел това, но не е могъл да приеме факта, че той е този, който я е погубил, убил е тази, която е обичал повече от всичко друго. И така, когато жизнената ѝ сила я напуснала в момента на раждането ти, той обвинил теб. Заради това Гилдията го отлъчи.

— Защото я е убил? — гласът на Трейд беше като шепот.

— Не. Защото обвини теб.

Главата на Трейд увисна.

— Какво искаш да кажеш?

— Гилдията щеше да накаже Тийрдър за ужасната му постъпка, но нямаше да го отлъчи. Беше престъпление от страст, а много вероятно и неуравновесено поведение. Щяха да се опитат да го излекуват. Той преди всичко е мистик от шесто ниво. Такива сили изискват определено уважение. Но когато той те обвини, те не можаха да позволят позора му да продължи. Научих, че Яниф се е противопоставил на решението им, но е бил отхвърлен. Той е вярвал, че баща ти се нуждае от лечение, а не от прогонване. Кру помолил Тийрдър да те остави при нас за постоянно, но както знаеш, той отказа. Въпреки че от време на време ти позволяваше да останеш при нас.

Трейд се взря отново в пламъците.

— Знаеш ли, че имаше дни, през които той забравяше, че съм там? После внезапно ме поглеждаше така, сякаш осъзнаваше, че съм малко момче, което се нуждае от грижи. Аз живеях за тези моменти.

Като че ли за кратко идваше на себе си и тогава ме оставяше пред вашата врата. Срамувам се да го кажа, но се молах да не се върне, за да ме отведе. Собственият ми баща... Но той винаги го правеше.

Лорджин нямаше какво да каже.

— В известен смисъл, Лорджин, ти просто потвърди това, за което баща ми винаги ме е обвинявал. Майка ми е умряла заради това, че ме е родила — когато Лорджин понечи да протестира, Трейд го прекъсна. — Както и да е, сега това е без значение. Факт е, че Тийрдър е луд. Кога е станало това? Преди или след като е решил да я вземе? Или винаги е носил семената на лудостта в себе си, тровеци, и чакащи да пораснат?

Ръцете на Трейд закриха очите му, като че ли не можеше да търпи повече тези мъчителни мисли. Гласът му стана груб и изпълнен с болка:

— Чакащи да пораснат в мен?

— Не! — Лорджин коленичи пред Трейд и отмести ръцете от лицето му. — Яниф ми каза, че това няма да ти се случи.

Трейд отблъсна Лорджин настрана и закрачи през стаята, сякаш беше в капан.

— Яниф! Яниф! Какво може да знае този старец!

Лорджин се изправи.

— Повече, отколкото всеки един от нас му харесва да си мисли.

Трейд се свлече обратно върху стола си, а Лорджин се изправи над него.

— Яниф иска да напуснеш това ужасно място и да се върнеш с мен на Авиара.

Трейд въздъхна.

— Защо?

— Желаете да говори с теб, а няма да дойде тук.

— Все пак любящият ме баща реши да възнагради любимия си и единствен син с посещение. Значи Яниф се страхува да се изправи срещу Звяра.

— Яниф не се страхува от нищо. Така си мислиш ти. Просто не иска да се бие с баща ти пред собствената ти врата.

— Има ли значение? — промълви Трейд.

— За него, да.

— Ти каза, че той се е противопоставил на решението на Гилдията. Защо ще иска да се бие срещу баща ми?

Лорджин погледна настрани.

— Заради теб. Той ти отне Чарл, а с действията си се намеси в съдбата ти.

Трейд беше изненадан.

— Яниф все още говори за мен?

Лорджин се усмихна леко.

— Често и с голяма обич. Трейд, трябва да дойдеш с мен.

Трейд наведе глава. Мразеше, че се налага да се бори срещу тези странни емоции. Яниф и семейството на Кру бяха единственото добро нещо, което бе познал в младия си живот. Бяха го взели при себе си и го приеха като един от семейството им. Кру едва ли не го смяташе за свой син. Сулейла беше като майка за него. А Яниф... В интерес на истината, той не би имал нещо против да види повехналото лице на стария си учител. Яниф искаше да го види.

Никой не би могъл да отхвърли почитаемото повикване на мистика. Това беше краят. Лорджин беше прав: никога не бе имал избор, нито сега, нито преди.

Той погледна нагоре към него с ясни очи. Един мъж, хванат между честта и самосъхранението. Характерът му си пролича ясно двете кратки думи:

— Ще дойда.

Лорджин не каза нищо, само постави ръка върху рамото на приятеля си.

Беше станало късно, когато Лорджин се върна в спалнята. Беше останал с Трейд известно време. Не изглеждаше справедливо да го остави сам, след като му беше разкрил такива истини, така че пиха кийран, седнали рамо до рамо пред огъня, най-вече в мълчание. Лорджин знаеше, че често мълчанието говореше повече, отколкото думите. Той вярваше, че момента е такъв.

Уговориха се, че ще е най-добре да тръгнат при изгрев. Трейд беше казал на Лорджин за едно не много известно място на тунел, което знаеше от баща си, и се намираше на един ден път на запад, високо в планината. Въпреки, че беше по-труднодостъпно, бе

разположено близо до крепостта, а Лорджин трябваше да бърза. Това надделя при избора.

Поне дългото и мъчително пътуване през пустинята щеше да се намали значително.

Лорджин погледна към Дийна, спяща дълбоко под завивката, свита на топка по средата на леглото. Нощите на Зариан наистина бяха мразовити. Бързо захвърли дрехите си и се мушна до нея.

Не се изненада, когато тя се завъртя право в прегръдките му. Докато се усмихваше на себе си, той изчака тя да мушне коляно между бедрата му. Това ѝ беше любимата поза, още от първата им нощ заедно в Санфрансиско и той не смяташе, че тя дори осъзнава това.

Ах... да. Усети крака ѝ да се плъзва между неговите.

Дланта му се придвижи надолу по гърба ѝ, наслаждавайки се на меката кожа, когато лениво погали живите къдрици, прокара ги през върховете на пръстите си по дължината на гърба ѝ. Тя издаде малък звук и в съня си зарови дълбоко лицето си в гърдите му.

Лорджин погледна надолу към спокойно лежащата в прегръдките му Дийна и мислите му се върнаха към разговора с Трейд.

За първи път той мислеше за Тийрдър, не само за страданието, което беше причинил, а как е страдал от това. Да гледа детето му да расте вътре в жена му, знаейки, че с живота му ще дойде смъртта ѝ. Дали се е молил за смъртта на детето си или на съпругата си? Как би могъл да направи избор? Наред със знанието, че той е палача на това, което обича повече от всичко останало... Това беше достатъчно да накара един човек да полудее... ако не е бил вече луд.

Прегръдката му около Дийна се стегна, докато се опитваше да се постави на мястото на Тийрдър. Това беше техника, на която го беше учил Яниф, нещо като средство за подобряване на разбирането и перспективата. Мистикът вярваше, че единствено по този начин един човек може наистина да разбере сложността на ситуацията. Една голяма картина, щеше да каже Яниф, показва много, но казва малко. Търси малките картини, детайлите в тях — там лежат пътищата към истината.

Той опита, но беше невъзможно да усети напълно Тийрдър, защото Лорджин нямаше разсъдък като неговия и никога нямаше да извърши постъпките, които той беше извършил. Въпреки това, на определено ниво, той можеше да почувства значително съчувствие към

него. Лорджин не мислеше, че би могъл да понесе да изгуби тази Искрица в прегръдките си и искаше тя да живее. Само на това ниво можеше да е съпричастен с Тийрдър.

Да, той напълно разбираше унищожителната страст, която един мъж можеше да изпитва към една жена.

Страстта, която се превръщаше в самия живот.

Останалото, като Яниф, не можеше да прости.

Лорджин събуди Дийна преди разсъмване с нежна целувка по устните.

— Трябва да ставаме, Адееан. Днес тръгваме за Авиара.

Дийна отвори сънено очи, и забеляза тъмните сенки в стаята, както и тези под очите на Лорджин.

— Все още е нощ — тя се сгуши обратно под топлатата завивка. — Да спим.

— Не можем, колкото и да ми се иска. Хайде, събуди се — той стисна дупето ѝ. Тя се потърка в него протестиращо.

— Не мога да се събудя — виж, очите ми не се отварят — тя повдигна лице към него, а очите ѝ бяха плътно затворени.

Тихият му смях трепна срещу челото ѝ.

— Мисля, че знам как да ти отворя очите.

— Как?

Той нагласи крака ѝ с бедрото си и се плъзна вътре в нея.

— Лорджин! — очите ѝ се разтвориха.

— Виждаш ли? Ако имаш проблем, трябва да се обърнеш към мен — ръцете му притиснаха седалището ѝ, и я приближиха към себе си.

Тя сложи ръце около врата му.

— Какво ще правя с теб?

— Целуни ме — прошепна той.

И тя го направи.

По-късно, след като се облякоха, Лорджин извади нещо от пелерината си и покани Дийна да седне до него на леглото. Когато тя го направи, забеляза, че той държи три черни панелки, украсени със златисто. Помисли, че е разпознала някои от символите, същите като

тези на пелерината му. Той седна зад нея и ѝ направи знак да се завърти.

— Какво правиш? — пръстите му се провряха през косата ѝ, пригладжайки я надолу.

— Ще видиш — опитните му ръце започнаха да разделят на части дългата ѝ коса.

Тя опита да се обърне.

— Сплиташ косата ми?

Той сложи ръце на раменете ѝ и я завъртя обратно.

— Вплитам в косата ти. Стой неподвижна — тя усети, че прическата е сложна. От време на време той преплиташе по една от черно-златистите нишки. Докосването му беше много леко, докато работеше мълчаливо, и очевидно се наслаждаваше на това, което вършеше.

— Защо правиш това?

— Ето — той се наведе напред и леко целуна извивката на шията ѝ. — Погледни в огледалото — и ми кажи дали харесваш направеното.

Дийна го погледна учудено, но стана и отиде до огледалото. Точно, когато започваше да си мисли, че го разбира, той винаги правеше нещо странно. Тя предпазливо погледна в огледалото.

— Прекрасно е! Как го направи? — червената ѝ коса беше изтеглена назад в засукан дизайн, панделките бяха прокарани през целия сложен модел. Черното и златното проблясваха през косата ѝ на местата, където се преплитаха.

Лорджин застана зад нея.

— Авиаранските момчета се учат на това още от най-ранна възраст. Чест е за мен, че си доволна.

— Чакай малко — това един от вашите странни обичаи ли е?

Той се усмихна слабо.

— Авиаранските мъже плетат косите на съпругите си. Това е символ на гордост и уважение. Панделките са отличителен знак на дома ми, на рода ми, и на това, че си омъжена за Чарл.

— Не знам дали ми харесва да бъда белязана като някой... Хей, чакай малко! Искаш да кажеш, че ще правиш това всеки ден? — тя се разсмя безгрижно. — Различно е, но май доста ми харесва идеята да играеш ролята на моя камериерка.

— Мисля, че по навик извърташ значението, както ти харесва. Но има и друга причина мъжете да правят това, зира.

— И каква е тя? — тя приглади косата си пред огледалото.

— За да можем да ги махаме вечер — прошепна той.

Тя му хвърли поглед през рамо.

— Защо го направи сега? Ще изминат дни, преди да стигнем мястото на тунела.

— Не, тази вечер ще бъдем на Авиара. Трейд знае тунел, който се намира на един ден път от тук.

— Радвам се да го чуя. Той ще дойде ли с нас? — тя се колебаеше да попита, но след като Лорджин спомена Трейд, тя разбра.

— Да, ще дойде.

Дийна засия.

— А защо се усмихваш така?

— Никога не съм се съмнявала в това.

Изразът му беше скептичен.

— Как може да не си?

— Защото те познавам.

Ръцете му я обгърнаха.

— Познаваш ли ме?

Преди да тръгнат, Реджар съвсем искрено каза на Дийна, че косата ѝ изглежда много красиво. Дори Трейд спря за момент, за да я погледа. Той ѝ каза, че е изминало много време, откакто е виждал жена, чиято коса е преплетена така. Дийна прие любезно комплиментите и осъзна, че това, което смяташе за обикновен обичай, очевидно имаше дълбоко значение за авиаранските мъже.

Хората на Трейд ги съпроводиха през пустинята и нагоре в планината. Дийна не беше изненадана, че Трейд бе взел фитзгър със себе си. Тъмбълс бе настанен удобно зад Трейд в малка кошница на гърба на прауту.

В края на деня достигнаха планинския проход и Лорджин призова тунела.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Появиха се в гигантска зала.

Белотата на стените почти ослепи Дийна след мигащите светлини на тунела и по-скоро усети, отколкото видя Лорджин да поема ръката ѝ.

— Къде сме? — тя сложи ръка пред очите си, за да ги предпази от яркостта.

— Нарича се Зала на Тунелите. Ела — той я поведе през широкото пространство. След миг очите ѝ се приспособиха към светлината. Забеляза много хора, повечето хуманоиди, някои не, прииждащи от всички посоки. От време на време косата на тила ѝ се повдигаше, голямата паст се появяваше и сякаш поглъщаше хората.

— Прилича на Нюйоркската централна гара, нали? — тя гледаше с ококорени очи това, което ставаше около нея, като провинциален селянин в голям град.

Тъй като нито един от придружаващите я мъже нямаше представа какво е Централна гара, никой не си направи труда да ѝ отговори. Поведоха я към един от големите каменни портали, които се намираха от двете страни на стените.

Реджар и Трейд преминаха отвъд, а Лорджин понечи да поведе Дийна, но тя се дръпна.

— Не можеш просто да отидеш там! — Дийна се питаше дали е време за вечеря на гладните чудовища на улицата.

— Хайде — трябва да минем оттук — Лорджин я дръпна за ръката, и я изтегли на улицата.

И Дийна за пръв път видя Авиара.

Все едно се намираха в центъра на старо селище.

Улиците бяха от каменни павета, широки и безупречно чисти. От двете страни имаше няколко магазина, всеки един уникален и интересен на вид. Някои предлагаха невероятно прелестни цветя, други бижута, художествени произведения, всякакъв вид ръчно изработени предмети, парфюми, и други неща.

Беше късен следобед. Навсякъде виждаше разцъфнали дървета и растения, ароматът, на които подслаждаше въздуха с екзотични, богати ухания. Небето беше ясно, светло синьо, без следа от замърсяване.

Хората се разхождаха наоколо, спираха се да поговорят с други хора, или сядаха в малки кафенета.

Температурата явно беше около съвършените двадесет градуса, с лек вятър. Малки създания пееха от дърветата, а кристални камбанки, окачени на всевъзможни места, издаваха хармонично звънене.

Беше съвършено красиво.

Но от пътешествията си с Лорджин, Дийна знаеше, че външният вид може да те заблуди. Бяха срещнали доста неща, за които не можеше да се съди по външността. Дори стоеше до едно такова в момента: Реджар. Докато вървяха, тя продължи да се оглежда наоколо много внимателно.

Трейд също разглеждаше, но не с очите на чужденец, а с очите на някой, който се е прибрал у дома след дълго отсъствие.

— Адееан, какво търсиш? — попита Трейд.

— Чудовищата! — Дийна се обърна, за да се увери, че не се промъкват зад нея. Тя дори не забеляза как Лорджин се опитва да прикрие усмивката си.

— Чудовища? Какви чудовища? — Трейд изглеждаше искрено объркан.

— Тези, които те лапват целия за вечеря, докато се разхождаш по улицата.

Реджар се наклони към Лорджин:

— Мислиш ли, че тя има предвид Гилдията?

Лорджин се разсмя, когато си представи древните аскетични тела на мистиците.

— Определено.

Дийна надуши плъх — един шест фута и четири инча плъх, със златна коса и аметистови очи.

— Добре, Лорджин, какво си намислил?

Той опита да си придаде невинен вид, но се провали безславно.

— Какво?

— Не ми минавай с редовното „какво“! Ти ме изигра!

Реджар повдигна очарователно вежда.

— Това означава ли онова, което си мисля?

Лорджин се разсмя на глас.

Дийна се обърна и посочи обвинително пръст към Реджар.

— Не си мисли, че ще излезеш чист. Не виждам нищо лошо във времето. Знам, че Лорджин е непоправим, но ти как можа, Реджар? Мислех, че ме харесваш!

Реджар обви ръка около раменете ѝ докато вървяха.

— Харесвам те, Адееан. За това не ти казах за танцуващите отровни растения.

Тя отхвърли ръката му.

— И двамата сте невъзможни. Ще вървя с Трейд — тя успя да се измъкне и остави братята да я следват. — Поне той е разумен.

Лорджин я погледна, все още ухилен.

— Както желаеш, гарта — той намигна на Реджар и добави. — Но те предупреждавам, Трейд: дори не си помисляй да си „играеш“ с нея.

Двамата братя избухнаха в смях.

Дори ъгълчетата на устата на Трейд се повдигнаха леко.

— Не се тревожи, Лорджин — включи се Реджар. — Може би Трейд не си спомня как се „играе“.

Трейд хладно погледна по-младия брат през рамо.

— Когато аз забравя как се „играе“, вие все още ще се учите.

Това причини нов изблик на звучен смях. Дийна кипна:

— Край! Всички сте невъзможни!

Тя се освободи от ръката на Трейд, и закрачи бързо, оставяйки тримата мъже зад себе си. Докато не осъзна, че няма никаква представа за посоката. Стъпките ѝ станаха леко несигурни. Беше ѝ трудно да остане обидена, след като нямаше представа къде отива. Раменете ѝ увиснаха, когато Лорджин спокойно я повика, и я попита къде се намира дома на семейството му. Последва още смях.

Тя не каза нито дума, докато чакаше мъжете да се приближат, но дочу шепота на Трейд към Лорджин, който подозрително прозвуча като „най-забавната“.

Лорджин помирително обгърна с ръка раменете ѝ.

— Не трябва да обръщаш внимание на шегите ни, Адееан. Всички сме щастливи, че се върнахме на Авиара.

Тя му хвърли бърз поглед.

— Мога да разбере това. Винаги се чувстваш добре, когато се прибиращ вкъщи — изражението ѝ беше остро.

Лорджин я погледна през спуснати клепащи, очите му мигновено проблеснаха от гняв и той повдигна брадичката ѝ с показалец.

— Тогава ти също трябва да споделяш радостта ни, зира.

Упорит, арогантен човек! Това не беше нейният дом. Но тя нямаше да го предизвиква отново и той го знаеше добре. Тя погледна заобикалящата ги красота и въздъхна. Предполагаше, че няма причина да не се наслаждава на мястото докато е тук. Лорджин я привлече поблизо, карайки я да се усмихне леко. Беше загадка за нея как винаги усеща настроенията ѝ.

Следвайки античния път, те оставиха малкото село зад себе си и навлязоха в силно залесена площ. Следобедната слънчева светлина проникваше през дърветата върху плътния слой нападали листа, които покриваха като килим земята. Беше хладно. Хладно и зелено. Същите малки създания по дърветата, които беше забелязала в селото, подскачаха от дърво на дърво и пееха сладките си песни.

Пътят криволичеше през гората.

В далечината тя чу бълбукането на поток. Мястото беше красиво, тихо и прохладно; беше спокойно място, каквото много хора на Земята търсеха, но малцина намираха. Често, когато беше чела истории за средновековна Англия, тя си беше представяла гора като тази. Нямаше желание да остава до края на деня и през нощта.

От време на време те преминаваха край няколко каменни къщички, някои от тях полускрити в дърветата, други близо до пътя. На няколко пъти обитателите им подвикваха, ръкомахаха им, или ги канеха да спрат да се освежат. Мъжете учтиво отказваха, нетърпеливи да стигнат до дома и семейството си. Дийна се усмихна на себе си, когато забележа няколко млади жени, които недвусмислено се опитваха да привлекат вниманието на Реджар.

Докато продължаваха да се разхождат, Дийна видя, че къщичките свършват. След известно време завиха към един черен път.

Разположено навътре в дърветата и все пак видимо от пътя, стоеше огромно каменно имение. Напомняше ѝ на сградите в стил Тюдор, които беше виждала в Масачузетс, но тази беше изцяло от камък. Прозорци с дълги капаци красяха фасадата. Тя не се изненада, когато Лорджин тръгна по пътя, който водеше към имението.

— Това твойт скромн дом ли е? — тя стоеше пред огромните двойни дървени врати, и се чувстваше като джудже пред размера им.

— Това е моят... нашият дом, зира.

Преди някой да почука на вратата, тя се отвори и красива тъмнокоса жена се хвърли прегръдките на Лорджин.

— Най-после сте си у дома! Бях толкова притеснена и за двама ви — двуцветните ѝ очи полетяха към Реджар, и го обхванаха с един поглед, сякаш преценяваше физическото му състояние.

— Притесняваш се прекалено много, Сулейла — Лорджин потупа гърба ѝ нежно. — Какво би могло да се случи със синовете на Кру?

— Какво наистина? — жената се усмихваше — Влезте, влезте. Баща ви ви чака. Яниф ни каза за предстоящото пристигане — очите на Сулейла за миг се устремиха към сина ѝ, забелязвайки въпросителния израз, когато интелигентните му фамилиерски очи срещнаха нейните.

Той знае, помисли си тя. Значи той знае.

Тя се обърна, търсейки Трейд, стоящ малко зад останалите.

— Трейд — прошепна Сулейла, протягайки ръце към него.

Той пристъпи напред и хвана ръцете ѝ.

— Сулейла. Приятно ми е да те видя отново.

— Да. Добре дошъл у дома, мой специален сине — това беше фамилиерски термин, използван за обичано дете. Беше започнала да го нарича така откакто той беше малко момче. Трейд беше силно развълнуван от това, че тя помни и го нарече по този начин. Той стисна ръцете ѝ признателно.

Докато Дийна чакаше Лорджин да я представи на втората си майка Сулейла, тя забеляза, че дългите черни коси на жената са преплетени с пурпурни и златни нишки. Когато Лорджин не го направи, тя го погледна въпросително.

— Трябва да те представя първо на баща ми — информира я той докато последваха Сулейла в къщата.

— Защо?

— Защото е такава традицията.

— Сигурно се шегуваш!

— Сулейла видя моите панделки в косите ти. Знае коя си, но не може да признае още.

Дийна поклати глава, мърморейки:

— Странно, наистина странно.

Влязоха в голямо фоайе. Дийна хвърли бърз поглед на огромното празно пространство с множество прекрасни гоблени, висящи по стените, както и пъстри тъкани килими, когато жената бързо ги въведе в стая, който очевидно беше всекидневна.

Високият мъж, стоящ пред прозореца се обърна, когато те влязоха. Дийна веднага разбра, че това е Кру, защото той беше по-стара версия на Лорджин. Косата му беше златна, посребрена леко в краищата. Все още в разцвета на силите си, той изглеждаше жизнен и с доминиращо присъствие.

Когато се приближиха към него, тя можа да види, че Реджар също е наследил много от баща си. Страстта на Реджар обаче със сигурност беше от майка му.

После забеляза Яниф, стоящ в ъгъла, вечният Боджо беше на рамото му. Тя му се усмихна топло, осъзнавайки, че старият приветлив магьосник и е липсвал.

Лорджин пристъпи напред, притегляйки Дийна. Неочаквано застана на едно коляно пред Кру, и я дръпна долу до него. Извади Кийракса от колана си и го подаде на Дийна.

— Татко, аз продължавам рода ти. Ще приемеш ли този дар? — той се обърна и прошепна към Дийна — Поднеси му Кийракса, Адееан.

Дийна се поколеба. Изобщо не беше сигурна, че иска да направи това. Щеше да заблуди родителите му. Може би трябваше да се опита да обясни на Кру това, което Лорджин отказваше да признае: беше взел погрешната жена.

Тъкмо отвори уста да заговори, тя видя Яниф с ъгълчето на окото си. Той клатеше глава, сякаш и казваше „не“. Очевидно беше прочел мислите ѝ и не смяташе, че това е добра идея. Тя беше видяла достатъчно от мистика, за да знае кога да се съгласи с преценката му. Предпазливо поднесе острието към Кру, който гледаше надолу в нея с дълбоките си аметистови очи, същите като на сина му.

Когато той веднага го прие, тя чу Лорджин да издиша.

— Приемам дарът ти, сине мой. Ти почете рода ми и името си — той подаде Кийракса обратно на Лорджин.

Лорджин се изправи на крака, притегляйки Дийна със себе си.

— Представям ти Адееан, татко.

Кру се обърна към нея, и я изненада като я притисна в мечешка прегръдка.

— Добре дошла, дъще. Дълго чаках този ден. Твоето присъствие е подарък за този дом — той посочи съпругата си — Това е твоята майка, Сулейла.

Присъствието ѝ е подарък? Господи, тези авиаранци имаха странен начин на изразяване. Да не говорим за начина, по който можеха да объркат човек само с една фраза. Тя се обърна, озадачена от реакцията на Кру, само за да се сблъска със сияещата Сулейла, която плесна с ръце от радост.

— Толкова съм щастлива, че се присъединяваш към нашето семейство, Адееан — тя се наведе и я целуна по бузата. — Какъв късметлия е Лорджин да спечели толкова красива невеста. Ще се радвам на присъствието на друга жена в семейството.

Очите на Кру обходиха тримата мъже в стаята.

— Трейд — той се приближи до него и улови рамото му. — Кълна се, че е хубаво да те видя отново. Добре дошъл у дома — тогава той изненада по-младия мъж, като го прегърна. — Твоята стая те очаква, както винаги.

Трейд кимна, твърде развълнуван, за да говори.

Яниф пристъпи напред.

— Момчето ще остане тук тази вечер, но от утре ще живее при мен.

Трейд се обърна при звука на гласа на Яниф.

— Яниф... — той се приближи към стареца със сълзи в очите.

Яниф сложи слабата си ръка на рамото му, гласът му беше подозрително дрезгав:

— Доволен съм, че дойде, Трейд. Въпреки убеждението ти, моята вяра в теб не е изгубена.

Трейд избра да не отговаря.

Сулейла реши, че е време да смени заредената с емоции обстановка. Хвана Дийна за ръката ѝ и я поведе към канапето.

— Хайде, нека всички да седнем и да се насладим на по едно питие преди вечеря. Изтощени ли сте?

Преди Дийна да разбере за какво говори чувственото зашеметяващо същество до нея, Лорджин отговори:

— Не много. Когато тръгнахме на Зариан беше ранна вечер.

— Тогава трябва да сте много гладни. Ще вечеряме скоро. Приготвила съм много от любимите ви ястия.

— Задушен Калан? — попита Реджар с надежда.

Сулейла се усмихна снизходително.

— Не тази вечер, синко. Но съм сигурна, че ще откриеш едно-две ястия, които ще те зарадват.

— По-добре за теб — каза Кру на по-малкия си син, докато подаваше на всеки малка чаша с ликьор. — Тя готви цял ден за вас.

Те отпиваха от питиетата си, докато разговаряха непринудено. Дийна отбеляза незабавното отпускащо въздействие на невероятно вкусния ликьор, и веднага го включи в авиаранския си списък за покупки. Докато разговаряха, се чу леко почукване на вратата и във всекидневната влезе един мъж. Очевидно беше прислужник. Кру го погледна.

— Да, Мелкин, какво има?

Мелкин се покашля.

— Пред вратата стои една млада дама, която търси мастър Реджар. Настоява да се срещне с него.

Студеният поглед на Кру падна върху по-малкия му син.

Реджар рязко се изправи.

— Ще се погрижа за това, татко — той бързо излезе от стаята.

Лорджин седна от другата страна на Дийна, опита се да не се изсмее, когато заговори тихо в ухото ѝ:

— Едва се е върнал и вече го търсят. Питам се колко време ще е необходимо, преди татко да изгуби търпение.

— Предполагам не одобрява начина на живот на Реджар? — прошепна тя.

— Той е напълно съгласен с Яниф. Кру би искал да види Реджар като Чарл. Дразни се, като вижда сина си да пропилява възможностите си по този начин.

Реджар се върна скоро, решейки с пръсти косата си. „Някой“ пред вратата я беше разрошил доста. Дийна можеше да си представи любовната среща.

Очите на Кру се присвиха, но не каза нищо.

Разговорът започна отново, но беше прекъснат от силен писклив звук. Изневиделица едно малко животинче притича по пода право към

Реджар. Беше с размерите на пор и глава като на малка видра. Малкото зверче се покачи по крака на Реджар. Когато достигна до гърлото му се потърка няколко пъти, после притича през рамената му.

— Сука! Липсвах ли ти? — той погали малката главичка с един пръст.

— Тя копнееше за теб през цялото време, Реджар — каза Сулейла.

Кру остави чашата си с ясен звън.

— Разбира се, тя е женска, нали така?

— Няма да отнеме много време — прошепна Лорджин на Дийна.

Щом видя настроението на Кру, Сулейла предложи да се преместят в трапезарията.

Яниф дискретно потупа Лорджин по рамото, погледът му попадна на гърба на Трейд.

— Още веднъж ми показва, че вярата ми в теб е заслужена.

Лорджин изглеждаше леко смутен от похвалата. Кимна рязко и тръгнаха заедно към трапезарията.

Огромна дървена маса почти изпълваше стаята, заобиколена от тежки столове, тапицирани с копринен брокат. Масата беше прекрасно аранжирана с цветни чинии, направени от много талантлив майстор, съчетани с подходящи чаши. Помещението се осветяваше от свещи, които му придаваха привлекателен блясък.

Веднага след като заеха местата си, прислужниците внесоха зашеметяващ брой ястия, всяко от които в собствен изключително изработен поднос. Лицата на братята просветнаха.

— Сулейла, надминала си себе си — както обикновено Лорджин напълни чинията на Дийна с храна, после сервира и на себе си.

Трейд пое първата си хапка с израз на екстаз.

— Не съм забравил кулинарните ти умения, Сулейла.

Дийна опита червеното нещо в чинията си.

— Оо, чудесно е! Какво е... няма значение, не искам да знам. Мисля просто да се наслаждавам.

Сулейла й се усмихна.

— Ще те науча как се приготвят тези ястия. Лорджин обича...

Беше прекъсната от храбрия Мелкин, който отново се покашля.

— Има друга жена пред вратата, който търси мастър Реджар. Каза, че е много важно...

Преди да успее да довърши, Реджар скочи от мястото си.

— Ще се погрижа, татко.

Кру остави чашата си с трясък, когато Реджар излезе.

— Сега — беззвучно каза Лорджин на Дийна.

Ръцете на Кру се свиха в юмруци.

— Жените погубват сина ми!

Сулейла бързо се протегна и притисна свитата му длан към масата.

— Той току-що се завърна, Кру. Позволи му тази вечер.

Кру погледна съпругата си за момент, лавандуловият му поглед омекна. Бавно разтвори юмрука си и нежно стисна ръката на Сулейла. Явно не беше неподатлив към молбата ѝ.

— Както желаете, Сулейла. Заради теб и новата ни дъщеря — той кимна към Дийна — ще оставя пакостника тази вечер.

Сияеща, Сулейла се наведе и целуна бързо съпруга си. Дийна подозираше, че жената фамилиер въртеше съпруга си около нежната си малка лапа. Но също така беше ясно, че мъж като Кру беше снизходителен към жена си само защото го иска. Родителите на Лорджин очевидно се радваха на нежни взаимоотношения.

Реджар пристъпи в стаята предпазливо. Рисква да хвърли бърз поглед към баща си докато се настаняваше на мястото си. Пронизващият поглед на Кру закова по-малкия му син.

— Надявам се да няма повече прекъсвания тази вечер — това не беше въпрос.

— Няма, татко — изражението на Реджар беше малко смутено.

След това вечерята премина в приятно спокойствие. Дийна научи много неща за семейството на Кру, докато опитваше от многобройните деликатеси на Сулейла.

Беше семейство с доминираща бащина фигура, здраво свързано с любов. Тази обич очевидно включваше всички на масата. Дори Яниф и Трейд; Яниф бе приеман с уважението на почитан патриарх, а Трейд като още един син.

Дийна не беше изключена. При всяка възможност, те се опитваха да я накарат да се почувства добре дошла и част от семейството. Тя беше дълбоко развълнувана от откровената им привързаност и топлина, и си мислеше колко приятно семейство са. Ако си търсеше семейство, което да я осинови, това би било подходящото.

След вечеря се преместиха обратно във всекидневната.

Дийна отбеляза, че Кру и Сулейла предпазливо не споменаваха за търсенето на Лорджин. Предположи, че Яниф ги е предупредил да говорят възможно най-малко пред Трейд. Може би Яниф щеше да разкрие всичко на зеленоокия мъж по обичайния си мистериозен начин. Вниманието ѝ се насочи към Трейд, който стоеше незаинтересован в другия край на стаята. Изглеждаше така, сякаш му беше писано да се бори срещу сили, които не можеше да управлява. Какво щеше да направи, когато разбере, че трябва да се изправи отново срещу Тийрдър? Щеше ли да подкрепи тези хора срещу собствения си баща, или да си тръгне, и още веднъж да се откъсне от живота?

Надяваше се, че никога няма да ѝ се наложи да се изправи пред такова тежко решение.

Кру и Сулейла попитаха синовете си за сблъсъка с Ксейту, и Сулейла пребледня, когато чу подробностите за това колко близо са били до загубата на единия от двамата. Кру не каза нищо, но Дийна забеляза, че гледа Реджар с бащинска гордост. В този момент можеше да разбере, че въпреки строгото си отношение към по-малкия си син, Кру обичаше и двамата дълбоко.

По-късно, когато ожадня от пикантната екзотична храна, Дийна помоли Лорджин за чаша вода. Той услужливо я поведе към кухнята в задната част на къщата. Помещението беше голямо, но уютно. Леки апетитни аромати все още дразнеха обонянието.

Лорджин наля една чаша с вода, и побърза да си открадне една целувка.

Тя се усмихна и притисна леко длани към гърдите му.

— Какво правиш?

— Те са много доволни от теб, Адееан — той взе едната ѝ ръка и я поднесе към устните си. — Както и аз.

— От къде знаеш, че ме харесват?

Той се изсмя.

— Знам.

Дийна се освободи от прегръдката му и изпи водата. Започваше да мрази мисълта да нарани тези хора. А колкото по-дълго отлагаше, толкова по-лошо щеше да стане. Взела решение да се срещне тайно с Яниф възможно най-скоро, тя остави чашата си. Забеляза странно изглеждащ предмет, който стоеше в една купа на голяма дървена ниска

маса. Беше с размерите на кокосов орех, с твърда кафява обвивка и много остри на вид бодли, дълги един инч.

— Какво е това? — посочи тя.

Лорджин погледна в тази посока и незабавно видя това, което бе привлякло вниманието ѝ.

— Гарта — отговори той развеселено.

Дийна беше шокирана.

— Това е гарта? Наричаше ме гарта? — а през цялото време тя си мислеше, че той ѝ прави комплимент! Страните ѝ се оцветиха в червено, докато се взираше в грозния плод.

Ъгълчетата на устата му трепнаха, когато взе гарта. Сложи крака си на пейката, извади Кийракса и започна да разрязва бодливия плод. Триъгълните разрези разкриха мека, сочна розова вътрешност.

Без да изпуска погледа ѝ, Лорджин отрязва едно парче и го поднесе към устата си, после бавно облиза сладкия сок от пръстите си.

Замъглените му очи лениво се плъзнаха към мястото между краката ѝ.

— Вкусно... — прошепна той.

Цялото ѝ лице пламна.

Тя се извърна от неприличния еротичен намек, тихият му секси смях премина през нервните ѝ окончания.

— Ужасен си!

Той застана зад нея, сложи ръце върху раменете ѝ, притискайки гърба ѝ към тялото си. Дрезгавите му думи погалиха ухото ѝ:

— Ужасно добър или ужасно лош?

— И двете!

Дийна се освободи от леката му хватка и веднага се запъти към дневната.

Дийна погледна Лорджин несигурно, когато той повдигна завивката и се покатери гол върху огромното легло с балдахин, което красеше стаята му.

— Все още ли си ми ядосана, моя гарта? — той отиде до нея и я прегърна.

— За Бога, Лорджин, не ме наричай така! — лицето ѝ пламна при мисълта за неприличните му действия по-рано.

Той захапа устата ѝ, и нежно я засмука.

— Ще те наричам така, защото си такава.

— Да не си посмял...

Езикът му се потопи във вътрешността ѝ, изтънчено дразнейки сетивата ѝ. Каквото и да искаше да каже, то моментално беше забравено.

Не искаше да спори с него; по някакъв начин тя беше изгубила волята си. Истината беше, че го желаше силно. Фактът, че той я превръщаше в безсрамно пламенно същество, някак си изобщо не я безпокоеше.

Тя прокара ръце през косата му, пръстите ѝ се впиха в скалпа му, притискайки го по-плътнo към устата си. Беше възпламенена, това бе. Той беше и причината, и лекарството за страстта ѝ.

— Изгарям... Моля те, угаси този огън, Лорджин — задавените ѝ думи се вляха в устата му. Незабавно усети как тръпките от молбата ѝ преминават през него. Той се разтърси на мига.

— Да... да, ще го угася, Адееан — езикът му бавно премина през долната ѝ устна. — Но първо ще разпаля пламъка бавно... — зъбите му хапеха ключицата ѝ, като че ли придаваше истинност на думите си. Тя потръпна. — Ще взема всяко въгленче, ще го ценя, ще го подхраня, ще го усиля...

Придвижи се надолу към гърдите ѝ, пое едното зърно в устата си, в началото го засмука леко, след това с все повече настойчивост. С увеличаването на натиска си, той изпрати към нея прелестни тръпки с върха на езика си. Огънят се разпростря до центъра на желанието ѝ, карайки я да простене.

Реакцията ѝ го окуражи. Широките му длани се плъзнаха по тялото ѝ, галеха и милваха, а лекият им допир беше в противоречие с твърдата настойчивост на устата му. Топлината на вълшебното му докосване я обгори. Силното му търсецо тяло я погълна. Тя простена дълбоко в гърлото си, със закъсняла загриженост, че някой в къщата може да я чуе.

В същия миг копринените му устни се преместиха върху женската ѝ същност и скоро тревогите ѝ, че някой може да чуе, отлетяха.

— Лорджин...

Още веднъж той ѝ показа съвършеното майсторство на кадифените си устни и надарения език. Когато плъзна дългия си пръст в нея и я засмука, тя се забрави напълно и щеше да изкрещи при освобождаването си, но за щастие Лорджин беше запазил присъствие на духа и в точния момент покри устата ѝ със своята.

Когато дишането ѝ се успокои малко, тя възвърна достатъчно разума си, за да осъзнае, че той все още я гали лениво с пръсти.

— Лорджин?

— Да, гарта? — той се изсмя срещу шията ѝ, докато целуваше чувствителната кожа.

— Няма ли да...

— Да, гарта? — той разтвори отпуснатите ѝ крака с коляно.

Тя премигна доста изненадана.

— Искаш да го направиш в мисионерската поза? Не мога да повярвам — като се имаха предвид миналите ѝ преживявания с него, можеше наистина да се нарече ново.

Върху гладкото му чело се появи дълбока бръчка.

— Мисионерска поза — имате име за това?

— Просто така наричаме стандартната поза при полов акт.

На бузата му се появи трапчинка. Той се разсмя, очевидно намираще тази новина за извънредно забавна.

— Имате стандартна поза на тази твой Дисни?

— Ами да — като размисли, наистина звучеше странно.

Той се смееше заразително.

— Цяло щастие за теб е, че те доведох тук, нали?

— Ти не разбираш...

— Където всеки път е... ново приключение — членът му се отърка срещу цепнатината ѝ, преди бързо да проникне в нея.

Двамата простенаха, когато се плъзна дълбоко в утробата ѝ, членът му се увеличи невероятно от еротичните звуци. Въпреки че течната ѝ сладост го обгърна незабавно, той запулсира почти болезнено. Лорджин стисна зъби за миг, разтърсен от бурната си реакция. Беше разпалил огъня.

Той улови главата ѝ между дланите си и я целуна пламенно, докато през цялото време мълвеше разгорещени думи и фрази на толкова много различни езици, че тя не успя да го разбере.

Беше трескав, но напълно контролиран.

Вземаше това, което тя му даваше, а после дори още повече, движеше се в нея умишлено бавно, докарвайки я до лудост. Завладяващите му движения я направиха напълно безсрамна.

— Още, Лорджин, още.

— Колкото желаш, Искрице. Той е твой.

Ръцете му уловиха задничето ѝ, и го повдигнаха, за да посрещне мощните му тласъци, докато лицето му се зарови в уханните ѝ коси, които наскоро беше освободил от вплетените нишки.

Лорджин направи точно това, което беше казал: Разпали всеки пламък, подхрани всеки въглен, оцени отклика ѝ и ги усили. Дийна го притисна здраво към себе си, в момента, в който страстта помете всичко около нея.

— Знаеш ли какво правиш с мен, сладка Искрице? — дрезгавият му глас звучеше задъхано. — Кълна се, че това е най-хубавото усещане... най-хубавите моменти в живота ми тук... отново и отново с теб... едно специално място, което мога да открия само в твоите прегръдки.

Тя знаеше, че думите му вероятно са породени от страстта, но бяха толкова красиви, че усети как очите ѝ се насълзяват. Коя ли беше тази непозната жена, която беше отредена за мъж като него? Щеше ли да оцени великолепието му? Щеше ли да е достатъчно страстна за него? Заради него се молеше да е.

— Ох, Лорджин.

Тя обсипа лицето му с целувки, когато двамата достигнаха върха заедно, прегърнати, сякаш никога нямаше да се пуснат.

Лорджин остана върху нея дълго време, поел тежестта си на лакти, докато се опитваше да възстанови нормалното си дишане. Целуна я, след това се срина на леглото до нея и взе ръката ѝ.

— Утре ще те отведа в нашия дом, зира.

— Но аз помислих, че това е твоят дом.

— Това е домът на семейството ми — палецът му погали меката кожа на малката ѝ ръка. — Моят дом се намира на запад от тук — не много далеч, в Извисяващите се гори.

— Извисяващите се гори, какво е това, място, където дърветата растат големи като небостъргачи? — каза тя шеговито.

— Не знам какво е небостъргач, но тези дървета наистина са големи.

— Имаш ли къща там?

Той се усмихна мистериозно.

— Ще видиш.

— Мразя, когато казваш това.

Той се разсмя, задоволен и успокоен.

— Защо?

— Защото в девет от десет пъти се оказва, че е нещо, което не ми харесва.

Очите му се присвиха.

— Ти харесваш всичко, което ти показвам, Адееан. Просто ти трябва време да се приспособиш.

Тя имаше подозрението, че той е прав. Не че не я дразнеше по същия начин.

— Мислиш, че ме разбираш, нали?

Той се засмя.

— Аях, не. Никога не съм твърдял, че съм лечител.

— Много забавно.

— Как ти изглеждаше Трейд тази вечер?

Дийна помисли за момент.

— Мисля, че той се чувстваше облекчен от това, че се е върнал у дома и се намира сред хора, които ги е грижа за него.

— И аз мисля така. Надявам се да е достатъчно силен, за да издържи на това, което му предстои.

— Имаш предвид да се изправи пред баща си?

Лорджин кимна.

— И още. Хубаво е, че Яниф ще го вземе под крилото си. Трейд винаги го е уважавал.

— Кой би могъл да не уважава Яниф? Дори бунтарски настроения ти брат го уважава.

— Въпреки че Реджар винаги го нарича „стареца“. Не казвай на брат ми, но мисля, че Яниф се забавлява от това — Лорджин се прозина. — Кълна се, че ще спя добре тази нощ.

Той се обърна към нея, като подпря глава на дланта си.

— Адееан?

— Ммм? — очите ѝ вече се затваряха.

— Може би следващия път ти ще си тази, която ще си „поиграе“ с мен?

Отговорът ѝ беше удар с възглавница по главата.

Късно през нощта Яниф се разхождаше през гората на лунна светлина. В далечината едва можеше да различи къщата на Кру между дърветата. Острият му поглед забеляза каменните стени и тъмните прозорци, сякаш можеше да види през тях. Разсеяно погали перата на крилатия си другар, и вдиша дълбоко хладния чист въздух на авиаранската нощ.

— Е, Боджо, всички играчи се събраха най-сетне. Като парчета от пъзел. Съдбата, приятелю, ще бъде нишката, с която те ще изтакат картината.

Думите му все още ехтяха през дърветата, когато той се изгуби в мъглата и лунната светлина.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Толкова е красиво тук, Лорджин.

Те вървяха през гората вече двадесет минути на път за дома му в Извисяващите се гори. Дийна предполагаше, че Лорджин живее на около половин час път пеша от дома на родителите си.

Тя позволи на спокойствието и усамотението на земята да се влеят в нея, и вдъхна дълбоко хладния уханен въздух на авиаранската гора.

Лорджин я следеше с поглед, докато тя вървеше до него, толкова очевидно завладяна от родната му земя. Това го зарадва много. Тази сутрин беше облякла една от туниките, златна, избродирана с черни конци. Дрехата допълваше цветовете на неговите панделки в косата ѝ. Това също го зарадва.

— Ти си тази, която е красива, зира.

Тя се усмихна срамежливо на неочаквания комплимент.

Толкова противоречива жена, помисли си той. Изключително самоуверена в един момент, необяснимо скромна в друг. Винаги невероятно отзивчива към него.

Лорджин се усмихна на себе си. Беше плел косата и два пъти вече през този ден, а все още не бяха обяждали. Питаше се дали тя има представа какво точно означава плетенето на коса за един авиарански мъж. Вярно, цветовете на панделките показваха, че принадлежи на неговия дом и на него самия, но с течение на времето този обичай беше приел друго значение сред мъжете — регистриране на тяхната всекидневна сексуална активност. Авиаранските мъже често брояха колко пъти на ден плетяха косите на жените си. Понякога се шегуваха добродушно помежду си колко пъти са извършвали тази задача.

И нямаше ли Адееан да се ядоса ако разбере как свързват мъжката си сексуална сила с тези преплетени панделки в косите?

Той се изсмя на глас като си помисли колко щеше да се разяри и вероятно да откаже да носи панделките му — а той никога нямаше да

го позволи. Най-добре и за двама им бе тя да не разбира второто значение на плетенето.

— Какво е толкова забавно? — Дийна го погледна със сериозно изражение, което той намери за напълно очарователно в случая.

Наведе се и леко докосна устните ѝ със своите.

— Нищо, моя малка гарта.

Докато вървяха, на Дийна ѝ хрумна, че това бе чудесна възможност да разбере къде живее Яниф. В крайна сметка, ако се надяваше да го види, преди всичко трябваше да бъде в състояние да го открие.

— Лорджин, Яниф близо до твоите родители ли живее?

Ако той не наблюдаваше подскока на една малка зеена в храстите, вероятно щеше да се учуди на въпроса ѝ. Разсеяно отговори:

— Всъщност пътеката нагоре вдясно от нас води право към дома му — Лорджин ѝ се усмихна. — Или не.

Челото ѝ си набръчка.

— Какво искаш да кажеш?

— Ако Яниф не е в настроение за посетители, пътят мистериозно се изкривява обратно и кандидат-посетителят се озовава отново на главния път.

— Добре измислено. Какъв чудесен начин да се отървеш от неканени посетители — тя го погледна многозначително: основният неканен посетител. — Трябва да го попитам как го прави.

Лорджин сложи ръка на сърцето си.

— Ти ме нарани — каза той театрално.

— Невъзможно — присмя се тя.

Той ѝ намигна, и хвана ръката ѝ докато вървяха заедно.

Сега, след като знаеше как да намери Яниф, тя се чудеше с колко време разполага. Попита възможно най-нехайно:

— Колко дълго мислиш да останем тук, на Авиара?

— Яниф търси местонахождението на Тийрдър на Райм. Надявам се, че няма да отнеме прекалено много време сега, когато Яниф знае кого да търси.

— Процесът на търсене... отнема ли много време обикновено? — тя знаеше, че той има предвид някаква психична система за проследяване, която старият мистик притежава. Дори не можеше да си представи как работи.

— Тийрдър вероятно е създал защита. Като мистик от шесто ниво той ще има тази способност. Яниф се опитва да проникне през защитата му, за да открие точното му местонахождение. Виж, Адееан — той хвана раменете ѝ и я премести пред себе си. Бяха стигнали до края на гората. Пред тях имаше поляна, а отвъд нея бяха Извисяващите се гори.

Това буквално ѝ отне дъха.

Дървета. Огромни дървета. Някои от тях достигаха от петстотин до хиляда фута височина. Диаметърът на ствола беше най-малко сто фута.

Тя се облегна назад на Лорджин и повдигна поглед, опитвайки се да види върховете на внушителните дървета. Дори от това разстояние, тя можеше да почувства древността и могъщото въздействие на гората. Сякаш човек можеше да усети спокойствието, мъдростта, господстващи тук.

— Това е... това е невероятно! — гласът ѝ прозвуча благоговейно тих. По някакъв начин не ѝ изглеждаше правилно да говори с нормален тон в присъствието на такова природно величие.

Ръцете на Лорджин я обгърнаха.

— Красиво е, нали? — той подпря брадичката си на върха на главата ѝ. — Тук се усеща такова спокойствие, каквото няма да намериш никъде другаде във вселената. Хайде, нека да се прибираме у дома.

Той взе ръката ѝ отново и я поведе през поляната по посока на дърветата.

Навлязоха в гората.

Дийна се чудеше на мощните клони, достигащи небето на Авиара. Всеки клон вероятно беше над петдесет фута широк. Огромните листа шумоляха от вятъра, а звукът беше успокояващ и ободряващ. Тя забеляза, че някои от листата са обърнати настрани и попита Лорджин за това.

— Пропускат светлината надолу в гората. Виждаш ли? — той посочи земята, която беше изпъстрена със слънчева светлина.

Това я озадачи.

— Заради корените си?

— Не. Заради нас.

Дийна спря.

— Какво искаш да кажеш с това заради нас?

Той се възхищаваше на красотата пред себе си, и заговори тихо:

— Тези дървета имат съзнание, Адееан.

— Те са живи? — гласът ѝ се повиши с една октава.

— Не и по начина, по който си мислиш. Не като теб и мен.

Трудно е за обяснение. Мистично.

— Опитай.

— Дърветата имат чувство на познание. Те са свещени за тази планета. Ние ги пазим винаги, защото те са източник на целия живот на Авиара.

Дийна погледна широките листа.

— Кислородът!

— Въздухът, да. Те произвеждат по-голяма част от въздуха, който дишаме. Те са също така и дом за много създания, но всичко, което живее тук, трябва да съществува в хармония. В редки случаи тези дървета се отварят за някой като нас.

Главата ѝ се обърна към него, внезапно разбрала.

— Ти живееш в дърво, нали?

— Да. Алиансът ми даде позволение, след като бях извършил определено дело за тях.

Дийна помисли, че Лорджин каза това „дело“ доста нехайно. Можеше само да си представи каква смела мисия бе извършил, за да заслужи такъв подарък.

— Веднъж щом бъде дадено такова разрешение, то отива пред Гилдията.

— Групата от мистици, които беше споменал?

Той кимна.

— В края на краищата беше одобрено, но въпреки че получих разрешението на Гилдията, трябваше да разбера дали ще открия дърво, което ще ме приеме. И други са били одобрявани, само за да бъдат отхвърлени след това.

— Трябва много да си искал да живееш тук?

— През целия си живот.

Лорджин се спря пред едно от могъщите дървета. Тя забеляза платформа в основата му, свързана към дървото с редица клони. Той сложи длан нежно върху кората.

— Това дърво ме прие.

Той стъпи върху платформата и направи жест към Дийна да се присъедини. Тя стъпи предпазливо. Платформата започна да се издига веднага, явно придвижвана от клоните. Дийна затвори очи, леко уплашена.

— Ще... ще има ли нещо против моето присъствие?

— Не — ръцете му я обгърнаха. — Не трябва да се страхуваш от нищо тук. След като веднъж ме е приело, дървото приема всичко, което е част от моя живот. То стана мой дом.

— Дийна отвори очи и го прегърна силно.

— Не съм уплашена в действителност, Лорджин. Мисля, че просто съм изпълнена с възхищение. Знам, че ти никога няма да позволиш нещо да ме нарани.

Несъзнателното и толкова дългоочаквано признание, че вярва в него, го разтърси.

От гърлото му се изтръгна сподавен звук, точно преди да впие бързо устни в нейните. Целуна я дълбоко и пламенно, като я изненада.

— За какво беше това?

Той притисна устни към челото ѝ.

— Не мисля да ти казвам все още. Може би трябва сама да разбереш.

Дийна мислено сви рамене, и реши, че това е още една авиаранска странност.

Платформата спря на около две трети от височината на дървото, непосредствено пред един грамаден гладък клон, който сам приличаше на голяма платформа. Дийна се огледа учудено.

Намираха се някъде над дъгата.

Пред нея лежеше градина. Навсякъде имаше красиви цветя в пастелни тонове, люлеещи се от лекия вятър. Кристални камбанки, висяха на всеки възможен клон, и звъняха тихо. Спокойните звуци бяха усилены от веселите песни на малките създания, които беше забелязала преди. Широките листа на дървото, сега завъртени отвесно, за да пропускат максимална светлина, шумоляха леко от вятъра.

Лорджин пристъпи от платформата върху широката издатина. Протегна ръка към нея. Дийна едва осъзна, че я бе поела изучавайки околната обстановка. Вместо твърда дървесина под краката си, както очакваше, имаше почва и трева. Тревата растеше върху клона на дървото.

Клоните като че ли се пресичаха, отиваха в различни посоки, и образуваха няколко площадки. Всеки клон беше поне петдесет фута широк. Пътят от платформата водеше към основния ствол на дървото, където имаше отвор за вход. Тя огледа ствола, сега забеляза няколко по-малки отвора, които предположи, че са прозорци.

Лорджин не се отправи към вратата веднага. Вместо това я заведе на обиколка навън. Имаше пет площадки, всяка показваща различна градина. В едната градина забеляза, че растат странни плодове и зеленчуци. В друга имаше малки дървета, растения и екзотични цветя. В трета видя един хамак, люлеещ се под звуците на камбанките.

Но беше истински изненадана, когато отидоха в задната част на ствола.

Бистър поток течеше надолу по дървото, и се събираше в малък басейн, преди да потече встрани, формирайки водопад едно ниво по-надолу. Дийна падна на колене пред потока и потопи пръсти в чистата вода. Когато повдигна поглед, очите ѝ бяха насълзени.

— Това е най-прекрасното нещо, което някога съм виждала.

Лорджин се спусна до нея на едно коляно.

— А моето най-прекрасно нещо си ти — той повдигна хладните мокри пръсти към устните си. — Не мога да дочакам да правя любов с теб тук, на това спокойно и одухотворено място. Мечтая за това.

Тя улови силното му лице.

— Какви красиви неща говориш.

Лорджин осъзна, че го е казал на глас и се извърна встрани леко смутен.

— Понякога ние воините ставаме твърде поетични.

Тя погали челюстта му.

— Нямам нищо против.

Не само че нямаше нищо против, а Лорджин предполагаше от омекналото ѝ изражение, че тя дори може да се пристрасти. Той целуна дланта ѝ.

— Ако думите ми ти доставят удоволствие, може би действията ми ще ти донесат по-голямо — езикът му трепна в средата на ръката ѝ с гъделичкащо движение.

Тя се изкикоти. Той се засмя срещу дланта ѝ гърлено.

— Ще ме заведеш ли вътре сега?

Лорджин я погледна през полуотворените си очи.

— Не трябва ли аз да те попитам това? — измърка той.

Лицето на Дийна пламна, както винаги, когато той излезеше с някоя от неговите смущаващи забележки. Издърпа ръката си от неговата и го бутна силно раменете му, за да го извади от равновесие. И се получи. Той залитна към езерцето. Само отличните му рефлексии и координация го спасиха да не цопне вътре.

Дийна застана над него с невинно изражение на лицето си.

Лорджин се изсмя, излегнат по корем с брадичка, подпряна на свивката на ръката си.

— А аз мислех, че харесваш поетичните ми думи.

— Аз съм безпощаден критик — тя започна да се отдалечава, след това се обърна към него с палава усмивка.

Лорджин явно беше размислил над думите ѝ, когато се изправи. Застана до нея и праметна ръка около раменете ѝ.

— Тогава ще трябва два пъти да се уверя, че си добре задоволена.

Дийна имаше странното чувство, че знае какво точно иска да каже той. Лорджин планираше още два рунда. Тя не можеше да повярва. Беше я взел вече два пъти тази сутрин. Преди закуска също. Никога ли не се изморяваше? Тя погледна към енергичния му профил. Не, Лорджин никога не отхвърляше предизвикателството. Този мъж беше невероятно сексуален.

Не че тя се оплакваше.

Само думите му я възбудиха. И го желаше. Господи, как го желаше...

Докосването му, ласките му, прегръдките му. Можеше да го вкуси, да усети мириса му, да го почувства по себе си Вътре в нея. Не беше ли ѝ казал, показал, че винаги ще бъде вътре в нея? „Дори сега“, го беше казал. Да, дори сега.

Осъзнавайки това тя едва не простена на глас, щом влезе в жилището с него. Тя бързо се освободи от прегръдката му, за да не разбере той силата, която беше придобил над нея. Започна да разглежда обстановката, за да прикрие изгарящото си желание. Това беше слабост, за която той никога не биваше да узнае. Защото тя знаеше, че той ще използва желанието ѝ, за да я манипулира както си иска. Беше правил това преди.

Колкото и опустошителна да бе властта му над нея, тя знаеше, че ще бъде дори по-лошо, ако той реши да повтори това, което беше направил в крепостта на Трейд. Беше по-лошо сега, защото тя признаваше, че понякога, особено напоследък, част от нея искаше да се предаде изцяло на него, и на силата, която имаше над нея. И това я плашеше.

— Е?

Главата на Дийна се обърна рязко, за да види, че Лорджин стои срещу нея със скръстени ръце, в очакване. Тя беше толкова погълната от мислите си, че не беше сигурна какво я пита.

— Е, какво?

Лорджин издиша шумно.

— Какво мислиш за дома ми?

— Оо.

Той я погледна странно.

Дийна беше огледала интериора, без наистина да го вижда. Голямото помещение беше издълбано във вътрешността на дървото. В средата на стаята имаше голяма маса, обградена с няколко стола. Шкафове покрай стената. Място за готвене. По тъмния дървен под бяха разпръснати тъкани килими с ярки цветове. Няколко ниски маси. Дълга пейка с висока облегалка и дебели пищно украсени възглавници, стоеше пред... камина?

Камина в дърво? Това не изглеждаше особено умно.

Погледът и проследи извитата стълба, която изглежда беше издълбана в ствола. Извиваше се нагоре към тавана. Тя можеше да види голямо легло, също дървено, с широк плътен матрак върху него. Матраците бяха приятна гледка след опита ѝ на Рика 12.

Тя знаеше, че Лорджин чакаше нетърпеливо мнението ѝ. Усмихна се широко, оглеждайки помещението отново.

— Имам чувството, че се намирам в къщата на Чип и Дейл.

Лорджин изглеждаше объркан.

— Кой е този Чипъндейл?

Той го каза, сякаш беше една дума. Тя покри устата си с ръка и се изкикоти. Как да обясниш, че става въпрос за две катерици, които много си обичат къщата?

— Те имат много хубава къща — тя се изсмя. — Харесва ми, Лорджин.

Той изглеждаше много доволен, и почти облекчен. Тя не бе осъзнала, че мнението ѝ ще означава толкова много за него.

— Има само едно нещо, което ме обърква. Как може да има камина тук?

— Дърветата в Извисяващите се гори не могат да се запалят.

Това я изненада. Тя проучи дървото отблизо, и прокара ръка през него.

— Но те съдържат дървесина, нали?

— Да, естествено. Спомняш ли си, че ти казах, че Гилдията бди над тях, пази ги.

— Да, но...

— Дърветата са омагьосани, Адееан. В продължение на хиляди години е така.

Тя погледна по отблизо масата, сега забеляза, че извитите крака като че ли бяха свързани с пода. Бързо огледа всички останали мебели, и видя същото.

Лорджин потвърди подозрението ѝ.

— Всичко е част от дървото. Само са оформени по мой дизайн.

— Не разбирам. Говориш ли на дървото? — това прозвуча необикновено глупаво.

— Не. Комуникирам с тях чрез рисунки. Обменът не е... — той потърси точните думи, за да обясни — не е общуване. Повече е като свързване. Дървото не е същество в смисъла, в който ние сме. Както вече казах, то има съзнание.

— Значи... ти предаваш по някакъв начин това, което искаш?

Той кимна.

— Измислям какво ще ме зарадва. Тогава дървото израства по мое желание, за да потърси хармония с мен.

— Израства, когато ти искаш? Съвършена среда за живот.

Той обви ръка около облегалката на стола, а погледът му се насочи към единичната спалня на тавана.

— Да, нашият дом може да се промени, когато ние са променим.

Какво искаше да каже с това? Тя го погледна подозрително.

— Може би искаш да промениш нещо сега? — лекият му еротичен тон определено звучеше подигравателно.

Тя не беше ни най-малко развеселена. Изглеждаше потисната.

— Не, той е перфектен такъв, какъвто е — тя се приближи до прозореца и се загледа в панорамната гледка. — Каж ми, Лорджин, как се справя дървото с всичко това?

— Радва се на живота вътре в себе си, зира — тя не бе осъзнала, че той е застанал зад нея, докато ръцете му не помилваха раменете ѝ.

— Всички същества търсят такава близост — кадифените му устни за кратко се спряха на гърлото ѝ, преди дъхът му да облъхне ухото ѝ — Нека ти обясня — прошепна дрезгаво той като я вдигна на ръце и я понесе нагоре по стълбите.

Реджар седеше в ъгъла на малка маса за кафе и бавно отпиваше от чашата топъл мир. Чувстваше се странно неспокоен.

Предишната нощ, както обикновено, той беше излязъл да гуляе. Странно, но това не му помогна. Всъщност, ако не друго, чувството се бе засилило.

Подивелият му поглед мина през помещението и веднага се спря върху една привлекателна жена на съседната маса. Тя се опитваше да привлече вниманието му откакто бе седнал и не го правеше много дискретно.

Той я проучи доста безпристрастно. Хубава коса. Приятно лице. Сочна уста. Пищна фигура. Страстна природа. Добре изявена чувственост. Подходяща плячка. Възбудена от него.

Така че защо вече не беше прекосил краткото разстояние помежду им?

Не разбираше. Защо се колебаеше?

Той обичаше жените.

В действителност, той живееше за жените.

Усещането за кожата им и вкуса им, цвета на косата, оттенъка на кожата, черти на лицата, характерни изражения. Уханията им. Подобни удоволствия често бяха толкова интензивни за него, че почти го караха да изпада в екстаз.

Той беше известен с това, че напълно се потапяше в проучването на усещанията, това беше специфична характерна черта на мъжете фамилиери, способността изцяло да изгубят себе си в чувствеността.

А дори сред фамилиерите, Реджар беше изключителен.

Може би това беше заради смесената му кръв, или негова отличителна черта, но беше добре известно сред фамилиерите, че Реджар та'ал Кру беше надарен повече.

Така че, какво ставаше с него?

За първи път откакто бе достигнал зрялост, той остана безразличен. Защо, не можеше да каже. Може би се нуждаеше от женска компания в този момент поради други причини. Една жена можеше да го облекчи по много начини; всички мъже фамилиери знаеха това. Това беше още една причина да си търсят жени от техния вид. Любовта на фамилиерите към жените надхвърляше телесната. Те се отдаваха на удоволствието във всичките му форми.

И все пак това неспокойствие...

Може би трябваше да посети жената на брат си, Адееан. Тя беше много интелигентна жена, и той се беше сприятелил с нея, освен с кръвната връзка. Скоро нямаше да забрави как беше се изправила пред чудовището Ксейту, за да спаси брат му. Това беше безстрашно действие; тя имаше сърце на котка.

Той я харесваше. Тя виждаше нещата по различен начин, не като хората от неговия свят. Би било хубаво да поговори с нея.

Очите му просветнаха, когато погледна през прозореца към магазина на площада. Той се усмихна решително. Перфектно. Изправи се и се насочи към магазина, а разочарованата млада жена беше забравена.

Дийна отвори очи, когато чу ниския звук на камбаните. Преди да я остави, Лорджин ѝ беше казал, че големите камбани звънят, когато се използва платформата. Някой идваше. Тя знаеше, че това не може да е Лорджин, защото той я бе оставил преди няколко минути, за да се срещне по някаква работа с Гилдията.

Реши, че е по-добре да слезе от хамака и да види кой е. Толкова с дрямката преди вечеря. Лорджин, верен на думата си, бе правил страстна любов с нея два пъти, преди да я остави. Чувстваше се изтощена.

Лорджин чудесно ѝ беше обяснил със своите устни, пръсти, език и тяло. Контролираше темпото с вещина, направляваше тяхната

наслада, изстискваше всяка капка отговор, подлудяваше я. В замяна на това даваше от себе си, неуморимо.

След това той беше настоял да сплете косата ѝ, въпреки че тя му каза, че не е необходимо, тъй като вероятно ще я разплете отново. Той започна да го прави, като периодично целуваше шията, раменете и косата, оплаквайки се добродушно, че тя иска да му отнеме удоволствието. Тя му отвърна, че току-що бе получил достатъчно удоволствие.

Платформата спря, когато тя се изправи. Реджар! Носеше голяма кристална статуетка на еднорог. Тя се усмихна радостно. Той беше дошъл на посещение! Тя се втурна към него.

— Реджар! Лорджин излезе преди малко.

Тогава ще посетя теб — той се усмихна и ѝ подаде статуетката.

— Красиво е, благодаря — тя предпазливо я внесе в къщата и я постави на ниската маса до пейката. Реджар седна на пода пред масата и отчупи рога на еднорога.

Дийна изглеждаше шокирана.

— Защо го отчупи?

Реджар поднесе парчето към устата си и го засмука.

Ммм... мед — отчупих го, за да го споделя с теб, Адеан.

Бонбони! Значи тя му беше липсвала! Колко мило!

Дийна се усмихна доволно, докато го наблюдаваше как смуче бонбона. Помисли си за легендите, които беше чувала за роговете на еднорозите, смятани за афродизиаки.

— Ако бях на твое място, Реджар, щях да взема друго парче.

Защо? — попита той с рога в устата си.

— Повярвай ми, от това, което съм видяла, ти не се нуждаеш от това.

Реджар се изсмя, стиснал бонбона между силните си бели зъби.

Какво беше казала веднъж? Човек никога не може да е прекалено... богат.

Дийна се усмихна.

— Ти знаеш?

Защо мислиш го взех?

Двамата се разсмяха.

Дийна се присъедини към него на пода и откъсна парче от опашката. Вкусът беше божествен.

— Страхотно е!

Реджар повдигна едната си вежда, сякаш казваше: Щях ли да взема по-малко?

Разговаряха докато ядяха еднорога. Основно за незначителни неща. Прекалено незначителни, помисли си тя.

Реджар изглеждаше странно сдържан, почти разсеян. Въпреки, че не се познаваха от дълго време, необикновените преживявания, през които бяха преминали заедно им създадоха определена връзка. Вече бяха виждали как действа другия в опасни ситуации; наслаждаваха се на компанията си.

Дийна откри, че наистина харесва невероятния по-млад брат на Лорджин. Беше от типа хора, с когото можеше да се сприятели. Той никога нямаше да премине границата на приятелството; щеше да ѝ бъде опора и доверен съюзник. Тя заподозря, че той всъщност е търсил компанията ѝ днес. Нещо го безпокоеше.

— Да не би нещо да не е наред, Реджар? — попита тя небрежно, докато гледаше останките от статуетката. Вече бяха изяли повече от половината от бедното животно и нямаша намерение да спират. Тя отчупи едното ухо.

Не... Да... Може би... Не знам...

— Ах, какъв категоричен отговор. Обичам такива.

Реджар се усмихна слабо и отново заговори на глас:

— Напоследък съм нервен. И това ме безпокои.

Тя изглеждаше объркана.

— По какъв начин нервен?

— Не знам. Не мога да го обясня.

— Нервен в... — тя размахна ръка напред-назад — женска компания?

Отне му малко време, за да разбере какво иска да каже тя. Той се засмя, разкривайки привлекателна трапчинка.

— Не. Нещо друго е, нещо различно — той си взе още едно парче бонбон.

— И не можеш да го разбереш. Случвало ли ти се е преди?

Не. И чувството като че ли се засилва. Адееан?

— Да?

Реджар се втренчи в шарките на килима.

Понякога един фамилиер може да усети наближаването на собствената си смърт. По този начин може да се подготви за нея.

Дийна ахна.

— Нали не мислиш...

Той поклати глава.

— Не знам със сигурност, но не мисля, че е това.

Тя се протегна и постави ръка върху неговата.

— Може би трябва да поговориш с Лорджин за това?

Той поклати глава отново.

Не искам да го тревожа, особено сега. Неговото търсене го зове; той не трябва да бъде отклоняван от целта.

— Разбирам. Е, вероятно не съм ти от голяма помощ, но ако имаш нужда да поговориш с някого, аз съм тук.

Очите му блеснаха.

Признателен съм ти.

— Ето, вземи си още едно парче, бонбоните винаги помагат.

Около един час по-късно, камбаните отново прозвучаха слабо, сигнализирайки за завръщането на Лорджин. Той влезе в къщата с широка усмивка на уста, носейки голям похлупен съд.

— Виж какво донесох от Сулейла за вечеря. Любимото ти, Реджар — задушен калан. Кълна се, че съм гладен и... — той погледна към двете лепкави лица; след това погледът му попадна върху масата, където имаше само едно малко парче от крак останало като доказателство.

— Не ми казвайте, че двамата сте изяли цяла статуетка от кристализиран мед?

Двамата се хванаха за коремите и изпъшкаха.

Лорджин изглеждаше смаян.

— Защо изядохте толкова много?

— Беше толкова хубаво, че не можахме да спрем — измънка Дийна.

— Ако мислиш, че е било вкусно, почакай да опиташ това — той повдигна капака на супника със замах. От течността се подаде глава подобна на видра, примигвайки с очи.

— О, Господи — Дийна покри устата си и бързо притича към банята в задната част на помещението.

В същия миг малкото животно скочи от супника, разпръсквайки яхнията навсякъде.

— Сука! — Реджар се скара на своя домашен любимец.

Животното притича и се плъзна по пода към него, покатери се нагоре по крака до гърдите му. Близна го по устата, като му даде бърза целувка, после започна да ближе лепкавото му лице.

Реджар нежно докосна с пръст малката главичка, покрита с любимото му ястие.

— Може би аз трябва да оближа теб — той близна пръста си. — Трябва да си по-внимателна, Сука, за да не послужиш за храна на някой гладен Чарл — той хвърли поглед към Лорджин, смеейки се на порумениялото лице на брат си.

Лорджин определено беше ядосан.

— Сега е съсипано! — той захвърли яхнията, супника и всичко. Погледна брат си възмутено и се отправи към банята, за да види дали Адееан е добре.

Тя не беше добре. Повръщаше. Дийна се хвана за корема, когато я връхлетя нов спазъм. Искаше да умре. Да се свие и да умре. Една силна ръка обгърна кръста ѝ, за да я подкрепи, когато тя се наведе над авиаранската версия на умивалник.

Не се зарадва на помощта.

— Боже мили, Лорджин, махни се оттук! — простена тя дрезгаво.

— Не бъди глупава, ти си болна.

— Не съм... о, Господи! — той ѝ помогна да се наведе. — Ужасно смущаващо е! Моля те, остави ме.

— Не съм чул това. Облегни се на ръката ми. Сега, Адееан — твърде изтощена, за да спори, тя направи това, което той ѝ каза. — Ето — той сложи една хладна кърпа на челото ѝ. — Ако трябва да се наведеш, аз ще ти помогна.

Тя кимна леко.

— Не мисля, че нещо е останало.

Стомахът ѝ се обърна отново и ѝ се повдигна.

Лорджин нежно приглади косата ѝ и се наведе напред заедно с нея.

— Ще премине скоро.

— Мислиш ли, че е от меда? — попита тя сериозно.

Ъгълчетата на устата му се повдигнаха.

— Е, яде ужасно много от него, нали, зира?

Тя го погледна и се засрами, когато видя опръсканите му дрехи.

— Аз ли направих това? Съжалявам.

Лорджин погледна надолу.

— Не, беше Сука. Опръска ме, когато се втурна към Реджар. По-добре ли се чувстваш сега?

Тя кимна предпазливо.

— Добре — той я вдигна на ръце и я понесе по стълбището към таванската стая. — Почини си малко. Аз ще се върна вкъщи с Реджар и ще донеса нещо друго за вечеря.

— Не съм особено гладна.

— Не, не мисля, че си. Още. Но ще бъдеш по-късно. Утре, ако се чувстваш по-добре, можеш да отидеш със Сулейла на сакри. Тя ще ти помогне да купиш малко припаси за нас.

— Мразя да купувам храна — какво го караше да мисли, че тя ще направи такова нещо? Може би бе започнал да остарява, помисли си тя раздражено.

Той я погледна преценяващо. Все още си беше гарта.

— Много добре, аз ще го направя — той отиде до скрина и извади чисти дрехи. Докато се преобличаше каза: — Няма да отнеме много време.

Тя се изправи от леглото, и се облегна на лакти.

— Лорджин?

— Ммм? — той погледна към нея, докато завързваше ризата си.

— Не казвай на Реджар, че аз... повърнах. Наистина беше много мило от негова страна да донесе бонбони и всичко останало. Не искам той да се почувства зле.

— Разбира се. Този ден беше изпълнен със събития за теб. Ще му кажа, че си изморена. Това е истина, нали? — той ѝ намигна.

Когато братята тръгнаха, тя спеше. Не знаеше, че спокойната ѝ дрямка бе подпомогната от дървото, което я пазеше, а грациозните му листа се разпериха, за да я защитят от силния вятър.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Трейд беше седнал на одрасканата дървена маса на Яниф, и изучаваше дома му. Беше скромно обзаведен.

Яниф сложи чаша мир пред него и седна насреща му. Трейд подозираше, че ще чуе нещо, за които, вероятно предпочиташе да остане в неведение. Не беше напълно убеден, че завръщането му на Авиара не е било грешка.

Неразгадаемите очи на Яниф пронизаха по-младия мъж.

— Знаеш ли защо Гилдията отлъчи баща ти?

Трейд кръстоса обутите си в ботуши крака. Преплетените му пръсти лежаха върху масата. Той се облегна на стола си.

— Знам само това, което ми каза Лорджин.

— Което е?

Трейд се намръщи.

— Какво значение има?

— Което е? — повтори Яниф спокойно.

Един мускул трепна на челюстта на Трейд.

— Каза, че баща ми е отвлякъл майка ми от Тай-Ши, взел я е против волята ѝ, изпълнявайки церемонията по Преноса. Това е. Доволен ли си?

— Не съвсем. Може би не си чул всичко.

Зелените очи на Трейд се присвиха.

— Чух ги.

— Тогава може би не си се вслушал в тях.

— Не извъртай, Яниф. Ако искаш да ми кажеш нещо, направи го. Разбрах, че вече нямам търпението, което имах преди.

Яниф въздъхна.

— Имаш невероятно търпение, когато ти е удобно, Трейд. Ще кажа това, което имам да казвам по мой собствен начин. Независимо дали одобряваш или не.

Трейд погледна настрани, засрамен от избухването си към този най-почитан мистик.

— Прости ми.

Яниф кимна леко с глава.

— Сега, каза ли ти Лорджин истинската причина за отлъчването?

— Лорджин ми каза, че Гилдията... е била недоволна от поведението на баща ми по отношение на вината му. Той намекна, че причината е отношението му към ситуацията.

Яниф се взря в Трейд строго.

— Кажи ми. Кой извърта думите му сега?

Трейд се изправи, подпирайки ръце на масата.

— Какво искаш да кажеш? Че баща ми е бил изхвърлен от Гилдията заради своето жестоко и безумно поведение към единствения си син?

Вместо да се обиди от грубите му думи, Яниф изглеждаше странно доволен.

— Ти току-що го каза.

Трейд седна обратно на стола си, внезапно изтощен.

— Какво искаш от мен, Яниф? Кажи ми и да приключваме с това.

Яниф вдигна чашата топъл мир е бавно отпи от отпускащата напитка.

— Лорджин беше призован от Алианса и Гилдията.

Трейд не беше много изненадан.

— Търсенето му е свързано с тях?

— Да.

— Кой го изпрати?

— Аз.

Трейд вдигна вежди.

— И?

— На Райм имаше няколко необясними смущения. В начало смятах, че са незначителни — само леки трептения в континуума. Нищо обезпокоително. Но тези смущения започнаха да нарастват. Проявите им станаха доста тревожни.

— И тъй като имаш Чарл на разположение, изпрати Лорджин да разследва. Какво откри той?

— По-сложно е. Ти започна обучението си преди години. Знаеш, че може да има много аспекти на един на пръв поглед обикновен камък.

— Не ми говори за обучението за Чарл! Няма да слушам това. Мислиш ли, че ще обърна внимание на проповедите на група добродетелни лицемери, след това, което сториха на рода ми?

— Ти осъждаш всички Чарл заради действията на Гилдията?

— Не ми задавай подобни въпроси, няма да ти отговоря.

— Някога хрумвало ли ти е, че може да съжаляват за решението си?

Трейд разсече въздуха с ръка.

— Това не представлява интерес за мен!

— Ах, но е така, Трейд. Те те молят да заемеш полагащото ти се място и да се присъединиш към тях.

Трейд се изсмя, саркастичния звук беше лишен от веселост.

— Колко трогателно, след всички тези години — каза той презрително.

— Баща ти е мистик от шесто ниво, Трейд. Трябва да следваш съдбата си.

— Може би. Но не и с Чарл.

Яниф кимна мъдро.

— Може и да си прав.

— Значи ме повика да се върна обратно, за да ме помолиш да се откажа и да се присъединя към Чарл?

— Не. Не за това си тук. Както ти споменах, Лорджин беше изпратен да изследва ситуацията във връзка със смущенията.

— Какво откри той?

— От една страна, той откри Адееан.

Трейд се изненада.

— Съпругата му?

— Тя носи шимале.

— Знам — видях. Свързано ли е по някакъв начин с тези смущения?

— Да. Открих, че нарушенията на Райм са предизвикани от пукнатини във времето и пространството. Тъй като всички коридори на пространство-времето са свързани с Шимале, определено има връзка.

Трейд си помисли за сериозните последици ако непрекъснатостта на континуума бъде изложена на риск. Това не можеше да не го обезпокои.

— Продължи, Яниф.

— Лорджин знае предсказанието за първия от рода Кру и тази, която носи Шимале, но по това време не беше наясно по какъв начин е свързано с това търсене. Той направи Адееан своя съпруга и я доведе тук. След това той тръгна по следата на един слух, който бях чул — слух за един човек, не магьосник, който по някакъв начин е открил синфазен камък. Можем само да си помислим, че такъв човек ще се опита да отключи тайните. В крайна сметка Лорджин беше в състояние да открие идентичността му.

— Някой е предизвикал тези пукнатини? Аях, защо някой ще прави такова нещо?

— Тук ние направихме пълен кръг, Трейд. Колкото и да не харесваш аналогията на Чарл, ще ми простиш алюзията, беше открит още един аспект на камъка.

— Как така?

— Действията на Гилдията се връщат обратно, за да им навредят, като ги бях предупредил, че ще стане.

Трейд изглеждаше объркан.

— Не разбирам.

Яниф отправи поглед към Трейд.

— Тийрдър е този, който причинява пукнатините. Тийрдър е този, който е намерил камъка. Тийрдър е този, който може да унищожи цялото съществуване с нарушаването на целостта.

Трейд се свлече на стола си, смъртно пребледнял.

— Баща ми използва силите си за това?

— Така е.

Трейд затвори очи, а чудовищността на това, което баща му правеше го порази.

— Какво искаш от мен? — прошепна той накъсано.

— Търся Тийрдър на Райм. Лорджин ще се изправи срещу него. Ще останеш ли с нас?

Болезнен стон се изтръгна от гърлото му.

— Не искам това от мен, умолявам те!

— Не ми е леко да искам това, уверявам те. Ужасно е, да поискам от един син да се изправи срещу баща си. Животът ти не е лесен, Трейд. Това няма да бъде единственото трудно решение, което ще направиш през живота си, но може би ще е най-значимото.

Трейд се сви в стола си и се извърна встрани от Яниф. Остана мълчалив дълго време. Когато проговори, гласът му беше много тих и отпаднал:

— Как предполагаш, че ще взема такова решение, мистик? Не ми казвай, че това една от изтърканите фрази на Чарл, използвана в такива случаи?

— Разбирам горчивината ти.

Той се обърна и се взря в стария мъж.

— Наистина ли?

Яниф изглеждаше наскърбен.

— Повече, отколкото мислиш.

Трейд незабавно се разкая. Той коленичи пред стария мистик.

— Прости ми, учителю — несъзнателно го нарече по начина, който един Молител би използвал. Титла, която не беше изричал от години. Не и откакто двамата с Лорджин бяха млади момчета, и заедно се обучаваха за Чарл, голяма чест беше да бъдат избрани от Яниф.

Яниф сложи слабата си ръка върху наведената глава на Трейд та'ал Тийрдър. Толкова добър човек, помисли си тъжно; толкова измъчена душа.

— Изправи се, Трейд. Има и друго. Още един аспект на камъка. Твоята лоялност скоро ще се разколебае повече.

— Какво искаш да кажеш?

От вратата прозвуча тихо почукване.

— Влез, Реджар.

Вратата се отвори и влезе Реджар та'ал Кру, а фамилиерските му очи веднага се приспособиха от ярката слънчева светлина към мрачната вътрешност.

— Искам да говоря с теб, старче — очите му се спряха на Трейд. — Насае.

— Седни, Реджар. Каквото имаш да казваш, можеш да го направиш и пред Трейд.

Реджар се поколеба, не беше много сигурен, че трябва да го каже пред Трейд.

Яниф стана и наля чаша топъл мир. Сложи я пред фамилиера и каза:

— Трябва да се научиш да ми вярваш, млади приятелю. Говори каквото ти е на сърцето.

Реджар взе чашата в ръце, отпи бавно, обмисляйки думите си. Не искаше да прониква в съзнанието на Трейд с мислите си и затова беше принуден да говори на глас.

Когато беше готов, той погледна право в зелените очи на Трейд през масата.

— Той е мой брат по линия. Почувствах го.

Шокът на лицето на Трейд бързо премина в гняв.

— Какви лъжи говори този фамилиер?

Реджар се разяри.

— Не лъжа, Трейд! Усетих кръвта на Лодарес в теб и кръвната линия е силна — той се обърна към Яниф. — Как е възможно това, Яниф? Фамилиерските сетива не лъжат, още не мога да повярвам в това, което интуицията ми подсказва, че е истина. Ако го направя, ще опетня името си!

Трейд скочи на крака освирепял.

— Как можеш да поставяш под съмнение името на Кру? Той е мъж на честта! — Трейд извади светлинната си сабя за миг и я насочи към Реджар.

Яниф погледна от единия към другия, доволен от факта, че Трейд така ревностно защити името на бащата на Реджар.

— Махни сабята, Трейд, и седни. Това, което казва Реджар е истина.

Прибирайки острието, Трейд падна обратно на стола си, обяснимо изплашен от поредното неочаквано разкритие. Брат на линията. Каква беше тази измама на Чарл?

Беше невъзможно.

— След като си тук, и си наистина от рода Лодарес, не е невъзможно, нали, Трейд?

— Обясни.

Яниф пое дълбоко дъх.

— Майка ти беше сестра на Кру.

— Не! — Реджар беше категоричен. — Баща ми не е имал братя и сестри.

— Да, Реджар, имаше. Имаше една по-млада сестра, която обичаше много.

Думите на Яниф въздействаха върху двамата мъже. Ако това бе вярно, Трейд щеше да е син на линията на Кру. И след като Трейд беше

единственото дете на единствената сестра на Кру, силата на гените в него беше голяма. Според авиаранските закони и мистичните вярвания на Чарл, Трейд можеше да се нарече син на Кру.

Реджар беше потресен.

— Защо тази сестра никога не е споменавана пред нас? Лорджин и аз бяхме останали с впечатлението, че няма други членове в линията на баща ни.

— Тай-Ши са били разгневени, когато Мериан е била отведена. Тъй като Тийрдър е Чарл, те хладнокръвно се отделиха от Гилдията. Мериан вече беше дала клетвата, така че Тай-Ши поискаха от Гилдията да бъдат отрязани всичките ѝ семейни връзки завинаги и името ѝ никога да не бъде споменавано извън Тай-Ши. Гилдията издаде присъда в тяхна полза, Кру не може да признае съществуването ѝ като негова сестра — Яниф гледаше втренчено Трейд — Нито да те приемат в рода си, Трейд. Без значение колко много го иска.

— Защо наказват баща ми заради действията на Тийрдър? — възпротиви се Реджар срещу на пръв поглед несправедливото решение на Гилдията.

— Той е Чарл. Не е лично. Тай-Ши настояха всички Чарл да споделят отговорността на един от техния вид. Те смятаха, и може би с право, че Чарл е трябвало да предвидят проблема и да бъдат внимателни със своите собствени.

— Да предвидят проблема? — изсъска Трейд. — Интересен избор на думи, Яниф. Някой от Тай-Ши или от Гилдията някога помисли ли за моето съществуване, или за това какво означава решението им за мен? Аз не знаех дори коя е била майка ми.

— Както казах, Трейд, Гилдията съжали за решението си свързано с теб. Те се опитват да поправят стореното.

— Колко жалко за тях! — отрязва Трейд.

Помещението остана тихо за няколко мига. Яниф даде време на двамата мъже да охладят разгорещените си емоции.

— Искам от вас, поне засега, да не разкривате пред Лорджин това, което обсъждахме. Както знаете, той е най-възрастния, обвързан е с честта. Не трябва да бъде отклоняван от целта си в този момент, Лорджин трябва да остане фокусиран върху нея.

Двамата мъже знаеха това, което казва Яниф. Старият мистик смяташе, че е повече от възможно Лорджин да застане на страната на

Трейд. Щеше да се изправи срещу Тийрдър не като агент на Алианса, а заради чувството за мъст в сърцето си. Като първи в рода на Кру, той би искал Тийрдър да отговаря за постъпките си към рода Лодарес пред него. Краят на подобен сблъсък щеше да донесе единствено скръб.

Реджар се взираше надолу към масата, а Трейд бе извил поглед встрани. И двамата кимнаха рязко.

Трейд застана с гръб към тях, загледан неவிждащо през прозореца. Когато заговори, тихият му глас не скриваше борбата в него:

— Ще ви придружа до Райм, но няма да застана срещу баща си.

Яниф наклони глава облекчено.

— Много добре, Трейд — Това е достатъчно, помисли той.

За момент съвестта на Яниф се разбунтува, заради манипулирането на младия мъж. Примирен, но въпреки това с наскърбено сърце. Наистина, Трейд щеше да страда много за това, което предстоеше. Нямаше как да се избегне.

Беше направено.

Той се обърна към двамата.

— Тръгвайте. Разходете се заедно като братя. Ако се опитате, можете да откриете много общи неща помежду си.

Двамата се изправиха, чувствайки се неловко в светлината на новите си взаимоотношения. Трейд се поколеба на вратата, ироничен израз премина през напрегнатите черти на лицето му. Той се обърна отново към Яниф.

— Лорджин ми каза нещо подобно на Зариан. Тогава помислих, че не разсъждава правилно.

Яниф погали перата на Боджо замислено.

— Ще разбереш, Трейд, че разсъжденията на Лорджин та'ал Кру рядко са неправилни.

Дийна тръгна през гората, като се надяваше, че следва правилния път към дома на Яниф. Пастелната ѝ роба проблясваше на дневната светлина. Слънчевите лъчи падаха върху златните нишки в дрехата и в косата ѝ. Надяваше се Яниф да е в настроение за посетители и да не се озове отново на главния път.

Тази сутрин ѝ се бе предоставил идеалният случай и би било жалко да го пропилее. Лорджин ѝ беше казал, че има малко работа с Гилдията този ден, и ѝ предложи да посети Сулейла. Тъй като нямаше трайни последици от това, че бе прекарила с меда, тя видя удобния случай и каза на Лорджин, че по всяка вероятност ще го направи.

— Винаги върви по лявото разклонение, за да преминеш през гората, и дясното за връщане. Така няма да се изгубиш — беше казал той.

— Ако запомня правилния начин — беше шеговитият ѝ отговор.

— Просто запомни, че „дясно“ е пътят към дома, зира — тогава тя бе изплезила език към него.

Когато тя изрази тревога за дивите същества, двукраки и други, той подхвърли думите „омагьосани“, „Гилдията“, „не се тревожи“, през рамо, докато се отправяше към платформата.

Омагьосани. Трябваше да се досети.

Беше една прекрасна разходка, все пак. Докато дишаше дълбоко, Дийна изведнъж разбра, че се чувства невероятно. Дълго се разхожда в гората сама. Това беше нещо, което никоя нормална жена на земята не би направила. Но тук, на Авиара, нещата бяха различни. Без градската шумотевица. Без изгорелите газове. Без да се притеснява от луди мании... е, може би един луд маниак. Тийрдър.

Авиара щеше да бъде съвършеното място за почивка за уморените от живота земляни, размишляваше тя. Жалко, че не можеше да се договори с някоя местна туристическа агенция. Разбира се, ще се образуват тълпи от шумни туристи, които щяха да превземат тези прекрасни гори, да снимат хора, които също ще ги снимат, покривайки земята с измачкани обвивки от хамбургери, и превръщайки Извисяващите се гори в шикозно временно убежище. Хмм... Лоша идея.

Когато подмина завоя, пред погледа ѝ изникна една малка къщичка.

Домът на Яниф!

Тя се приближи, леко изненадана от простата обстановка. Беше си представяла жилището му като това на родителите на Лорджин. Тази малка грубо изработена къща беше в пълен контраст с величествения им дом.

Тя вдигна ръка и почука на вратата.

Вътре в къщата, Яниф погледна Боджо, който се беше загнездил на любимото си място в гредите. Трейд и Реджар си бяха тръгнали преди няколко минути.

— Натоварен ден за магьосниците, нали, Боджо? Влез, Адееан.

Дийна предпазливо отвори вратата и надникна вътре.

— Откъде знаеш, че съм аз?

— Хайде, седни. Искam да опиташ нещо — Яниф се засуети около бюфета и се върна с малка чаша с гореща тъмна течност в ръка. Гордо я постави пред нея, очаквайки да я опита.

Тя седна пред античната дървена маса, и предпазливо вдигна чашата към устните си. Каквото и да представляваше това, беше отвратително.

Яниф сияеше.

— Е, какво мислиш, Адееан?

Тогава отгатна. Кафе. Той се опитваше да направи кафе заради нея. Милият, скъп заблуден човек.

— Почти прилича — тя дискретно остави чашата на масата.

Старият магьосник се намръщи.

— Ще продължа да работя над него.

Дийна се развълнува от това, че той се опитваше толкова усърдно да ѝ поднесе част от нейния свят.

— Благодаря ти, Яниф. Много мило от твоя страна — тя можеше да се закълне, че той се изчерви.

— Е, какво те води при мен днес, Адееан? Не мисля, че си дошла само за да ме видиш, въпреки, че нямам нищо против — добави бързо той.

Дийна пое дълбоко дъх знаейки, че трябва да изложи случая си добре. Логично. Безпристрастно. Взаимоотношенията между Лорджин и Яниф бяха много близки. Единственият начин да накара Яниф да ѝ помогне, беше тя да му покаже грешката, който Лорджин бе направил. Ако той преценеше, че е права, независимо от желанията на Лорджин, тя предположи, че Яниф може би щеше да ѝ помогне.

— Съвръзано е с това — тя повдигна огърлицата.

— Шимале.

— Да.

— Какво за него?

— Аз съм неправилната жена — изстреля тя. Дотук с безпристрастното излагане на случая.

Устните на Яниф трепнаха.

— Какво искаш да кажеш?

Очите и са напълниха със сълзи и думите се изляха от нея безредно.

— О, Яниф, аз не съм правилната жена. Лорджин направи грешка. Той мисли, че е женен за мен, а аз просто открих това... това нещо в един антикварен магазин. Господи, антикварен магазин! Какво ще направи той, когато разбере истината? Какво ще стане с него? Не знам какво да направя! Желая го непрекъснато и в действителност не изглеждам по този начин...

— Адееан, успокой се. Моля те, не се разстройвай толкова. Ето, пийни малко от този мир, ще те отпусне — той бутна чашата си в ръката ѝ и тя отпи голяма глътка. — По-добре ли е?

Тя кимна мрачно.

— Сега, нека да разрешим проблема. Първо, какво искаш да кажеш с това, че не изглеждаш по този начин?

— Вярно е — въздъхна тя. — Не знам какво се случи, но скоро след като се запознах с Лорджин, започнах да изглеждам по-добре. Не мога до го обясня. Отначало помислих, че ми е направил някаква магия...

— Лорджин не може да прави магии.

— Да, знам, той ми каза. Така че единственото, което ми хрумна, е за това глупаво колие... — тя погледна нагоре, осъзнала със закъснение, че вероятно е обидила една от техните икони. — О, съжалявам.

Яниф махна с ръка.

— Ела пред огледалото, Адееан — тя изпълни нареждането и застана до него пред малкото позлатено стенно огледало. — Свали Шимале.

— Лорджин ми каза да не го правя.

Яниф се усмихна, думите ѝ му разкриваха толкова много.

— Всичко ще бъде наред, уверявам те.

Тя предпазливо свали огърлицата и я остави на масата.

— Сега погледни в огледалото и ми кажи какво виждаш.

Дийна се подчини.

— Изглеждам по същия начин. Имам предвид различно, но по същия начин.

— Значи можем да приемем, че огърлицата не е предизвикала тези промени в теб. Кажи ми какво мислиш, че е различно в начина, по който изглеждаш?

Дийна сви рамене.

— Трудно е за определяне. Просто изглеждам по-добре. По-хубава.

Яниф потърка брадичката си, като че ли обмисляше дилемата.

— Може би винаги си изглеждала по този начин, но никога не си забелязвала?

Тя завъртя лицето си, докато се гледаше в огледалото.

— Не мисля.

— За Лорджин винаги ли си изглеждала така?

Тя кимна.

— Да. Ето защо се съмнявах в него.

— Хмм... Трябва да обмисля този въпрос известно време — Яниф скри смеха си зад едно покашляне. Тя никога не бе забелязвала собствената си красота, докато Лорджин не ѝ я беше показал.

— Може би трябва да оставим този въпрос за по-късно и да се опитаме да разрешим останалите — той ѝ подаде Шимале, увери се, че е закрепена здраво към шията ѝ и я поведе обратно към масата.

— За Шимале — ти каза, че Лорджин е взел неправилната жена. Това може да се окаже сериозен проблем наистина. Знаеш, че те е взел за съпруга по законите на Авиара и Чарл.

Очите ѝ се разшириха.

— Знам. Това е ужасно. Какво ще правим?

Яниф прочисти гърлото си, за да спре напирания смях. Лорджин та'ал Кру щеше да измисли нещо, беше сигурен.

— Нека да се върнем заедно към обстоятелствата, при които си открила Шимале. Възможно е да има някои малки... факти, които са пренебрегнати.

Дийна се облегна назад.

— Чудесна идея! Ето какво се случи: беше ужасен ден — уволниха ме от работа, седнах върху... нещо мокро, съсипах палтото си, на паркинга попаднах на катастрофа, отидох в антикварен магазин, който никога преди не съм виждала...

Той вдигна ръце.

— Моля те, имам проблем с разбирането на това. Какво се случи в магазина?

— Излезе един възрастен мъж с бейзболна шапка на Ред Сокс, той всъщност беше собственика. Открих тази огърлица...

— Как?

— Какво?

— Как я откри?

— Оо. Беше под куп кутии в дъното на магазина. Човекът с бейзболната шапка ме попита дали наистина искам да я купя...

— Какво те накара да погледнеш под кутиите?

Тя сви рамене.

— Наистина не знам. Спомням се, че имах усещането, че под тях има нещо хубаво...

— Аха! — Яниф щракна с пръсти.

— Какво аха?

— Това е! Шимале ти е пяла!

— Няма такова нещо.

— Кой го казва? Ти гледаш на ужасната поредица от събития, които са ти се случили през този ден като на съвпадения, но аз гледам на тях като на взаимосвързани събития. Разрушаването на непрекъснатостта на живота ти е било известие, че Шимале идва при теб.

— Опитваш се да ми кажеш, че всички онези неща, които се случиха през онзи ден, са се случили, защото това Шимале се е готвело да навлезе в живота ми?

— Просто така. Пее ти и разрушава линията на живота ти... Веднъж щом си взела Шимале, това е издърпало Лорджин от пространствено-времевия континуум, и го изпратило при теб. Помни, Шимале огъва измеренията, коридора на времето и пространството се е отворил между вас двамата и ви е довел един до друг. Разбираш ли? Това е Пророчеството.

— Каква глупост!

— Мислиш ли? — попита Яниф невинно.

— Повярвай ми, знам, че не съм тази жена! Мъж като Лорджин никога... Ох, Яниф, трябва да ми повярваш!

— Вярвам, че ти вярваш в думите си.

По бузите ѝ започнаха да се стичат сълзи.

— Трябва да ми повярваш, Яниф!

Тя беше много развълнувана.

Яниф взе ръцете ѝ в своите.

— Защо е толкова важно за теб това, дете?

— Защото искам да ме изпратиш у дома!

Яниф повдигна вежди.

— Разбирам — погледът му попадна върху наведеното ѝ лице и сълзите, стичащи се по страните ѝ. Тя се нуждаеше от неговото ръководство, това беше очевидно.

— Защо не ми каза веднага? — попита той нежно.

Главата на Дийна се надигна.

— Ще ми помогнеш?

— Разбира се — хитрите му очи я изучаваха. — Ще те изпратя още сега — той понечи да се изправи.

— Чакай!

Яниф се престори на изненадан.

— Какво има? Ти каза, че искаш да си тръгнеш.

— Да, но... не сега.

— Аха — магьосникът седна обратно.

— Искам да кажа... трябва да се сбогувам с... с... всички — оправда се тя. — Ще ме изпратиш у дома по-късно, нали?

— Когато си готова. Но със сигурност ще пожелаеш да ни напуснеш скоро?

Тя се завъртя неспокойно на мястото си.

— Ами... сега, след като знам, че мога да се върна, предполагам, че няма да навреди ако видя края на търсенето.

Яниф отпи от питието си.

— Какво търсене ще бъде това?

Тя примигна.

— Какво искаш да кажеш?

— Има много търсения около теб, Адееан. Търсенето на Лорджин за Алианса, на Трейд на изгубената му съдба, на Реджар, което все още не е започнало, но скоро, скоро... И твоето търсене.

— Моето търсене?

— Да.

— Аз нямам такова.

Яниф не отговори.

Дийна наблюдаваше мистика внимателно. Откакто го познаваше, никога не го беше чувала да говори празни приказки.

— Нима имам такова?

Той се усмихна леко.

— Да.

Проклятие!

— Какво е то?

— Това трябва да разбереш сама, Адееан. Ще ти кажа само, че е най-добре да разбереш скоро, защото е почти към края си.

Загадъчните думи на Яниф я преследваха докато тя изминаваше обратното разстояние към силните прегръдки на Лорджин.

Тя го откри изтегнат върху тревата в средата на цветната градина, облечен единствено с черните си кожени панталони.

Беше заспал дълбоко.

Равномерното му дишане ѝ подсказа, че той не е чул тихите камбани, известяващи завръщането ѝ. Никога не го беше виждала толкова спокоен.

А защо да не бъде? Преди всичко това беше неговият дом.

Дийна се сепна, когато осъзна, че въпреки че споделяха едно легло от известно време, това беше първият път, когато го вижда заспал. Винаги се събуждаше преди нея, бдителен и овладян.

Беше странно да го види толкова уязвим, легнал сред уханните цветя тазмин, с разстлана златиста коса върху цветния килим.

Изглеждаше толкова спокоен. Гъстите му тъмни мигли оформяха два идеални полумесеца върху страните му, твърдите чувствени устни бяха леко отворени. Беше невероятно красив.

Едната мускулиста ръка беше отметната небрежно над главата му, несъзнателно излагайки на показ прекрасно очертаните му гърди. Сурова мощ в покой... Изглеждаше златен и силен, като някаква голяма котка от джунглата, задрямала под слънцето след успешен лов.

Връзките на колана на панталона му бяха развързани, и това я накара да се вгледа заинтригувано. Това допълнително подсилваше впечатлението ѝ за чувствена уязвимост.

Погледът и се плъзна надолу.

Никаква уязвимост тук, призна тя, забелязвайки издутината между бедрата му. Дори в покой, тази част от тялото му беше впечатляваща. Въоръжена и опасна. Чакаща да нападне.

Той помръдна в съня си, ръката, отметната над главата му се падна леко извита върху корема му.

Той е толкова красив мъж.

Не само тялото му, осъзна тя, а и самия той. Добрината и властността му. Чувството му за хумор. Интелектът му. Искрената му загриженост за тези, на които държи. Отдаването му в страстта. И, да, тя се поколеба да признае, арогантността му.

Щеше да ѝ липсва ужасно, когато всичко приключи.

Никога не беше срещала мъж, който да я кара да се чувства толкова жива.

Признаваше, че го желае отчаяно. Сега. Вътре в нея. Целият.

През безбройните пъти, когато бяха правили любов, Дийна никога не беше поемала инициативата. Никога не бе получавала този шанс.

Това щеше да се промени, реши тя безразсъдно.

Сега, когато Яниф ѝ бе дал възможност да избере кога да се върне вкъщи, по някакъв начин техните взаимоотношения се промениха. Лорджин не държеше всички карти вече и тя щеше да му го покаже по коварен начин. Изненада, Лорджин.

Бързо, докато той все още не се бе събудил, тя измъкна робата си през главата и я захвърли към близката пейка. Махна панделките от косата си, позволявайки на дългата червена коса да падне свободно около нея.

Тихо коленичи до него и седна върху краката си сред уханните цветя. Въпреки, че не се докосваха, тя можеше де усети топлината на тялото до нея.

Чистият му аромат на сандалово дърво погали ноздрите ѝ, когато се наведе над него.

Все още тиха, тя притисна устни към силната му шия там, където ритмично биеше пулса му.

Клепачите му се повдигнаха.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Ммм... Адееан — гласът му беше ленив и дрезгав.

Все още сънен, той обви ръката си небрежно около кръста ѝ, и я придърпа да легне до него. Обгърна я здраво, зарови брадичката си в косата ѝ и незабавно се унесе в сън.

О, не, Лорджин, доста неща съм ти подготвила, а дрямката не е в плана ми.

Тя се измъкна от прегръдката му, езика ѝ докосна малката трапчинка под красиво оформената му долна устна.

Той се раздвижи.

Тя праметна крак върху бедрата му и притисна разтворената си уста към шията му.

Очите му се отвориха мигновено.

Устните ѝ бавно се придвижиха към ключицата му, засмуквайки леко кожата му.

Ръцете му внезапно притиснаха силно голият ѝ гръб.

Тя замръзна и повдигна поглед към него. В края на краищата, това беше Лорджин. Не беше сигурна как ще реагира на агресивността ѝ.

Той я гледаше безмълвно няколко мига през полуотворените си очи, в които се бяха блеснали искри. След като беше взел някакво решение, той повдигна брадичката ѝ с пръсти и привлече устата ѝ към своята.

Целувката беше овладяна. Той не направи опит да я задълбочи или засили. Дийна разчете съобщението му високо и ясно, почти можеше да чуе самоуверения му глас в съзнанието си: Ако искаш да стигнеш по-далеч, зира, направи го.

Добре, значи ѝ даваше пълна свобода.

Естествено, това отне малко от контрола ѝ, добре де, много от контрола ѝ. Само преди няколко месеца тя щеше да се уплаши дори при самата идея той да ѝ даде да поеме инициативата. Тя разпозна оксиморона, но някак си, с мъж като Лорджин изглеждаше... уместно.

Той беше твърде властен, твърде арогантен, твърде мъжествен.

Ако беше честна пред себе си, беше безсмислено да го сравнява с другите мъже, които познаваше. Бяха от напълно различни видове. Никога не беше срещала някой като него, и вероятно никога нямаше да срещне отново.

Никой не можеше да вземе контрола с мъж като Лорджин, освен ако той не му позволи.

Единственото, което една жена можеше да направи при тези обстоятелства, беше да види колко невъздържан може да го направи.

В този случай, тя наистина искаше да го развълнува.

Когато той освободи устата ѝ, очите им се срещнаха за кратко — неговите сдържани и очакващи, нейните обещаващи и тайнствени.

Дийна потърка устни няколко път в неговите със закачливи, кратки движения, преди да плъзне езика си леко по трапчинката на брадичката му. Усети как тъглчетата на устата му се повдигат леко, по-скоро като израз на триумфално удоволствие, за което не искаше да знае.

Само почакай, г-н та'ал Кру. Само почакай.

Тя улови горната част на ръцете му и започна да масажира твърдите като камък бицепси, забелязвайки за миг как изглеждат малките ѝ ръце върху широките колони на мускулите. Тя потърка лицето си срещу изваяните му гърди, съзнателно оставяйки косата си да се плъзга по стегнатата кожа. Той беше великолепен, Твърдите му мускули бяха чудесно очертани. Златист сатен върху стомана.

Докосна леко плоското тъмно зърно с език и се усмихна, когато то мигновено се втвърди. Зъбите ѝ го захапаха, за да покаже, че е забелязала. Равномерните удари на пулса му се ускориха.

Дийна се плъзна надолу към плоския му корем, устата ѝ се движеше игриво по очертанията на торса му. Когато достигна колана на панталоните му, тя се поколеба, само за да му даде време да се учуди, преди да освободи напълно връзките. Топлата ѝ гъвкава уста се притисна към нежната кожа точно под пъпа му.

Лорджин пое дъх шумно.

Ах, помисли си тя, ерогенна точка на Лорджин. Тя пое чувствителната кожа между зъбите си и я подръпна леко. После духна срещу влажното място, охлаждайки го да изсъхне.

Нещо твърдо я натисна под брадичката.

Тя се подсмихна, а брадичката ѝ се потърка напред-назад по издутината, която се подаваше от върха на развързания колан. Пръстите му се вплетоха в косата ѝ. За миг изглеждаше така, сякаш е спрял да диша.

Пъргавите ѝ пръсти разтвориха останалите връзки — бавно. Когато приключи, дишането му вече не беше леко и дълбоко, както беше когато тя дойде в градината. Беше накъсано и повърхностно.

Първото докосване на езика ѝ го накара да трепне.

— Адееанн... — пръстите в косата ѝ се свиха. Гласът му беше дрезгав, чувствен, задъхан.

— Да, Лорджин? — прошепна тя срещу него, спомняйки си сцената при езерото, когато ролите им бяха разменени.

Устата ѝ се придвижи по дължината му, сантиметър по сантиметър. Кожата там беше като най-мекото кадифе. Беше като пух срещу топлите ѝ устни. Пух, обвит около камък. Върна се обратно нагоре и близна малката капчица, стичаща се от върха на члена му.

Той трепереше.

— Адееан... — ръцете му вече не я стискаха, а я притискаха надолу към него.

— Това е името ми — отговори тя, подражавайки му. Ръката ѝ се плъзна във вътрешността на разтворените панталони и нежно го улови. След това го пое напълно в устата си.

Той простена високо:

— Адееанн!

Името ѝ беше произнесено през стиснати зъби.

Тя погледна нагоре към него. Спря, за да му позволи да види мъжествеността си в устата ѝ. Очите му бяха аметистови огнени цепки, когато я погледна натежалите си от страст клепачи. Затвори очи и простена, изгубил самообладание.

Когато върховете на зъбите ѝ го одраскаха, ръцете му я уловиха, бързо я издърпа и впи устни в нейните. Тази целувка не беше като предишната овладяна, дори сдържана. Тази беше пламенна.

Ограби устата ѝ бурно, езикът му нахлу властно, ръцете му държаха задната част на главата ѝ здраво. Тя отговаряше на целувката със същата жар. Искаше да продължи с агресивната си роля.

Той веднага изрита панталоните си.

Когато понечи да я завърти под себе си, тя притисна решително раменете му, като му даде да разбере, че този път иска да го направи по своя начин. Той се покори и се отпусна под нея отново.

Дийна легна върху него, телата им се докосваха с цялата си дължина. Тя се наслади на усещането на голото му тяло. Като да обуздаеш тайфун, помисли си тя.

Ръцете му я обгърнаха напълно, притискайки кръста ѝ стегнато. Тя покри лицето му с малки целувки, почти безумни.

Езикът на Лорджин кръжеше около ухото ѝ.

— Какво чакаш? — изпъшка той.

Какво чакаше тя? Добър въпрос.

Проблемът беше, че иска да пробват една необичайна поза, която тя имаше предвид, но не беше много сигурна как да го направи. Никога не беше правила това преди. Разбира се, знаеше, че ще се получи, но как? Как щеше да го съблазни по нов вълнуващ начин като не можеше да улучи правилните движения?

Тя наклони челото си към брадичката му.

Това беше смущаващо!

Последното нещо, което искаше, бе да се покаже неумела, опитваща се да разбере кое къде отива. Тя стисна зъби. Нямаше друг избор.

— Ще ми помогнеш ли? — прошепна тя.

— Да ти помогна? Да ти помогна да направиш какво?

Не я улесняваше.

— Нали знаеш... — тя завъртя очи многозначително.

Лорджин се изсмя. На бузите му се появиха две трапчинки.

— Искаш да разбереш дали знам как се прави това? — той потърка носа си закачливо срещу нейния.

— Лорджин! — Тя натисна гърдите му и повдигна горната част на тялото си. — Ако ще те затрудни...

Усмивайки се, той се протегна и я сграбчи под коляното, повдигна крака ѝ и го преметна настрани. Остави другият да падне между бедрата му. Нагласи се удобно и я насочи към себе си с другата си ръка, прониквайки дълбоко, докато тя лежеше върху него.

— Това ли имаше предвид, Искрице? — лицето му все още изразяваше веселие, докато нахлуваше в нея. Тя изпъшка от новото усещане.

Беше невероятно стегнато.

— Мога да те почувствам толкова дълбоко, Лорджин — задави се тя, обзета от интензивното усещане.

Веселието му се изпари, заместено от изгарящо почти диво желание. Невъзможно, но той се набъбна още повече вътре в нея, забивайки се по-дълбоко във влагалището ѝ.

— Колко дълбоко, Адееан, колко? — гласът му сега беше дрезгав, задъхан, груб. С ръце върху бедрата ѝ, той я притисна по-надолу към основата на ствола си.

— О, Господи! — изскимтя Дийна, ъгълът на положението и, комбинирано с дълбокото му проникване я накара да помисли, че ще се разпадне от невероятното удоволствие.

Ръцете му се вплетоха в косата ѝ, и я придърпаха силно към устата му. Целувката беше необуздана, почти брутална със силата си. Тъй като вратите бяха отворени, той я заля с мощта си, изпращайки вълна след вълна.

Това беше връхната точка на смелостта ѝ. Тя щеше да умре от удоволствие.

— Движи се върху мен, зира.

Думите му бавно проникнаха в замъгленото ѝ от страст съзнание. Да се движи върху него? Шегуваше ли се? Беше толкова плътно в нея, сякаш щяха да останат свързани завинаги.

Когато тя се поколеба, опитните му ръце направляваха бедрата ѝ напред, плъзнаха я няколко инча нагоре по дължината на члена му, оставяйки хлъзгавата влажна повърхност под себе си. Той изчака само секунда и я спусна обратно надолу, показвайки ѝ само какво да прави.

Нима чудесата никога нямаше да спрат? Тя не мислеше, че е нещо подобно. Направи опит с малко въртеливо движение нагоре. Стонът на Лорджин ѝ показа, че се е получило. Плъзна се надолу. Бързо хвана ритъма, подпомагана от Лорджин от време на време с леко извиване на бедрата. Пращането на електрическите вълни премина по движенията му.

Тя бързо откри наладата от смяната на темпото, редувайки забавяне и забързване. В тези моменти Лорджин стискаше зъби, от него се откъсваха думи на непознат език. Тя не помисли дори за миг, че той ѝ казваше „приятен ден“.

Скоро беше толкова завладяна от действията си, за да знае какво му причинява. Защото го правеше за себе си. Безсмислено, непрестанно удоволствие, Лорджин започна да пулсира вътре в нея, част от нея се чудеше как е способен да задържа кулминацията си, докато тя стане готова да се присъедини към него, виждайки го, че почти е изгубил напълно контрол.

При следващото ѝ движение надолу, той сграбчи бедрата ѝ силно, притисна я към себе си с един рязък тласък, изпращайки и двамата на върха.

Изля се в нея, изпълни я с несекваща серия от еякулации. И двамата крещяха при освобождаването.

Тя се срути върху него. Изтощена. Изцедена. Под нея Лорджин изглеждаше полужив.

Когато дишането им се нормализира, той закачливо каза в ухото ѝ с дрезгав глас:

— По такъв начин ли се отнасяш със съпруга си?

Тя вдигна глава. Голямо усилие положи, но го направи. Косата ѝ беше разрошена, бузите ѝ още пламтяха, погледна го в очите и се изплези.

Лорджин вдигна едната си вежда дяволито, обгърна я с ръце и се търкулна по лекия наклон с нея. Дийна пискаше през цялото време. Без да спират, двамата се приземиха право в малкия басейн в основата на водопада.

Плюейки и пръскайки, Дийна се показва на повърхността. Отхвърли косата от очите си и каза през смях:

— Опитваш се да ме охладиш ли?

Той се разсмя, мократа му коса падаше върху гърдите му.

— Напротив, зира — той я пое в мокрите си прегръдки и я придърпа към себе си. — Надявам се тази студена вода да е възбуждащ контраст с тази... горещина. — Той взе ръката ѝ и я сложи върху възстановената си ерекция.

Дийна беше шокирана.

— Отново?

Устата му се сведе над нейната:

— Да, отново, и отново, и отново...

По-късно вечерта, те седнаха навън вперили погледи нагоре към звездите. Дийна беше настанена удобно между свитите му крака,

полегнала назад на гърдите му.

— Какви са шансовете... — тя спря. — Искам да кажа, че е трудно за вярване, че ние наистина се срещнахме, като се има предвид необятността на пространството.

Лорджин, който знаеше, че шансът не е замесен в това, отговори просто:

— Щях да прекося стотици вселени, за да те открия, Адееан.

На следващата сутрин Лорджин показва на Дийна зеленчуковата градина, като внимателно ѝ посочи различните плодове и зеленчуци, растящи там.

— Какво правиш, когато отиваш на мисия от Алианса? Някой грижи ли се за градината?

Той поклати глава.

— Не, тези растения изискват малко грижи.

— Нека да отгатна — омагьосани са.

Лорджин се опита да прикрие усмивката си като откъсна малък кръгъл пурпурен плод от едно пълзящо растение.

— Ето, опитай това — той го тикна в устата я преди тя да успее да възрази.

Очите ѝ се разшириха от изненада.

— Ммм, хубаво е. Има вкус на страстен плод.

— Страстен плод? Ще трябва да си взема няколко такива — пошегува се той.

Дийна тъкмо щеше да отговори, че той не се нуждае от тях, когато забеляза едно познато крилато създание, кацнало на клона зад Лорджин.

— Погледни, Лорджин — посочи тя — това не е ли Боджо?

Лорджин се обърна и се взря в странната птица. Щом забеляза, че е привлякъл вниманието на Лорджин, Боджо размаха криле и отлетя.

Изражението на младия мъж изведнъж стана сериозно.

— Яниф го е изпратил. Открил е Тийрдър — той взе ръката ѝ и я поведе обратно в къщата.

— Ще отнеме известно време. Можеш да посетиш Сулейла, ако искаш — той се наведе да я целуне, докато закопчаваше пелерината си.

— Ще го направя, Лорджин — предвид настроението му, нямаше как да откаже. Освен това, ако Лорджин беше прав и Яниф бе открил Тийрдър, тя трябваше да се сбогува с родителите му по своя си начин.

Лорджин и Яниф се разхождаха през гората по предложение на стария мистик.

— Трябва да се насладим на един авиарански ден докато можем.

— Къде откри Тийрдър? — Лорджин не си губи времето за встъпления.

— На малка безлюдна планета, далеч от Райм. Пусто, странно място — идеално за подобни ужасни експерименти.

— Има ли удобен тунел?

— Разбира се.

— Кога ще тръгна?

— Възможно най-скоро. Нарушаването на целостта граничи с катаклизъм. Вече няколко отдалечени района са изпитали резултата от безотговорното му поведение.

— Ще се сбогувам с Адееан и съм готов за тръгване.

Яниф въздъхна.

— Тя трябва да те придружи, Лорджин.

— Не искам. Очаквам мисията да е опасна. Знаех това, когато се съгласих да приема. Обаче не можеш да очакваш от мен да изложи съпругата си на тази опасност.

— Нека ти обясня нещо. Адееан е твоя съпруга, в известен смисъл заради тази опасност. Знам, че осъзнаваш, че търсенето ти и пророчеството са взаимосвързани. Колкото и да искаш, тя не може да стои настрана. Присъствието ѝ е от съществено значение.

Ръката на Лорджин несъзнателно падна върху Кийракса.

— Защо? Защо присъствието ѝ е от такова значение?

Яниф сви рамене.

— Това не мога да кажа. Просто го знам.

Той присви очи.

— Не можеш или не искаш да кажеш?

Яниф не отговори.

Продължиха да се разхождат мълчаливо. За първи път през живота си, Лорджин заставаше против учителя си.

Внезапно Яниф спря и сложи ръка върху тази на Лорджин.

— Не трябва да се разколебаваш сега, Лорджин — старите му очи пронизаха младия мъж. — Казвам ти, че е наложително тя да е там. Искам да се закълнеш. Сега.

Лорджин почувства примирането на сърцето си. Яниф настояваше той да докаже своята лоялност с клетва. Всички принципи, по които бе живял пропаднаха в този момент. Трябваше ли да се подчини на своя учител и приятел, или да държи съпругата си в безопасност, далеч от всяка заплаха? Изражението му отразяваше нерешителността му.

— Говори сега — не ми губи времето повече!

Лорджин знаеше, че Яниф нямаше да го притиска така, освен ако не смята, че е абсолютно наложително. Старият магьосник беше най-уважавания пророк на планетата. Обучението му на мистик Чарл надделя. Щеше да го направи, и да закриля Адееан, когато се изправи пред Тийрдър.

— Тя ще бъде там.

Яниф се отпусна незабавно.

— Добре.

Разхождаха се известно време, всеки със своите собствени мисли.

— Съпругата ти ме посети вчера — небрежно каза Яниф.

— Наистина?

Яниф замълча.

Любопитството му надделя над чувството за благоприличие.

— Имаше ли специална причина или беше просто приятелско посещение?

— Тя мисли, че има, но в действителност няма.

Погледът на Лорджин се плъзна по Яниф.

— Разбирам.

Изминаха няколко крачки мълчаливо.

— Тя носи твоето дете.

Лорджин се препъна.

За момент лицето му се озари от безгранична радост, но после бързо помръкна.

— Тази жена има ли здрав разум? Защо не почака докато опасността премине? Кълна се, че ще...

— Тя не знае.

Челюстта на Лорджин увисна.

— Но как?

Яниф се усмихна слабо.

— Нещата са... различни в нейния свят, Лорджин. Тя не е знаела, че Преноса ѝ дава право на избор.

Яниф даде на Лорджин известно време, за да разбере и приеме това.

Лорджин търкаше задната част на врата си, вперил поглед към гората. Когато отново погледна Яниф, в очите му светеше разбиране.

— Разбрах сега.

Да — въпреки, че неговата Адееан беше невежа по отношение на Преноса, сега тя носеше неговото бебе. Което можеше да значи единствено, че тя го желае.

— Ще ѝ кажеш ли?

Лорджин се замисли за момент.

— Не. Тя ще разбере скоро.

Яниф кимна. Лорджин та'ал Кру беше мъдър за годините си. Да, добър ученик. Скоро щеше да бъде и добър баща.

Дийна взе пакета с покупки и седна в удобния стол, срещу прозореца към градината.

По-рано беше посетила радостната Сулейла, която настоя да отидат на пазар заедно. Теглейки младата жена със себе си, буйната фамилиерка я поведе към магазините в селото, което Дийна беше видяла преди няколко дни.

Беше доста забавен ден.

Дийна откри, че много харесва игривата жена, която толкова много ѝ напомняше за Реджар. Сулейла изглежда винаги беше в добро настроение. Като вихрушка, тя я водеше от магазин в магазин, разглеждаше стоките, и правеше много шеговити коментари.

Сулейла купи много неща — рокли, шалове, ръчно изработени стоки. След няколко вълнуващи часа тя осъзна, че Дийна не си е купила нищо.

Тя се обърна към нея неодобрително:

— Защо не си купи нищо, дъще? Не видя ли нещо, което да ти хареса? В края на краищата ние трябва да запазим собствениците на магазините в бизнеса. Имаме отговорности. Често казвам това на Кру.

Дийна се засмя.

— Обзалагам се, че го правиш. Какво казва той за тази част от аргументите ти?

Сулейла се усмихна кокетно, разкривайки изумителната си красота, която не беше помрачена от възрастта ѝ.

— О, съгласява се. Особено когато му показвам колко много е облагодетелстван от моите покупки — тя вдигна една прозрачна нощна роба.

Дийна се разсмя.

— Знаеш ли, Реджар определено е твой син.

— Облича прозрачни нощни роби? — пошегува се Сулейла.

— Не, по-скоро ги съблича.

— Син на баща си — намигна ѝ тя. — Но сериозно, Адееан, защо не си купи нищо?

Дийна сви рамене.

— Нямам никакви пари.

Сулейла се разкиска зад ръчно изрисувания параван, подавайки глава през ръба му.

— Много си забавна, Адееан. Тези търговци разпознават панделките на Лорджин в косата ти. За него ще бъде удоволствие да плати всичко, което пожелаеш.

Да, навярно беше така. Лорджин беше извънредно щедър човек. Въпреки това нямаше намерение да трупа сметки, тъй като... Е, нямаше намерение да дава обяснения на жизнената му втора майка. Набързо измисли някакво извинение.

— Ммм, все още не съм видяла нищо, което да привлече вниманието ми.

— О, може би в следващия магазин — оказа се, че Сулейла има авторитет, с който се съобразяваха.

Дийна видя нещо, което ѝ хареса в следващия магазин.

Беше тъкачен магазин. Погледът ѝ попадна върху няколко чилета, най-красивата прежда, която някога беше виждала. Копринена, плътна, блестящите тонове привлякоха вниманието ѝ.

Сулейла забеляза погледа ѝ.

— Харесваш ли ги?

— О да — прошепна тя.

— Тогава трябва да си купиш малко от плата. Познавам талантлива шивачка...

— Не, не разбираш. Искам самата прежда.

Челото на Сулейла се набръчка.

— За какво?

Дийна погледна по-възрастната жена възбудено.

— Плетене — нещо, което да запълва свободното ѝ време. Не че тук, на Авиара имаше много. Но тъй като щеше да бъде тук за кратко, не искаше да се замесва прекалено много с нищо.

— Плетене? Какво е това?

Дийна сложи ръка около раменете на фамилиерката.

— Нека ти кажа всичко за разочароващото хоби на плетивата...

Сулейла се ентусиазира. Двете си купиха прежда и хукнаха обратно към дома на Сулейла, където помолиха Кру да им помогне с изработването подходяща кука. Когато Дийна демонстрира няколко реда двойно плетене на една кука, Сулейла изглеждаше разочарована.

— Грозно е — откровено каза тя.

— Вярно е, но поради някаква неизвестна причина скоро ще превземе живота ти. Преди да се усетиш, дома ти ще е пълен с различни неща — малки безполезни черги, ужасни постелки за столове, неудобни терлици и дори малки поставки за чаени чаши.

Сулейла се разсмя.

Сбогува се сърдечно с домакините си, те нямаха представа, че тя наистина им казва сбогом, и побърза да се прибере в дървото на Лорджин.

Това не беше като случката с глината! Беше наистина хоби. Щеше да посвети тази вечер на това.

Тя започна да плете, куката направо летеше в ловките ѝ пръсти.

Не знаеше колко време е изминало, но когато повдигна поглед, Лорджин беше застанал на вратата, наблюдавайки я с прикрито напрежение.

— Какво правиш с тези конци?

Тя се усмихна.

— Нарича се плетене. Не можах да устоя, когато видях тази красива прежда. Надявам се, че не е прекалено скъпа — каза тя

разсеяно. — Кру ми помогна за куката. Сулейла беше очарована... почти.

Той погледна работата ѝ със съмнение.

— Какво правиш с това?

— Плета тези квадрати. Правят се много от тях. После се зашиват всички заедно, за да се направи афганско одеяло. Мразя частта с шиенето. Веднъж направих един гигантски квадрат, така че да не трябва да зашия нищо. Всичките ми приятели се смяха на това, но аз мислех... Какво? — той се взираше в нея странно.

— Знаеш ли колко много те обичам?

Дъха ѝ секна. Куката и плетката ѝ паднаха на пода.

— Аз... Лорджин!

Той коленичи пред нея и взе ръцете ѝ в своите.

— Кълна се, че ще дам живота си за твоя. Знай, че ако имаше някакъв начин да те оставя на сигурно място в нашия дом и да не те вземам на тази мисия, щях да го направя. Присъствието ти е от съществено значение, така ми каза Яниф, но не ми разясни защо. Страхувам се за безопасността ти, Адееан, но трябва да стигнем до края — заедно.

Тя никога не беше виждала Лорджин толкова разстроен. Разсеяно погали косата му, а мислите ѝ бяха насочени към признанието му. Той беше казал, че я обича.

— Аз... аз не знам — дали говореше за признанието му в любов или за важността на присъствието и на тази мисия, не беше ясно дори на самата нея. — Кога... кога тръгваме?

— Рано сутринта — той я прегърна през кръста и положи глава на корема ѝ. Срещу детето си. — Само се моля да постъпвам правилно.

— Какво искаш да кажеш?

Когато вдигна глава, очите му бяха влажни. Вместо да отговори на въпроса ѝ, той рече:

— Няма да понеса ако нещо се случи с теб.

Тя погледна надолу към него, сякаш опитваше да гледа през мъгла. Господи, как можеше да не знае за дълбоката му загриженост към нея? Отговорът беше там, върху лицето му. Той я обичаше.

— Трябва да ми обещаеш, че когато отидем на Райм ще правиш точно това, което ти кажа, зира. Без възражения. Обещай ми сега —

ръцете му се стегнаха около кръста ѝ, за да си осигури съгласието ѝ.

— Обещавам.

Главата му се облегна отново на нея, ръцете му я притиснаха плътно.

— Тогава имаме шанс.

Защо беше толкова загрижен от срещата си с Тийрдър? От това, което беше видяла, Лорджин беше страховит воин, смел, интелигентен, ловък. Фехтовката, който беше демонстрирал на Зариан, показваше блестящи умения. Реджар ѝ беше казал, че в миналото не е побеждаван, че беше най-силният им воин.

Тя го подразни, опитвайки се да подобри настроението му:

— Естествено, че ще се справим. В крайна сметка ти не си някой стар воин. Ако бях на мястото на Тийрдър, щях да съм избягала вече.

— Ти не разбираш. Тийрдър е мистик от шесто ниво, аз съм само четвърто. За мен ще е невъзможно да се бия наравно с него. Силата му надвишава моята. Но не това ме притеснява. Винаги съществуват пукнатини в бронята на противника, ако ги търсиш. Другите ни умения може да са равни. Няма да се поколебая да се изправя срещу него, независимо от крайния резултат. Загрижен съм за теб.

— За мен? Защо? Аз дори не познавам Тийрдър — защо ще иска да ме нарани?

Лорджин не ѝ отговори директно. Реши, че е най-добре тя да не знае, че Шимале внушава страх, това щеше да повлияе на действията ѝ по някакъв непредвидим негативен начин. Вместо това, той отговори:

— Чрез теб ще се опита да нарани мен — това също е вярно, помисли той със съжаление.

Това внезапно я изплаши. До този момент за нея всичко това приличаше на една голяма шега. Разбира се, беше почувствала тези хора, беше загрижена за търсенето на Лорджин, проблемите на Трейд, притесненията на Реджар, но като наблюдател. Тъй като никога не бе имала намерение да остава, тя не беше почувствала никога като участник. В края на краищата, тези светове не бяха нейните, нито пък тази битка. Целият този епизод беше като приключение за нея. Приключение, което щеше да помни през годините като невероятна част от живота си. Сега Лорджин ѝ казваше, че може да бъде наранена, или убита. Бе станала участник в пълния смисъл на думата.

— Страхувам се, Лорджин.

Едната му ръка улови лицето ѝ.

— Не, не трябва. Аз ще те защита.

— С цената на собствения си живот? — попита тя ужасена.

— Ако се наложи — после се усмихна тъжно — Веднъж, преди много време, когато се срещнахме за първи път, аз ти казах, че съм Чи'ин тсе Лю. Нищо не се е променило. Винаги ще бъда до теб, да те защитавам... да те обичам.

Дийна се разплака, не можа да сдържи сълзите си.

Лорджин нежно я вдигна на ръце и я понесе нагоре по стълбите. Внимателно я съблече и я постави на леглото, сякаш тя беше най-безценното нещо за него във Вселената.

И наистина беше.

Тази нощ той ѝ шептя прекрасни неща, красиви неща — неща, които да спрат сълзите ѝ, неща, които ги свързваха, неща, което да притъпят страха ѝ.

Но най-изумителното откровение за него тази нощ, най-невероятното откритие, което направи, бе, че тя не бе знаела, че той я обича, че я обича почти от мига, в който я срещна — мига, в който погледна надолу към това нейно сладко, очарователно лице, което на свой ред го бе погледнало с дяволита почуда. Тя не призна гласно за шока си от признанието му, но той бе видял добре лицето ѝ, когато изрече думите.

Авиаранецът не говореше често за любовта си, не го мислеше за необходимо. Действията му, вярваше той, говореха сами по себе си. Когато бе взел Правото и бе встъпил в Обета, все едно казваше: „Отричам се от всички други заради теб.“ Можеше ли да бъде просто? И все пак тази жена не познаваше традициите им. Не познаваше сърцето му.

Признаваше любовта си отново и отново, подсилвайки думите си с леки целувки и нежни ласки. Люби я, като за последен път, защото не очакваше да оцелеят след предстоящия сблъсък.

И изпитваше безкрайна благодарност за тази нощ, вероятно последната. Беше разбрал необходимостта да облече в думи това, което беше толкова очевидно за него.

Този път, когато достигнаха кулминацията на нежното, горчиво-сладко любене, Лорджин почувства необходимост да потвърди обещанията си. Тихите му думи отекнаха в стаята.

— Никога вече не бъди далеч от мен, любима моя Адееан.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Срещнаха се в къщата на Яниф рано сутринта. Четирима души с бурни, неясни чувства и един много стар магьосник.

Лорджин беше изненадан да види брат си.

— Реджар се присъединява към нас?

— Да — отговори Яниф.

Челото на Лорджин се набръчка.

— Необходимо ли е? — последното, което искаше, е да изложи брат си на опасност.

— Повече от необходимо — беше всичко, което каза Яниф по този въпрос. — Аз също ще ви придружа. Въпреки че, както знаете, мога да бъда единствено наблюдател Балансите на природата са твърде деликатни, за да използвам силите си в присъствието на Тийрдър. Да тръгваме към Залата на Тунелите.

Така петимата се отправиха към Райм. Само Яниф знаеше, че трима от четиримата му спътници ще се променят завинаги.

Беше мрачно, пусто място.

Безжизнено. Само бели скали и бял пясък.

Беше нощ. Светлината на четирите луни огряваше белия пясък, и превръщаше земята в море от блестящ сняг. В странно настроение, Дийна си помисли, че дори и Холивуд не може да предложи по-идеално място за този последен сблъсък. Беше зловещо като в ада.

Групичката беше необичайно тиха по време на пътуването през тунелите. Сега вървяха целенасочено, без да губят време в разговори, всеки от тях искаше това да приключи най-сетне.

Те се изкачваха, а под тях остана полукръг от тринадесет кристални колони. Също като древно друидска церемониална земя, формацията стоеше като паметник на някаква забравена, отдавна изчезнала раса. Мълчалива и чакаща. В средата на дъгата от колони

бяха изправени три големи бели скални брока, почти като естествен жертвен олтар.

Пред трите каменни блока беше застанал Тийрдър.

Беше облечен с дългата черна роба на мистик от шесто ниво. Панделките в прошарената му коса се вееха зад него, докато един малък кръгъл предмет се въртеше във въздуха на няколко фута над ръцете му. Синфазният камък.

Когато той се обърна да ги погледне, Дийна веднага забеляза, че замъглените му зелени очи са съвсем обезумели.

Тийрдър не изглеждаше особено изненадан да ги види. Точно обратното. Заговори на Яниф сякаш винаги е бил там, а не бе пристигнал току-що.

— Яниф! — той повика магьосника при себе си. — Ела да видиш това. Доста е необикновено — той се взря в Лорджин. — И моят добър приятел Кру се е присъединил към нас днес.

Дийна повдигна вежди. Очевидно Тийрдър бъркаше Лорджин с баща му, или пък беше изгубил всякаква представа за последователността на времето. Във всеки случай той изглеждаше весел възрастен човек, дори в лудостта си. Може би Лорджин беше преценил погрешно ситуацията. Може би наистина нямаше защо да се страхуват от него. Дали пък Яниф нямаше да успее да го уговори спокойно да се откаже камъка?

Тя разбра, че напълно греши в преценката си от малкия жест, който направи Лорджин. Взе ръката ѝ покровителствено в своята и пристъпи леко пред нея. Усещаше опасност.

Тийрдър забеляза действието му и се вгледа по-внимателно.

— Значи все пак не Кру, а неговото кутре?

— Какво е това място? — попита Трейд.

Тийрдър се обърна към него, забелязвайки го за първи път.

— Ах, какво наистина — очите му се присвиха внезапно, загледан в сина си. — Ела тук, Трейд.

Трейд се приближи покорно.

— Да, татко?

— Искам да ти покажа нещо.

Тийрдър вдигна ръце, и от въртящия се камък над него се появи дъга от светлина. Земята около тях се разтрепери, почувстваха го като вторичен трус от земетресение. Въздухът сякаш вибрираше от

електрическа енергия. Дийна можеше, за да се закълне, че усети настръхването на косата по гърба си. Камъкът започна да пулсира в бяла светлина. Земята се освети на около петнадесет фута пред каменните блокове. Правоъгълната ивица светлина обграждаше нещо, което приличаше на... портал.

Фигурите в рамката започнаха да се сливат. Пътека... дървета... голяма къща — семейният дом на Лорджин! Вратата на къщата се отвори и от там излезе едно красиво момиче, лицето му беше озарено от радост. То имаше много тъмна махагонова коса, почти черна, а светло зелените му очи блестяха.

Дъхът на Дийна секна. Това беше врата във времето!

Лорджин се стегна, хватката му около ръката ѝ стана по-твърда. Той се обърна към Яниф с присвити очи. Тонът на гласа му беше застрашително нисък:

— Защо тя излезе от моя дом, Яниф? — той не искаше отговор, нито пък изчака да го получи. Тласна Дийна към сигурните ръце на Реджар и извади светлинната си сабя.

Тийрдър не изглеждаше особено загрижен.

— О, Яниф не ти ли каза?

— Не го слушай, Лорджин. Той се опитва да те разконцентрира.

Тийрдър се ухили злобно, и Дийна вече не мислеше, че прилича на приятен, но заблуден човек.

— Да, може би го правя. Не ми обръщай внимание, сине на Кру — подигра се той.

— Какво става тук? — настоя Лорджин.

— Остави! — изсъска Яниф.

Лорджин се поколеба за един изпълнен с напрежение момент, после прибора острието.

— Умно, но разочаровашо, кутре. Сега, до къде бях стигнал, преди да бъда прекъснат така грубо? — без предупреждение, Тийрдър сграбчи Трейд грубо за косата и енергично го задърпа. Дългите кичури паднаха върху лицето му.

— Погледни, Трейд!

Дийна никога нямаше да забрави изражението на Трейд в този момент.

За първи път виждаше жената, която го беше родила, а след това беше умряла.

Мерилан, неговата майка.

Погледът му беше смес от учудване, че вижда майката, която не бе познавал никога, толкова млада и жива, комбинирано с ужаса от това, което баща му беше направил. В сиянието на портала, на Дийна ѝ се стори, че Трейд изглежда по-млад и безкрайно уязвим.

— Не можеш да направиш това, Татко! — прекършеният глас на Трейд премина в шепот.

— Глупак! — изсъска Тийрдър. — Никога не си бил особено умен! Аз го направих!

Дийна трепна от жестоките думи, които Тийрдър отправи към сина си. Но Трейд вероятно се беше скрил под дебела защитна стена през годините, защото когато се обърна към баща си, гласът му беше стоманен:

— Какво се надяваш да спечелиш от това?

— Какво се надявам да спечеля? Всичко, момче. Възнамерявам да поправа грешките, които съм направил през всички тези години. Искам да си върна обратно моята Мерилан и да пренапиша историята.

Трейд не разбра думите на баща си.

— За какво говориш?

— Имам намерение, мой непокорен сине, да върна времето. Като го направя, ще спра Мерилан да положи клетва на Тай-Ши. И всичко ще бъде както трябва да бъде.

Трейд не можеше да повярва на това, което чува.

— Ти си луд!

Яниф пристъпи към Лорджин и му заговори дискретно.

— Трябва да го спреш, Лорджин. Той ще наруши целостта на самата тъкан на времето и ще унищожи всички ни.

— Луд ли съм? Погледни отново прекрасното лице на майка си и ми кажи, че съм луд! Погледни, Трейд! — той го сграбчи яката, принуждавайки го да погледне сцената пред себе си. Очите на Трейд се напълниха със сълзи, когато Тийрдър продължи. — Тя не те искаше, знаеш ли това? Тя мразеше всеки ден, през който ти растеше в тялото ѝ. Всеки ден, през който изсмукваше живота нея.

Трейд затвори очи и простена. Звук на смъртно ранено животно.

Яниф пристъпи напред.

— Той е объркан, Трейд. Тя те искаше повече от живота си. Никога не забравяй — Мерилан избра да те има. Веднъж ми каза, че

единственото нещо, за което съжалява, е, че ще те изостави.

— Лъжеш! — Тийрдър се завъртя към него разярен. — Мерилян ме обичаше, чу ли?

Яниф се опита да го убеди.

— Не прави това, Тийрдър. Кълна се, нищо добро няма да излезе от това. Хайде, дай Кийракса на сина си като знак, че вярваш в него. Сложи края на тази горчивина.

— Моят Кийракс? — Тийрдър се изненада за момент. Но само за момент. — Мислиш ли, че бих могъл да дам Кийракса си на син като него? Синът, който уби собствената си майка? Това ще направя с Кийракса! — той извади ножа от колана си и го хвърли на земята, а дръжката на забитото острие се поклащаше.

Реджар наблюдаваше Трейд с дълбоко наскърбено сърце. Със сигурност този брат по линия заслужаваше да заеме мястото си в рода Лодарес. Сега той съжаляваше, че Яниф бе изтръгнал обещание от него.

— Грещиш по отношение на сина си.

— А ти не смей да се намесваш, старче, добре знаеш, че нашите противоборстващи сили взети заедно ще бъдат разрушителни. — Тийрдър се обърна към Трейд. — Кажи ми сега, сине, присъединяваш ли се към враговете ми?

Отговорът на Трейд беше тих.

— Не се присъединявам към никого, както знаеш, татко — блестящите очи на Трейд се фокусираха върху баща му. — Но тези тук не са ти врагове. Ти си враг на себе си.

Тийрдър беше изумен.

— Как смееш да ми говориш по този начин? Ти, който си моя кръв? Неуважението ти няма да остане без отговор. Вече не си мой син!

Лорджин и Реджар си поеха рязко дъх. Нечувано беше един баща да се отрече от сина си. Този мъж беше не само луд, но и жесток. Той беше взел кръвната линия на Трейд. А човек без кръвна линия беше по-малко от нищо. Тийрдър лиши Трейд от всичко, което беше и всичко, което се надяваше да бъде.

Трейд изглеждаше смаян.

Яниф посочи с жезъла си човека, когото някога бе наричал свой ученик.

— Няма да направиш това, Тийрдър. Аз няма да го позволя — той сложи съсухрената си ръка върху рамото на Трейд. — По законите на Авиара, обявявам Трейд за Трейд та'ал Яниф, мой син — Трейд погледна Яниф шокирано. — Сега той има кръвна линия.

И то каква кръвна линия! Най-почитаната на Авиара.

Тийрдър се поколеба за момент, връхлетя го чудовищността на това, което беше сторил. Беше се отрекъл от единствения си син.

— Не можеш да направиш това! Древният закон изисква да съществува кръвна връзка.

Яниф каза само:

— Свършено е.

Тийрдър изглеждаше изненадан, както и Лорджин. Яниф признаваше кръвната връзка с Трейд. Реджар се взираше в стария мистик в отговор на въпроса, който беше известен само на него.

— Това е без значение, защото когато върна времето, всичко ще се промени — той погледна Трейд с отвращение. — Новият ми син ще бъде достоен за името ми.

Трейд се стегна, издигайки бариера срещу злобата на баща си. Дийна протегна ръка към него с намерението да му предложи утеха, но Лорджин я дръпна назад, клатейки глава.

— Остави му малко гордост, Адееан — прошепна той в ухото ѝ.

Яниф направи знак на Боджо, който се издигна от рамото му и кацна на върха на една от кристалните колони. Свивайки привидно крехките си рамене и каза:

— Знаеш, че не мога да позволя това, Тийрдър.

— Не можеш да позволиш? Ти? Стига, Яниф, не ме разсмивай. Колко често в миналото си играл малките си играчки, за да постигнеш собствените си цели? — Тийрдър погледна многозначително към Лорджин.

Само Яниф разбра какво иска да каже другия мъж.

— Познаваш добре нашите правила. Също така знаеш, че нарушаването мистичните закони се обсъжда пред останалите.

Тийрдър потърка брадичката си, пренебрегвайки думите на Яниф.

— Кажи ми, Яниф, как се предполага, че ще ме спреш? Със сигурност тези — той посочи с жест групата хора — не са твоето оръжие. Фамилиер, жена, воин от четвърто ниво и безполезния... ми

син. Допусках, че битката може да се окаже малко забавна, но в края на краищата, ти ме разочарова.

— Твърде прозрачен ли съм за теб? Жалко. Толкова усърдно се опитах да не те разочаровам.

— Ти си глупак, Яниф. Един стар глупак.

— Погледна ли по-внимателно жената, Тийрдър? Не? Може би трябва, защото тя носи Шимале.

Дъхът на Лорджин секна, ужасен то това, че Яниф съзнателно привлече вниманието на Тийрдър към Адееан.

— Яниф! Какво правиш?

Яниф пренебрегна избухването на Лорджин.

— Погледни отблизо, Тийрдър. Тя е гадател. Какво мислиш сега? Още ли си разочарован?

Тийрдър улови Дийна в плен на огнения си поглед.

— Шимале!

Яниф се обърна спокойно към Дийна.

— Пей с камъка за него, Адееан. Използвай Шимале. Можеш да го направиш.

— Не! — изкрещя Тийрдър. Той вдигна ръце и хвана камъка. Образът на Мерилаан изчезна. Гневът му се насочи към Дийна.

— Махни Шимале или умри с него около врата си.

Дийна пребледня, напълно парализирана от ужасната заплаха.

В следващия миг Лорджин пристъпи напред, и извади светлинната си сабя.

— Първо трябва да минеш през мен. Както каза ти, ще ти предложи малко забавление.

— Светлинната ти сабя няма да те спаси, кутре — четири мълнии се стрелнаха към Лорджин като светлинни остриета...

Той смело ги посрещна, използвайки сабята си, за да прекъсне потока от енергия.

Тийрдър присви ледените си очи.

— Забавен си. Но дори забавленията имат лимит — той изпрати бърза поредица от огнени мълнии към Лорджин, който ги отблъскваше с удивителна ловкост. — Интересно. Но аз искам огърлицата — той пренебрегна Лорджин и се отправи директно към Дийна.

Лорджин запрати пояс от огън към Дийна, обграждайки я със защитно огнено поле.

— Както казах, трябва да минеш през мен.

Тийрдър спря, малко изненадан от дързостта на младия мъж.

— Опитвам се да реша дали си прекомерно смел или невероятно глупав. Мисля, че ще се спра на глупав.

Лорджин беше обграден от сила като в клетка.

Обръчи от сила се издигнаха около него, и го обградиха. Лорджин опита да се освободи като използва не само магическата, но и физическата си сила. Мускулите му се издуха, докато буташе полето, използвайки голи ръце срещу прациящите решетки от светлина.

— Той може да се освободи от теб, Тийрдър — спокойно каза Яниф, докато наблюдаваше мъжа, който се бореше за живота си така, сякаш това беше нещо обикновено.

— Невъзможно — но точно в този момент Лорджин успя да пробие бариерата. — Той е силен, но... не достатъчно — две змиеподобни мълнии се изстреляха от ръцете на Тийрдър, обвиха се около китките на другия мъж, и притиснаха ръцете му към тялото, сякаш беше окован и увиснал на невидима стена.

Защитното огнено поле около Дийна спадна и замря, когато Лорджин използва всичките си сили, за да се пребори с оковите, които го държаха.

— Пей с камъка, Адееан — извика Яниф.

Тя не можеше да го направи. Не вярваше, че може. Но в името на тези хора, щеше да опита. Тя вдигна ръце, докосна камъните на шията си и затвори очи.

Никога нямаше да разбере, ако не опита.

В същия миг чу болезнения стон на Лорджин. Разтревожена за него, тя отвори очи и видя дъговидната мълния да се спуска над него. Вниманието ѝ беше отклонено. Тийрдър я улови като усойница плячката си. Тя не можеше да откъсне поглед от обезумелите му очи колкото и да се опитваше.

— Дай ми огърлицата!

Яниф бързо каза на Реджар:

— Опитай се да го освободиш!

Реджар веднага се приближи към Тийрдър от ляво, като се стремеше да го обърка. Ако успееше да привлече вниманието на Тийрдър само за миг, брат му можеше да се освободи и да вземе превес над него.

Тийрдър дори не погледна към него.

— Повикай твоя фамилиер обратно, Яниф, или ще съжалява.

Може би и двамата ще съжаляваме!

Отговорът на Реджар му струва скъпо. Незабавно се свлече на колене, хванал с ръце главата си, а остриите му сетива бяха залети от мощни усещания. Всичко в него агонизираше.

— Реджар!

Трейд се затича към него, неспособен да облекчи болката му. Баща му умееше чудесно да причинява болка. Мислите на Трейд се върнаха мъчително към него; където и да отидеше Тийрдър, болката и унищожението го следваха. Неговият брат по линия, Реджар, лежеше на земята и се гърчеше в агония, другият му брат се бореше за живота и за любовта си. Красива любов, която Тийрдър скоро щеше да унищожи...

Трябваше да сложи край на това! Трябваше.

— Татко, спри! — Трейд го призова от дъното на душата си.

Тийрдър напълно пренебрегна настойчивата молба.

— Чакай, Тийрдър — извика Яниф. — Огърлицата не може да бъде свалена от никой друг, освен от жената. Знам това. Ако го направиш, и двамата ще умрете. Пусни я.

Тийрдър спря и погледна към стария мистик.

— Досаден си, старче — той вдигна рамене фаталистично. — Жалко за нея, защото ако тя не може да пее с камъните, тогава те не представляват заплаха за мен.

Лорджин веднага осъзна какво е на път да се случи и се хвърли срещу силовите окови.

— Освободи ме, Яниф!

Викът му отекна в нощта.

— Не мога, Лорджин. Силите, произтичащи от това ще те разкъсат.

— Не ме е грижа!

Но Яниф нямаше да жертва един човек, за да спаси друг. Тийрдър щеше да я убие. Адееан! И детето му...

Той се бореше трескаво с невидимите въжета, и крещеше:

— Освободи ме, Яниф! Чуваш ли? Освободи ме!

Тя щеше да умре.

Дийна погледна към Лорджин и видя безпомощния израз върху измъченото му лице. Очите им се срещнаха и останаха така.

След това всичко сякаш започна да се движи забавено за нея.

Тийрдър, с отхвърлени назад ръце в подготовка да запрати унищожителна светкавица в нейна посока...

Силната ръка на Трейд се стрелна, израз на крайна решителност премина през лицето му, когато той я избута зад себе си, за да я прикрие с тялото си.

Лорджин изкреця дрезгаво:

— ТРЕЙД! — в гласа му прозвуча цялата му мъка и отчаяние. Неговият брат по душа беше на път да умре, за да защити съпругата му...

Светкавицата се издигна към тях.

И тогава очите на Тийрдър се проясниха за момент, виждайки светкавицата, която беше хвърлил, да се насочва смъртоносно към сина му.

Неговият син.

Беше на път да убие собствения си син!

— Трейд? — в очите му се появи ужас. Без да се колебае, той извика светкавицата обратно към себе си.

Веднъж освободена, такава сила не можеше да бъде контролирана.

Тийрдър беше убит незабавно.

Трейд падна на колене, връхлетян от емоции, които не можеха да се опишат. Баща му бе мъртъв. Беше се изпарил. В последния момент, преди да извика светкавицата обратно към себе си, Трейд бе видял обич в очите му. Обич към него.

Неговото съществуване беше убило и двамата му родители.

Трийд сведе глава, косата му падна напред, и закри лицето му.

— Унищожен от любов, татко — прошепна той.

Той усети ръката на Яниф върху рамото си.

— Не, Трейд. Тийрдър унищожи любовта, после беше унищожен от нея. Това е природен закон.

Яниф се наведе и извади Кеариска на Тийрдър от земята, където беше захвърлен.

— Вярвам, че Тийрдър, когото някога познавах, би искал да притежаваш това.

Трейд поклати глава.

— Ти го задръж, Яниф. Не мога да го взема сега.

— Много добре. Но като син имаш нужда от наследство, ето — давам ти моя. Ако решиш някой ден да носиш този на Тийрдър, ще те разбера.

Трейд пое ножа и се загледа в сложно резбованата дръжка.

— Трогнат съм, Яниф — прошепна той. — Искам да знаеш, че ще го нося с чест.

Яниф го потупа по рамото.

— Разбира се.

Лорджин, освободен от оковите си, се втурна към Дийна и я стисна в силната си прегръдка.

— Добре ли си? Добре ли си? — повтаряше той, притискаше я, целуваше цялото ѝ лице, косата ѝ, върха на главата ѝ.

— Да, да! — плачеше тя срещу него, държеше го толкова здраво, разтреперана сега, когато опасността бе преминала.

Реджар тръсна глава и бавно се изправи. Болката, която беше атакувала сетивата му бе изчезнала, но имаше ужасно главоболие. Той седна на един камък, уловил главата си в ръце.

— Добре ли си, Реджар?

Той усети ръката на Лорджин, разклащаща леко рамото му.

Да, добре съм. Не се тревожи.

Яниф и Трейд се приближиха към тях.

— Трейд и аз ще тръгваме — каза Яниф и се обърна.

— Чакай — Лорджин спря Трейд — имаше въпроси, на които искаше той да отговори. — Мисля, че трябва да поговорим.

— По-късно, Лорджин — Трейд изглеждаше изцеден.

— Много добре. Искам да знаеш, че никога няма да забравя, че защити това, което е мое. Никога.

Трейд кимна към Лорджин без абсолютно никакъв израз на лицето си.

Като го видя толкова сдържан и отчужден, Дийна се запита дали всичко това не му бе дошло в повече. Щеше ли отново де се върне в състоянието, в което беше когато го видяха за пръв път в крепостта — контролиран и безчувствен? Молеше се да не стане така, беше спасил живота ѝ, и тя се надяваше с цялото си сърце той да остави всичко зад себе си и да успее да открие щастие в живота си.

Яниф се обърна към нея с много тих глас:

— Той е добре, Адееан. Нужно му е време.

Лорджин, виждайки състоянието на Трейд, реши да не казва нищо повече по този въпрос. Вместо това се обърна към Яниф.

— Ще поговоря с теб тогава, Яниф. Изобщо не съм сигурен, че одобрявам това, което направи. Страхувам се, че ти си игра с нас като с фигури върху дъска. Не знам дали ще мога да ти простя за тази манипулация. Ти постави цялото ми семейство на смъртна опасност.

Яниф кимна, сякаш беше съгласен с думите на Лорджин.

— Не очаквах друго от теб, Лорджин. Но ти ще размислиш върху това и след време ще осъзнаеш, че това, което бе направено, е правилно. Когато си готов, аз все още ще бъда твой учител. Нищо няма да промени това, приятелю.

Лорджин не отговори. Някъде в дъното на съзнанието си, той подозираше, че Яниф е прав, но все още не бе готов, емоциите му бяха твърде силни, и евентуалната загуба все още бе в мислите му, за да го признае.

Яниф се обърна обещаващо към фамилиера.

— Когато те видя отново, Реджар, твоят живот ще е много променен.

След това Яниф и Трейд ги оставиха и тръгнаха към тунела. Боджо размаха крила и литна към тях.

Докато се издигаха, старият магьосник дискретно погледна през рамо, за да се увери, че Адееан не го наблюдава. Той не мислеше, че жена от Земята ще оцени сложността на реалността.

Когато видя, че вниманието ѝ е насочено другаде, той бръкна в робата си и извади някакъв син предмет от един от скритите си джобове. Странният предмет имаше голям мистериозен червен символ, пришит отпред.

— Какво е това? — попита Трейд.

— Ето, синко, подарък — Яниф сложи странния предмет върху главата на Трейд.

Зеленият поглед на Трейд го гледаше въпросително изпод ръба.

— Какво сложи на главата ми?

— Нарича се бейзболна шапка.

— Но от къде се появи?

Тунелът се отвори пред тях. Яниф сложи ръка около раменете на Трейд и го поведе.

— Позволи ми да ти разкажа, синко, за една интересна спортна игра, която се играе на една далечна планета. Тя се нарича бейзбол...

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Реджар беше този, който забеляза разликата.

Къде е синфазният камък?

Лорджин спря да гали кръста на съпругата си и се обърна разтревожен от думите на Реджар. Освободи я и започна да оглежда земята заедно с брат си.

Дийна изглеждаше объркана.

— Не може ли... да се е разпаднал заедно с Тийрдър?

— Не — Лорджин обикаляше района. — Камъкът е неразрушим. Може би Яниф го е взел?

— Не знам, но не е тук. Това е повече от очевидно.

Какво трябва да направим?

— Засега нищо. Ще трябва да се консултираме с Яниф, естествено — Лорджин трепна. Беше ли това нов обмислен ход от страна на магьосника, поредния му опит да ги забърка в един от неговите планове?

Дийна прекъсна неприятните му мисли:

— Лорджин, мислиш ли, че Трейд ще се оправи? Въпреки това, което Яниф каза, видях болката, изписана на лицето му, когато той...

Лорджин въздъхна.

— Времето ще покаже, зира. Той извърши напълно безкористен акт — а това изисква голяма смелост. Жертва живота си за една справедлива кауза, но Трейд знаеше, че като застава пред теб, осъжда баща си — Лорджин се поколеба. — Аз не знам дали бих могъл да го направя. Беше принуден да вземе ужасно решение.

Чудя се какво накара Тийрдър да извика обратно мълнията... момент на чиста лудост?

— Не — отвърна Лорджин. — Момент на чиста яснота — той се обърна към Адееан. Очите му се спряха върху Шимале.

Той чу пеене.

Знаеше със сигурност, че трябва да се отърве от него. Беше прекалено опасно за всеки, който има достъп до него.

Беше му известен само един начин.

Щеше да влезе в тунелите с него и щеше да го захвърли, и камъка щеше да отиде в посоката, която реши. Такова действие щеше да предизвика силен катаклизъм в матрицата. Кой можеше да знае дали ще оцелее? И ако го направи, къде ще отиде? Далеч от дома, вероятно без шанс да се завърне.

За съжаление нямаше друг начин.

Той пое дълбоко дъх и помоли Адееан да свали Шимале от шията си.

Тя се подчини, без да има представа защо той иска това, но беше щастлива да се отърве от проклетото нещо.

Реджар обаче знаеше.

— Дай ми Шимале, Лорджин.

Лорджин мълчаливо погледна брат си в очите.

Аз ще вляза в тунелите с него. Ще се уверя, че завинаги е изгубено в коридорите на времето.

Лорджин се колебаеше. Като по-възрастен, той имаше задължения към брат си, но в действителност не искаше да оставя съпругата си. Не можеше да позволи да се ръководи от сърцето. Беше обучен да взема решения, основани върху това, което е най-добро за всички.

Въпреки това попита брат си:

— Но защо ти? — той знаеше, че за първи път през живота си щеше да позволи на сърцето му да го води. Реджар искаше да бъдат заедно. Брат му знаеше какво прави.

Аз винаги падам на краката си. — Реджар дари Лорджин с познатата си дяволита усмивка.

Лорджин му подаде Шимале и го прегърна.

— Благодаря ти, братко.

— Ще бъдеш добре, нали, Реджар?

Фамилиерът се обърна към Дийна и я прегърна бързо.

— Естествено — после каза тихо в ухото ѝ — Нервността — мисля, че може би е част от това.

Дийна кимна, за да му покаже, че е разбрала.

Лорджин призова тунела. Реджар влезе в него, без да се поглежда назад. Взел огърлицата в ръка, замахна и я захвърли в миазмата. И зачака. Не чака дълго.

Оглушителен тътен се разнесе от всички посоки, когато матрицата се опита да поеме Шимале.

Трусовете прераснаха в огромни светлинни вълни от въртеливи смущения.

Хванат от космическата буря, Реджар беше захвърлен в коридорите на пространството.

— Мислиш ли, че той е добре?

Разтревоженото лице на Дийна се обърна към Лорджин. Те бяха усетили няколко остатъчни труса от смущенията, след като тунела се беше затворил.

— Можем само да се надяваме. Това беше една благородна постъпка.

— Да. Само се надявам да не страда твърде много заради нея.

Лорджин се усмихна слабо.

— Познавам брат си, и мога да кажа, че страданието може да бъде много относително понятие.

Дийна също се усмихна, пожелавайки на Реджар късмет.

Лорджин я наблюдаваше изпод полуспуснатите си клепачи. Изведнъж вдигна ръка към нея.

— Ела, Адееан, връщаме се обратно на Авиара — в нашия дом.

Той чакаше тя да поеме ръката му.

Очакваше много повече от това.

Беше приключило. Търсенето беше приключило. Беше ли тя гадател, както твърдеше Яниф? Тя никога нямаше да разбере със сигурност.

Но имаше ли значение?

Сега щеше да напусне Лорджин. Веднага щом се върнеха на Авиара, Яниф щеше да я изпрати обратно, и да изпълни молбата ѝ. И тя щеше да тръгне.

Да остави Лорджин.

Да се сбогува. Никога нямаше да види усмихнатото му красиво лице отново. Никога нямаше да се смее заедно с него на неща, които

само двамата знаеха. Никога повече нямаше да прави любов с него.

Той чакаше тя да поеме ръката му.

Той знаеше.

По някакъв начин не беше изненадана. Лорджин винаги е бил на една крачка пред нея откакто го бе срещнала. Винаги контролиран. Винаги зашеметяващ.

Да остави Лорджин?

Можеше да го остави колкото и можеше да спре да диша. Но ако хванеше ръката му сега, тя завинаги се сбогуваше с предишния си живот. Можеше ли да направи това?

Дийна получи неочаквано прозрение. Тя беше жената от пророчеството! Трябваше да бъде тя, не беше ли й казал той колко много я обича? И просто така да остави някаква друга жена да го вземе!

Лорджин й принадлежеше. Беше й казвал това през миналата нощ многократно.

Да, щеше да се сбогува с всичко, което познава, защото всичко, което имаше значение, стоеше точно тук, пред нея. Яниф беше прав — нейното търсене беше в края си. Тя беше цялостна.

С очи пълни със сълзи, тя пристъпи напред бавно и леко постави ръката си в неговата. Ръката му се затвори над нейната, и аметистовите му очи заблестяха към нея.

— Обичам те — каза тя.

Той вдигна ръката й и я постави на сърцето си, покривайки я със своята.

— В това, Ди-ий-на, не се съмнявам.

Тогава Лорджин та'ал Кру, рицарят на Чарл, владетелят на четирите сили, първият в линията на Кру, поведе неговата Адееан към дома.

Като воин винаги беше верен на думата си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.